

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

בשלה

מאוצר שיהותנו ומאמדיו
של הרה"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו ושישכר שמואלו שליט"א

התשפ"ה

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אוד זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה

לעילוי נשמת מר אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמווד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואלי** זצוק"ל
ב"ר **שמואל ורחל** ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואלי** ז"ל
בת נחמיה ומזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכב"ץ

ע"ש הרש"ש הקדוש זיע"א

נוסדה ע"י כמוהר"ר המקובל האלקי רבי **מרדכי שרעבי** זצוק"ל זיע"א

רח' שילה 6, (פינת אגריפס) ת.ד. 2916 ירושלים טל': 02-6249000 / 02-6221039

ימי השובבי"ם

להלן זמני תעניות השובבי"ם לשנה זו שנת התשפ"ה

1.	יום חמישי	ט"ז שבת התשפ"ה 16.1.25	תיקון היסוד (בשעה 12:30 בדיוק)
2.	יום חמישי	כ"ג שבת התשפ"ה 23.1.25	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק)
(יטבל ביום התענית שבע טבילות במים קרים כנגד שבועה נחלי המלכות)			
3.	יום שני	כ"ז שבת התשפ"ה 27.1.25	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק)
4.	יום שני	ח שבט התשפ"ה 3.2.25	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק)
(יטבל ביום התענית תשע טבילות במים קרים כנגד תשע אותיות דשלישה אלפי"ן דקס"א)			
5.	יום שלישי	ו שבט התשפ"ה 4.2.25	תענית דיבור (בשעה 8:00 בדיוק)
6.	יום חמישי	ח שבט התשפ"ה 6.2.25	הילולת הרש"ש (בשעה 6:00 בערב)
7.	יום שני	י"ב שבט התשפ"ה 10.2.25	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק)
(יטבל ביום התענית ל"ט טבילות במים קרים לתקן מה שפעם בחמשה שמות אדמת ובשבועה שמות ט"ה ובשבועה מלכים שהם שבע פעמים אדם)			
8.	יום חמישי התיקון האחרון	כ"ב שבט התשפ"ה 20.2.25	תיקון היסוד והעזות הכללי (בשעה 12:30 בדיוק)

- המתענה צריך לקבל על עצמו תענית בתפילת המגדה ביום קודם ולפרט בעבור מה מתענה.
- נבקשכם לכבות את מכשירי הטלפון הסלולרי בעת התיקון.

וידי דצון שזנכו לשוב בתשובה שלימה לפני אבינו שבשמים

ויקובלו תפילותינו בדצון אכ"ר.

שבת שירה

מנהגי פרשת בשלח הנקראת שבת שירה

- א.** פרשת בשלח נקראת שבת שירה, בה קוראים "שירת הים". וצריך לאמרה בשמחה עצומה ולצייר כאילו עומד ביבשה בתוך הים ומסוגלת לכפרת עוונות.^א
- ב.** ב"שבת שירה" יש נוהגים לתת חטים לפני העופות, וכמה מהאחרונים ערערו על מנהג זה^ב, והטוב ביותר ליתן זה מערב שבת.^ג

עיונים והארות

כעת ביבשה בתוך הים והמצרים טובעים והוא ניצול, וזו סגולה לכפרת עוונות.

השירה כוללת ח"י פסוקים וח"י אזכרות שמות הוי"ה ב"ה וכמו שיבואר להלן בעזה"ת.

ובידוע מיום שברא הקב"ה את העולם עד שעמדו ישראל על הים לא מצינו אדם שאמר שירה לקב"ה אלא ישראל, ברא את אדה"ר ולא אמר שירה, הציל את אברהם אבינו מכבשן האש ומן המלכים ולא אמר שירה, הציל את יצחק מן המאלך ולא אמר שירה, הציל את יעקב אבינו מהמלאך ומעשו ומשכם וכו' ולא אמר שירה, כיון שבאו ישראל לים סוף ונקרע להם הים לי"ב גזרים מיד פתחו ואמרו שירה לקב"ה שנאמר "אז ישיר משה ובני ישראל".

ב. כ"ב המג"א (סי' שכד ס"ק ז) ואינו נכון מנהג זה שהרי אין מזונותיו עליך. וכ"כ בשלחן ערוך הרב (אות ח) ובבאר היטב (ס"ק ח) ובמשנ"ב (ס"ק לא).

א. שבת זו פרשת בשלח נקראת "שבת שירה" על שם השירה ששרו משה רבינו ועם ישראל כולם כאחד, ואפי' עוברים במעי אמותיהן הוציאו ראשן והיו שרים ומזמרים לאל עליון, כאשר ראו את הנס הגדול שלא היה כמוהו של קריעת ים סוף שנחלק לי"ב חלקים. שהוא הנס היותר גדול מכל העשר מכות שהיו במצרים. וכל השירה נאמרה ברוח הקודש וכפי שאמרו ז"ל ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הכהן במראות הנבואה. ובין דברי ההודיה שבשירה משולבים גם פסוקים של נבואה על הכניסה לארץ ישראל, על הגאולה השלימה שתהיה בקרוב ועל בנין ביהמ"ק.

וי"ש בה סודות עליונים ורמזים. ובזהר הקדוש הפליג מאד בשבח אמירת שירת הים וסודה, אחר פסוקי זמורה שהוא עליון גדול מאד ונחת רוח לשכינת עוזנו, ועל כן צריך לאמרה בשמחה רבה ובנעימה, ויצויר בדעתו כאלו עומד

ג. נוהגים לאכול חמין חטים בשבת שירה^ד. ונתנו לזה רמז בר"ת של הפסוק "ויהי

עיונים והארות

וטרח, כן ישראל הנמשלים לצפור (עיין רש"י בראשית טו, י) אם יפנו את עצמם לעסוק בתורה ובמצוות ויבטחו בה' יתברך, גם להם יזמין הקב"ה ויתן להם פרנסתם בנחת ובשלוה. (הובא בספר שער בת רבים פר' בראשית דף ג ע"ד והביאו מו"ר מופת הדור בספר לוי חן סי' שכד אות עז)

עוד טעם הובא למנהג זה, והוא, כי דתן ואבירים הניחו בשדה בליל שבת מהמן שנשאר להם מערב שבת, וכונתם בזה היתה, כדי להראות לפני העם שירד בליל שבת מן, ולהכחיש חס ושלום את דברי משה רבנו עליו השלום שאמר כי בליל יום השבת לא ירד מן, זימן הקב"ה צפרים ואכלו את הכל, וכאשר בבקר יום השבת רצו הרשעים הללו - דתן ואבירים - להראות לפני העם המן שהניחו, לא מצאו מאומה כי אכלוהו כבר הצפרים, וחזרו בבושת פנים. וזה שכתוב (שמות טז, כז) "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ללא מצאו". "יצאו מן העם" - איזה מסוימים מן העם, והן דתן ואבירים וחברייהם, "ללקט" - מה שהניחו אתמול "ולא מצאו". ועל זה נאמר (שם טז, כח) "עד אנה מאנתם לשמר מצותי", והכונה על הרשעים הללו הממאנים והמסרבים. על כן בשבת שירה אשר בה קורין פרשת המן נותנים לצפרים מזונות לזכר הנס הלז. וכן להוקיר טובה לצפרים אשר אכלו את מה ששיירו דתן ואבירים. (ספר ליקוטי מהרי"ח ח"ג עמוד קטו מספר נחלה לישראל - שער בת רבים אות יז בשם הרב הקדוש מלובלין).

ד. ב"ח (חאו"ח סי' רח)

אולם דעת מו"ר מופת הדור (בחזו"ע שבת ד הלכות טוחן הלכה יב) והנוהגים לזרוק חטים בשבת שירה בחצרות ובמרפסות יש להם על מה שיסמוכו, ומנהגם של ישראל תורה הוא. וכתב שם במקורות שהטעם הוא שלא נאסר אלא במזונות שיש בהם טורח, והוא מחזר אחר החיה ועוף להאכילם ולהשקותם, אבל זריקת פירורים מותר. ועי"ש עוד בדבריו.

ג. **טעם** המנהג הזה הוא, שבזמן קריעת ים סוף שרו העופות שירה, ולכן מחזיקים להם טובה בשבת שירה, אשר קוראין בה שירת הים, ונותנים להם מזונות, אך כונתנו היא, כדי לזכור שמחת שירת הים. (הגרי"ם עפשטיין בערוך השלחן סי' שכד אות ג ושם התייר זה אף בשבת וכ"כ הגאון ממונטקאש בספר נימוקי אורח חיים שם הביא בשם ספר תוספת שבת, וצירף עוד טעמים להתיר).

טעם נוסף לקיום המנהג, כתבו האחרונים, והוא שצותה התורה להניח צנצנת המן למען יראו ישראל את הלחם אשר נתן לנו הקב"ה במדבר, ויבואו למידת הבטחון. וכמו שכותב רש"י ז"ל (שמות טז, לב) - "כשהיה ירמיהו מוכיח לישראל למה אין אתם עוסקים בתורה, והם אומרים נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה, מהיכן נתפרנס? הוציא להם צנצנת המן. ואמר להם "אתם ראו דבר ה'", ["שמעו" לא נאמר, אלא "ראו"], בזה נתפרנסו אבותיכם. הרבה שלוחין יש לו להקב"ה להכין מזון ליראיו, ובשבת זו "שבת שירה" אשר קוראין בה פרשת המן, זורקים לפני הצפרים מזונות, להורות, שכשם שהצפרים מוצאים מזונותם בלי עמל

בשלח פרעה", ונהגו ישראל ה' ישמרו, בשבת שירה לאכול חטה, פרסות רגלים עם הריסה ה'.

הלכות ט"ו בשבט

הלכות יום ט"ו בשבט

א. יום ט"ו בשבט הוא ראש השנה לאילנות, לענין תרומות ומעשרות ודיני ערלה א.

עיונים והארות

לחם שזה חטה לסימן טוב.

ובן להביא לצפרים חטה, כי חטה גי' כ"ב, כנגד כ"ב אותיות התורה, שנכין עצמינו לקבלת התורה הנמצאת בפרשת יתרו בשבוע הבא בעה"ת.

א. אך יום הדין של פירות האילן אינו בט"ו בשבט אלא בעצרת, כדאמרינן בגמ' (ר"ה דף ט"ז), בארבעה פרקים בשנה העולם נידון, בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן וכו'. והטעם שנקבע ר"ה לאילנות ביום ט"ו בשבט הוא, מפני שכבר עברו רוב ימות הגשמים והשרף עלה באילנות ונמצאו הפירות חונטים מעתה. ובירושלמי אמרו שעד ט"ו בשבט האילנות ניזונים מגשמי שנה שעברה ומט"ו בשבט ואילך מגשמי שנה זו. ונפקא מינה לענין תרומות ומעשרות כמש"כ מרן בשו"ע (יו"ד סי' שלא סעי' קכה) וז"ל: באחד בתשרי הוא ראש השנה למעשר תבואה וקטניות וירקות, ובט"ו בשבט הוא ראש השנה למעשר האילנות. כיצד תבואה וקטניות

ה. המנהג לאכול בשבת שירה חטה לסימן שלום על ישראל.

בשלח - זה שאמר הכתוב (שיר השירים ד' י"ג) שלחך פרדס רמונים, מה רימון מלאה גרעינים אף ישראל היו מלא כל טוב כשיצאו ממצרים.

ונהגו ישראל לאכול בשבת בשלח חטה, והטעם כי כתוב (תהלים קמ"ז י"ד) "השם גבולך שלום חלב חטים ישיעך" - שכשיש שלום הקב"ה "חלב חטים ישיעך", וישראל כשיצאו ממצרים היו באהבה ואחוה ולכן בשבת זו אוכלים חטים לסימן שיהיה שלום בישראל, וזה מרומז בר"ת של הפסוק "ויהי בשלח פרעה", ונהגו ישראל ה' ישמרו, בשבת שירה לאכול חטה, פרסות רגלים עם הריסה.

ולכן יש נוהגים לזרוק על חתן וכלה חטה לרמז שיהיה שלום ביניהם ועי"כ תהיה מצויה להם הפרנסה (עי' שו"ע או"ח סימן קע"א ס"ה), ולכן גם כשחתן וכלה הולכים לחדר חותכים להן

- ב.** אין אומרים בו וידוי ו"נפילת אפים" והמנהג שגם במנחה שלפניו אין אומרים "נפילת אפים".³
- ג.** אם חל יום ט"ו בשבט בשבת אין אומרין צדקתך במנחה.⁴
- ד.** אין אומרים בו תיקון רחל אלא תיקון לאה. והטעם, לפי שבט"ו בשבט אין אומרים תחנון, ובימים שאין אומרים תחנון אין אומרים אלא תיקון לאה.
- ה.** אין להתענות ביום ט"ו בשבט ואפי' במקום שנהגו שהחתן והכלה מתענים ביום חופתם, לא יתענו ביום ט"ו בשבט, וכן אין להתענות בו תענית שובבי"ם.⁵

עיונים והארות

חיותם המתחדשת עתה.
ולפי"ז צ"ל שמש"כ שבעצרת נידונים על פירות האילן הכוונה היא עד כמה האדם ינהג מן הפירות ומה יהיה עם הפירות, מפני שבאותו זמן מתחילים הפירות להתבשל.

אמנם הפשטות הוא, שבעצרת נידונים על הפירות וכל הנ"מ של ט"ו בשבט הוא רק לענין תרומות ומעשרות וכו'.

ב. מרן השו"ע (סי' קלא סעי' ו) וז"ל: נהגו שלא ליפול על פניהם בט"ו באב, ולא בט"ו בשבט, ולא בר"ח, ולא במנחה שלפניו, ולא בחנוכה, וי"א גם במנחה שלפניו, (וכן נוהגין) ע"כ. וכתב הפר"ח (אות ז) שמה שכתב מרן שאין נופלים על פניהם במנחה שלפניו חוזר גם על ט"ו בשבט וט"ו באב, ולא רק על ראש חודש. והגם שבספר כסא אליהו (ס"ק ג) ועוד פוסקים כתבו דלדעת מרן רק במנחה של ערב ראש חודש אין נפילת אפיים, מ"מ המנהג שאין נופלים על פניהם גם בערב ט"ו בשבט.

ג. שו"ע (סי' רצב סעי' ב) שכל יום שחל בשבת שאילו היה חל בחול לא היה בו נפילת אפים אין אומרים בו צדקתך במנחה.

ד. בן כתב בשו"ת מהר"ם מרוטנבורג מכיון שט"ו

שהגיעו לעונת המעשרות לפני ראש השנה של שלישיית, אע"פ שנגמרו ונאספו בשלישיית, מפרישין מהן מעשר שני. וכן פירות האילן שבאו לעונת המעשרות קודם ט"ו בשבט של שלישיית, אע"פ שנגמרו ונאספו אח"כ בסוף שנה שלישיית, מתעשרין לשעבר ומפרישין מהם מעשר שני. וכן אם באו לעונת המעשרות קודם ט"ו בשבט של רביעית, אע"פ שנגמרו ונאספו ברביעית, מפרישין מהם מעשר עני. ואם באו לעונת המעשרות אחר ט"ו בשבט, מתעשרין להבא עכ"ל.

ולסכום, בט"ו בשבט א. יצאו רוב גשמי השנה. ב. עלה שרף באילנות. ג. מתחילה חנטת הפירות. ד. עד ט"ו בשבט האילנות חיים וגדלים מהמים של השנה הקודמת. (ירושלמי). אמנם בספר "אדני פז" (להר"ר אפרים בן הר"ר שמואל, הודפס בשנת תק"ג) כתב, כי בט"ו בשבט נידונים על פירות האילן. ולכאורה מהבקשה שסידר רבנו יוסף חיים זיע"א לבקש על האתרוג ביום ט"ו בשבט נראה ג"כ שס"ל הכי. ובספרי חסידות כתוב כי כשם שהאילן נידון בט"ו בשבט כן נידון אז גם האדם, כי האדם עץ השדה. ויתכן לומר כי כפי שהאדם שהוא עץ השדה, נברא בר"ה ובכל שנה מחדש הוא נידון בר"ה, כן האילנות אפשר שנידונים ביום זה על

1. נהגו בתפוצות ישראל להרבות בט"ו בשבט באכילת פירות האילן ובמיוחד מפירות שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, להורות בזה שהוא ראש השנה לאילנות^ה.
2. ידקדק הרבה ויזהר שלא ימצאו חלילה בפירות תולעים, ויזהר אפילו מספק חשש תולעים, וידוע גודל איסור אכילת תולעים^ו.

עיונים והארות

תחילה על המזונות ואח"כ הגפן ואח"כ העץ על הזיתים מכיון כפי דיני הקדימה. וכן כתב ר' אליהו הכהן מאזמיר בעל שבט מוסר בצואתו לבניו, בני הוה זהיר לברך על הפירות בט"ו בשבט שמנהג ותיקין הוא, ע"כ. אמנם לא ראינו שמור"ר האר"י הח"י כתב לעשות סדר זה אלא שבספר פרי עץ חיים כתב שיום ט"ו בשבט הוא יו"ט ובו מתקנים בחי' היסוד עיי"ש. ועוד מצינו שנזכר בספר הליקוטים (בראשית) שיש כמה פירות שהקליפות מבחוץ, ויש כמה שהגרעין שהוא כנגד הקליפה נמצא בפנים.

1. **מצות** לא תעשה שלא לאכול תולעת הפירות והזרעים שנאמר (ויקרא יא, מב) "לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום" כלומר אם נולד התולעת בפרי במחובר לקרקע אע"פ שלא פרשה חיביין עליה או על כזית ממנה מלקות.

מצות לא תעשה שלא לאכול שרץ המים שנאמר (שם, מג) "אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ", הרי שרץ המים בכלל כגון הסרטן והצפרדע וכיוצא בהם או תולעים ועלוקה או החיות שבמים.

מצות לא תעשה שלא לאכול רמשים שנאמר (שם, מד) "ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ", רמשים הם הבאים מעיפושים שלא מזכר ונקבה, החילוק בין שרץ

בשבט הוא ר"ה ולא מצינו שמתענים בר"ה כמו שכתוב במשנה ארבעה ראשי שנים הם ובשאר ר"ה לית בהו תענית, אף ר"ה דט"ו בשבט לית ביה תענית. עכ"ל. וכן כתב בציפורן שמיר למרן החיד"א (סי' ו אות צא) וז"ל: וצריך שיהיו פ"ד תעניות אלו רצופין שיתענה ככל הימים מלבד שבתות ור"ח וט"ו בשבט, וכתב שם עוד (אות צג) והיותר טוב להפסיק ביום ר"ח ויום ט"ו בשבט כי בזה לא יש פקפוק. וכן פסק מור"ר גאון הדור בחזון עובדיה (הלכות ט"ו בשבט הלכה א). וע"ע שו"ע (סי' תקעב סעי' ג).

ה. **מנהג** זה מובא בספר "תקון יששכר" לרבי יששכר בן סוסאן המערבי שעלה מצפון אפריקא בתקופת גורי האר"י כתב שהוא מנהג האשכנזים (מובא במג"א בא"ר ופר"ח סי' קלא), ומשם התפשט בכל ערי ישראל. וכן כתב רבינו חיים פלאגי (מועד לכל חי סי' ל אות ז-ח) וז"ל: ליל ט"ו בשבט ראש השנה לאילנות ונהגו רוב תפוצות ישראל לסדר בשלחן מכל פירות האילן ופירות הארץ כפי אשר תשיג ידם, וכל אחד מברך על פרי אחד, האיש מברך על החטה, חלב חטים ישיעך כדי שיהיה לו מזונות בריוח, והאשה על הגפן, כדכתיב אשתך כגפן פוריה, והבן על הזית, בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך, רמוך ואגוז לבנותיו, ע"ש כל כבודה בת מלך פנימה, וכו', אמנם מנהגו שכולם מברכים

עיונים והארות

העוף וגו' לא יאכלו", ושלשה משום שלשת הלאוין האמורים בשרץ הארץ, ששרץ העוף בכלל שרץ הארץ, ושתים משום הלאוין שנאמרו בסתם שרצים, שעל ריבוי לאוין האמורים בעבירה אחת לוקים משום כל לאו ולא.

ועוד כתב הרמב"ם (שם פ"ב הי"ג) שרצים שנבראים באשפות ובגופי הנבילות, כגון רמה ותולעת וכיוצא, הם הנקראים רומש על הארץ, והאוכלם עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא יא, מד) "ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ", ולוקה, וכתב הרמב"ם (שם והי"ד) וכן האוכל שרצים שנבראו בפירות ובמאכלות, ופירשו ויצאו לארץ, עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא שם, מב) "לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום", לאסור אלו שפירשו לארץ, ולוקה. ויש חולקים וסוברים שלאוין הללו אמורים בכל שרץ הארץ, ואף השרצים שנבראים באשפות ושנבראים בפירות בכלל שרץ הארץ, ולוקה עליהם חמש כשאר שרץ הארץ (רמב"ן בהשגותיו לשהמ"צ שורש ט, וכן הסמ"ג לא מנה לאוין מיוחדים באלו אלא כללם בכלל שרץ הארץ לאוין קלא).

ועי' בספר פלא יועץ (ערך אכילה) שכתב, ולא יאכל פרי שגדל בו תולעים, עד שיחתכנו תחילה ויבדקנו, ע"ש. עוד כתב שם (ערך בדיקה) חיובא רמיא עלן לבדוק את האיסורין מאוד, כדי שלא נכשל בהם, ובפרט בענין התולעים רבה המכשלה, שיש הרבה מיני פירות וירקות שנמצאים בהם תולעים. ע"ש. וראה להגאון רבי אברהם דאנציג ז"ל בס' חכמת אדם (כלל לח אות כ) שכתב, ראוי לאדם להסתכל במה שאוכל שעל ידי זה ינצל מכמה תולעים, ומעיד אני עלי שכמה וכמה פעמים ניצלתי על ידי זה ברוך ה', ע"כ. (ועי' בגמ' גיטין דף ז. ובתוס' שם ד"ה השתא).

לרמש השרץ בא מזכר ונקבה, ורמש בא שלא מזכר ונקבה כגון המתהוים באשפות ובנבילות, והאוכל כזית מהם לוקה.

הרבה אזהרות הזהירה תורה בשרצים, והאוכל שרץ המים חייב ארבע מלקיות, ושרץ הארץ, חמשה מלקיות, ושרץ העוף כזבובין וכיוצא, ששה מלקיות, ומטמאים הנפש דכתיב ונטמתם במ (בא"ח ש"ב פר' נשא אות א), ומו"ר מופת הדור זצוק"ל נתן סימן אשר בשמים ממעל שהיא שש מלקיות, ועל הארץ מתחת חמש מלקיות, ואשר במים מתחת לארץ ארבע מלקיות.

וכתב הרמב"ם (בשהמ"צ ל"ת קעו. ובפ"ב מהלכות מאכלות אסורות ה"ו והכ"ג) וכ"כ הסמ"ג (לאוין קלא) האוכל שרץ הארץ, כגון נחשים ועקרבים, עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא יא, מא) "וכל השרץ השרץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל", ולוקה, עוד כתב הרמב"ם (שם הלכה ה) וכן האוכל שרץ העוף כגון זבובים ויתושים וכיוצא, עובר בלא תעשה, שנאמר (דברים יד, יט) "וכל שרץ העוף טמא הוא לכם לא יאכלו", ולוקה. ונחלקו בהם ראשונים: דעת הרמב"ם (שם ה"א וה"ו והכ"ג) שלוקים אחת. ורוב הראשונים (בה"ג הלכות דגים ושאליות שאילתא סד ורש"י עירובין כה. ופסחים כד. ומכות טז: ורמב"ן בהשגות לשהמ"צ שורש ט בפ' אכל פוטיא לוקה ארבע) חולקים וסוברים שהאוכל שרץ הארץ לוקה חמש, משום "וכל השרץ השרץ וגו' לא יאכל", ומשום "לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום" (ויקרא יא, מב), ומשום "ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ" (שם כג), ומשום שני הלאוין האמורים בסתם שרצים: "אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בהם", והאוכל שרץ העוף לוקה שש, משום "וכל שרץ

- ח. אין לאכול תאנים קודם הבדיקה, מפני שמצוי בהם תולעים, ולכן צריך לבדוק היטב עד כמה שעין האדם רואה הדק היטב.¹
- ט. לפני אכילת כל פרי ילמדו לימודים מיוחדים מלוקטים מהזהו"ק והמזדרשים וישתדלו לכוין בהם כמסודר, כדי שיהיה תיקון לפירות ותיקון בעולמות העליונים.^ה

עיונים והארות

וכנראה שהרב קואינקא העתיק ממנו. ואינו ממז"ר הרש"ש או חכמי בית-אל, אלא הוא פרי רוחו של החמ"י שסידר ארבעה כוסות יין ובכל כוס מכוונים להוי"ה אחת מעשיה, ובפירות מכוונים לי"ב צרופי הוי"ה ב"ה, ואין לסדר זה שום רמז בדברי רבינו האר"י ז"ל ולא מדברי מהרח"ו מלבד מ"ש רבינו האר"י בשער הלוקטים. שיש שלשה סוגי פירות: עשרה מעולם הבריאה בלי קליפה, כיון שהם רחוקים מן הטומאה וקרובים לאצילות, אין להם קליפה לא מבפנים ולא מבחוץ ונאכלים כמות שהם. ואלו הם: ענבים, תאנים, תפוחים, אתרוגים, לימוניים, אגסים, חבושים, תותים של עץ, סורבאב"ש, חרובין.

ועשרה מעולם היצירה, שיש להם גלעין מבפנים, והם בנוניים בין הבריאה לעשיה, שאינם קרובים לטומאה כמו עולם העשיה ולא רחוקים כמו עולם הבריאה, לכן גרעין הזרע שבתוך הפרי אינו נאכל, לפי שאינו רך כמו הגרעינים שבתוך הפירות של הבריאה. ואלו הן: זיתים, תמרים, דובדבן מתוק, שזיפים, אפרסקים, משמשים, דובדבן חמוץ (וישנאש), עוזרדן, זערוור, שסק.

ועשרה מעולם העשיה, שיש להם קליפה מבחוץ ונאכל מה שבפנים ונזרק מה שבחוץ, שקליפת הפרי היא מחיצה בינו ובין עולם התמורות הקרוב לו כדי שלא יקבל טומאה. וז"ס היצה"ר והקליפה הדבוקה בנפש. ואלו הן:

ועיין עוד לאור החיים הקדוש (על התורה ויקרא יא, מג) שכתב, ואמרו "ולא תטמאו ב"ש שצריכים ישראל לזיהר לבל יכניסו לפיהם אפילו בהיסח הדעת, כי ההפרש שבין שוגג למזיד במציאות כשוגג כמזיד, כי התיעוב יעשה מעשהו בנפש האדם אפילו בהסח הדעת, אלא שישתנה הפגם, - במעשה מזיד תעשה נפשו שקץ, ובשוגג תטמא נפשו ותטמטם, והוא אומרו "ולא תטמאו ב"ש ונטמתם ב"ש", וצריך האדם לזיהר בתוספת זהירות וזריזות בכל דבר אשר יכנס בגדר ספק שיקוץ זה. ומה גם בזמנים אלו שנזהר האויר והארצות כולן יחד, ואין לך גידולי קרקע שאין בהם מהשיקוץ, שומר נפשו ישמור את הדבר, ע"כ.

ז. **שלחן** ערוך (סימן פד סעיף ח) וכתב בכף החיים (אות קג) דיש לזיהר בבדיקת התאנים מאד מאד כי התולעת דומה למוץ התאנים, ולפעמים אינה נראית עד שמסתכלים הרבה. ועיין עוד בהמשך דבריו שכתב שיש בתאנים תולעת שהורגת את האדם.

ח. **ראיתי** כל סדר זה של הלימודים והברכות ואיזה כוונות של צירופי הוי"ה וכו' מובאים בסידור "נהר שלום" מכ"י מז"ר המקובל האלקי כה"ר וידל קואינקא זצ"ל. (סידור זה נדפס ע"י ישיבתנו הקדושה לפני עשרים שנה) והוא בדיוק הסדר שיש בספר המפורסם "פרי עץ הדר", וידוע שסדר זה הוא מסודר לפי הרב "חמדת ימים"

- י. אם חל ט"ו בשבט בשב"ק, הנכון להביא כל הפירות בסיום הסעודה קודם ברכת המזון, אמנם מותר להביא הפירות לאחר ברכת המזון כדי להרויח ברכה אחרונה ט.
- יא. כתב בספר מעשה הצדקה: מנהג טוב ויפה להפריש בט"ו בשבט תשעים ואחת פרוטות כמנין אילן, וגם הוא כמנין "מים" ע"ה, כי ביום זה נכנסים המים לאילן.
- יב. יש להתפלל ביום ט"ו בשבט שיזכה בחג הסוכות לאתרוג נאה ומהודר, ואפשר לאומרה גם בשבת יא.

עיונים והארות

וכידוע שרבינו האר"י ז"ל הזהיר שלא ללמוד מקרא בלילה. ולכן סידרנו סדר אחר, מסודר בטוב טעם ודעת, מתובל בדברים קצרים מזהו"ק ומדרשים מושכי לבבות, על כל פרי ופרי כדי שישב האדם עם בני ביתו בלילה הקדוש הזה ולא רק יאכלו אלא ילמדו איזה מדרש וזוה"ק כדי שיכנס בילדים יר"ש. וכן ליקטנו כמה כוונות קלים וטובים מדברי רבינו האר"י ז"ל ורבינו יוסף חיים זצוק"ל שהובאו בספרו "עטרת תפארת".

ט. **בן העלה** מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (שם הלכה ד) והוכיח כן מדברי הפוסקים שבשבת מכיון שצריך להשלים מאה ברכות אין בזה החשש שגורם לברכה שאינה צריכה.

י. **הביאו** הגר"ח פלאג'י בספר מועד לכל חי (סי' ל אות י).

יא. **בספר** בני יששכר (מאמר חודש שבט) כתב שבמשנה אמר התנא ט"ו בשבט ראש השנה לאילן ולא אמר לאילנות, רמז למה שקיבלתי מרבותי להתפלל בט"ו בשבט על אתרוג כשר יפה ומהודר. וזה שרמז התנא באומרו לשון יחיד לאילן, להורות על אילן המיוחד המבואר בתורה למצוה. והגאון רבי יוסף חיים זיע"א סידר בספרו לשון חכמים (ח"א סי' לח) בקשה מיוחדת לזה ונכון לאומרה.

רמונים, אגוזים, שקדים, ערמונים, לוזים אילסר, בלוטים, קוקוס, צנובר, פסתוק, מאוזי"ש אגוז. ומרן החיד"א בספרו דבש לפי (מערכת ט אות ה) כתב לבאר בזה, שהם כנגד ד' מידות בבני אדם, יש אדם בעל נשמה טהורה, ובאה ג"כ נשמת צדיק לסייעו, הרי הוא טוב בכל, וכדוגמת הפירות הנאכלים לגמרי, וע"ז אמר הכתוב והיה כעץ שתול על פגלי מים וכו' אשר פריו יתן בעתו. ויש אדם שנשמתו טהורה, אבל מחמת מעשה רע שעשה חופפת עליו טומאה מבחוץ, והוא כדוגמת הפירות שיש להם קליפה חיצונה. ויש אדם רשע שמחמת מצוה שעשה באה נשמת צדיק לסייעו, וכיון שאור הקדושה גדול, נטמנה הטומאה בתוכו, ואינו יכולה לחפוף עליו מבחוץ, והוא כדוגמת הפירות שאין בהם קליפה חיצונה ויש בהם גרעין קשה בתוכם. ויש אדם רשע שכולו רע, והוא כנגד אילן סרק שאין בו פירות, ועליו אמר הכתוב לא כן הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו רוח. ע"ש.

והובא ג"כ בספר "טוב הארץ" למהר"ן שפירא זצ"ל, וכן במשנת חסידים (מס' ההרכבה פ"ד אות ו ע"ש) אמנם שם לא הזכיר אותם לענין ט"ו בשבט. וכבר ידוע משי"כ מו"ר הרש"ש זיע"א שדברי החמ"י מעורבבים ואין לסמוך עליהם. ועוד שהחמ"י סידר לקרא מקרא בלילה

יג. בט"ו בשבט אין לברך ברכת "שהחינו" על האתרוג, הואיל וברך כבר ביו"ט של סוכות בעת נטילת האתרוג עם הלולב, ובזה נפטר מברכת "שהחינו" שעל האכילה, והרי דינו כמי שברך ברכת "שהחינו" בשעה שראה פרי חדש, ששוב אינו חוזר ומברך בשעת אכילתו.²

עיונים והארות

ללב ח"א (בקונטרס יושר לבב סי' רכה). ומ"מ מבואר בשו"ת הרי בשמים תנינא (סי' יב), שהואיל ועיקר ברכת שהחינו על פרי המתחדש משנה לשנה, היא על הראיה, אלא שנהגו העולם לברך שהחינו בשעת אכילה, כמ"ש הרא"ש, וכבר בירך על האתרוג שהחינו בעת מצות נטילת ארבעת המינים, יצא ידי חובת ברכת שהחינו שבירך בשעת מצות נטילתו. וכמ"ש הרמ"א (סי' רכה), דבדיעבד אם בירך בשעת ראייה לא הפסיד, ויצא י"ח. ע"כ. וכן העלה בשו"ת מהר"י אשכנזי (סי' ט), שהדבר ברור שמאחר שבירך שהחינו בשעת נטילתו למצות ד' המינים, יצא ידי חובתו ולא יברך עוד. וכדמוכח להדיא בתשובת הרשב"א ח"א (סי' רנא), שכל שבירך שהחינו בשעת ראייה, שוב אינו מברך בשעת אכילה. ע"ש. ומ"ש ע"ז בפסקי תשובה (סי' צט), לק"מ. כיעו"ש. גם הגאון מהר"ש קלוגר בשו"ת האלף לך שלמה (סי' צב) פסק כן בסכינא הריפא, שכיון שבירך עליו שהחינו בשעת נטילת לולב, אין לו לברך עוד בשעת אכילת המרקחת, ואם יברך הוי ברכה לבטלה. ע"ש. ובשו"ת כתב סופר (סי' כג) טען ע"ז, שמכיון שנוהגים עתה שלא לברך כלל על הראייה, ברכת שהחינו בשעת נטילתו למצוה, הו"ל כמכיון שלא לצאת, ולא יצא וכו'. ע"ש. וע"ע בשו"ת ויעתר יצחק (סי' יב). ואינו מוכרח, דמ"מ אזלינן בתר עיקר דינא. ובדרבנן מצות א"צ כוונה. וכ"כ בספר משכנות הרועים (סי' כ). ובספרו נחלה לישראל (סי' לז אות כא) אשר

יב. ומו"ר מופת הדור בספרו חזון עובדיה (ברכות הלכות ברכת היין ופירות האילן במקורות להלכה ח ד"ה ולענין ברכת שהחינו) האריך בזה ונביא את דבריו וז"ל: ולענין ברכת שהחינו על מרקחת האתרוג. הנה הלק"ט ח"א (סי' רלג) כתב שעל האתרוג אין לברך שהחינו, לפי שהאתרוג דר באילנו משנה לשנה ואין היכר בין חדש לישן. וכ"כ עוד בח"ב (סימן רנז). וכ"כ בשמו בספר בירך את אברהם (דף צט אות יז). וכ"כ בשו"ת עטרת מרדכי (דף פח ע"א). וכן צידד בשו"ת כתב סופר (חאו"ח סי' כג). אך הרב שערי תשובה (סי' תרמט ס"ק יד) כתב, שדברי הלק"ט תמוהים בזה. ע"ש. וכן כתב בשו"ת משכנות הרועים (סי' כ) בד"ה ואחר. ע"ש. ובאמת שבספר פרי האדמה ח"א (דף כו ע"א) העיד שבעה"ק ירושלים אנו נוהגים לברך עליו שהחינו, שהרי מחלקים בליל ר"ה חתיכות אתרוג ולוקחים אותו לקידוש בליל שני של ר"ה, כדי לברך שהחינו בעת הקידוש, אף שהאתרוג דר באילנו משנה לשנה. גם הרב בעל שער אפרים (סי' לה), פשיטא ליה כלאחר יד שמברכים עליו שהחינו. ומ"ש הבאר היטב (סי' רכה ס"ק יא) בשם השער אפרים שאין לברך על האתרוג, דבריו צריכים יישוב, שהרי אדרבה פשיטא ליה להשער אפרים שמברכים שהחינו על האתרוג וכו'. ע"ש. ובמועד לכל חי (סי' יב אות כג) הביא ג"כ העדות הנ"ל שמנהג ירושלים לברך שהחינו על האתרוג. וע"ע בספר יוסף את אחיו (מע' אתרוג דף ו ע"ד). וע"ע בספר יפה

עיונים והארות

נטילת הלולב לפטור אכילת האתרוג מברכת שהחיינו. וכ"כ בשו"ת דברי סופרים (סי' כג). ובשו"ת דבר יהושע ח"ב (סוף סי' לג). וע"ע בשדי חמד (סי' ב אות ב). ומכל מקום נראה שאם היה לו אתרוג שהוא פסול למצוה, וחתכו וטיגנו בדבש, לפני חג הסוכות, יברך עליו בורא פרי העץ, ושהחיינו.

כרגע נראה לי, הביא עדות בשם הגאון מהר"ש מבעלז שפסק להלכה שאין לברך שהחיינו על מרקחת אתרוג, מטעם שכבר בירך שהחיינו בשעת מצות נטילתו. ע"ש. ועכ"פ להלכה ספק ברכות להקל. ואינו מברך שהחיינו על מרקחת האתרוג. וכ"כ בשו"ת משיב הלכה (סי' ר). וטוב שיכוין בפירוש בברכת שהחיינו בעת מצות

מאמרי הזוה"ק

פרשת בשלח

מפרש ובא שפרעה בעצמו היה מלווה את ישראל בצאתם ממצרים וזאת משום ששלוש נקמות נקם הקב"ה במצרים
א. ע"י הבכורים שהרגו במצרים. ב. שהרג את בכוריהם. ג. ע"י פרעה שהרג לשריו ולשאר גדולי מצרים

בשלח דף מה ע"א

וַיְהִי בְשִׁלַּח פְּרַעְיָה אֶת הָעָם, מִה פְּתִיב לְעִילָא, מה כתוב קודם, וַיִּקְּם
פְּרַעְיָה לְיִלָּה הוּא וְכָל עֲבָדָיו. ומפרש תָּא חַוִּי, נִוְקְמָא עֲלָאָה
דְּעֵבֶד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, בא וראה את הנקמה הגדולה שעשה הקב"ה
במצרים, תִּלְת מוֹתָנֵי חַוִּי חַד, דְּעֵבֶדוּ בּוֹכְרִין בְּמִצְרַיִם, דְּקָטִילוּ
כָּל אַנְוִן דְּאִשְׁכְּחוּ שלש מיתות היו, אחת, שעשו הבכורים במצרים, שבשעה ששמעו
בכורי מצרים מפי משה ומת כל בכור, התחילו והרגו את כל מי שמצאו, כיון שלא רצו לשלח את
ישראל ממצרים, (כמו שדרשו חז"ל במדרש שוחר טוב מזמור קל"ו, על הפסוק למכה מצרים
בבכוריהם). וְחַד, דְּקָטִיל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּפִלְגֹת לְיִלָּא, ואחת, שהרג
הקב"ה את כל הבכורים בחצות לילה. וְחַד, כִּד חָמָא פְּרַעְיָה מוֹתָנָא בְּבֵיתִיהָ,
בְּבִנְוִי, וּבְעֵבְדָיו, ואחת כשראה פרעה את המות בביתו, בבניו, ובעבדיו, קָם וְזָרִיז
גְּרַמְיָה, וְקָטִיל אֶפְרַבִּין וְסָרְבִּין, וְכָל דְּאִמְלִיכוּ לִיהָ לְסָרְבָא
בְּעָמָא קָם וְזָרַז אֶת עֲצֻמוֹ, והרג את השרים והמושלים, וכל אותם שייעצו לו לסרב לשלוח את

העם עד דאוריינתא אסתידת עליה דאיהו קם בליליא ממש עד
 שהתורה העידה עליו שהוא קם בלילה ממש, והיינו שעשה מעשה השכינה הנקראת לילה-להרוג
 את שריו הגדולים. ומפרש עוד **בְּמָה** (דקודשא בריה הוא בפלגות) **דליליא קטל**
בוברין ועביר נוקמין כמו שהקב"ה דהיינו השכינה בחצות לילה הרג את הבכורים
 ועשה בהם נקמות, **הכי קם פרעה בארעא דמצרים, וקטל ועביר**
נוקמין בסרפוי, ואפרפוי, ואמרבלוי, ובבל אנון רברבין כמו כן
 קם פרעה בארץ מצרים והרג ועשה נקמות בשריו ומושליו ופקידיו ובכל הגדולים **הדא הוא**
דבתיב, זהו שכתוב (שמות יב, ל) **ויקם פרעה לילה** (לילה ממש), **דקם**
לקטלא ולשיצאה שקם להרוג ולהשחית כל השרים המושלים שלו.

אורחוי דבלבא, בד מחיין ליה באבנא, איהו אתי ונשין
לחבריה דרכו של הכלב כשמכים אותו באבן הוא בא ונושך את חברו **בך**
פרעה, לבתר איהו הוה אזיל בשוקי, והוה מכריז ואמר כך עשה
 פרעה שאחר שהקב"ה הכה אותו, הרג את חבריו השרים, ואחר כך היה הולך בעצמו בשווקים והיה
 מכריז ואומר, **קומו צאו מתוך עמי, אתון קטלתון לכל בני מתא**
אתם הרגתם את כל בני העיר, אתון קטלתון סרפי ואפרפי וכל בני ביתי
אתם הרגתם את השרים והמושלים ואת כל בני ביתי, הדא הוא דבתיב זה מה שכתוב
 (שמות יב, לא) **ויקרא למשה ולאהרן לילה** כלומר אתם עשיתם דין כעין השכינה
 הנקראת לילה. **כיון דבידכון הוה פלא** כיון שעל ידכם היה הכל, הרי אתם גרמתם

את כל זה, וּבִרְכַתֶּם גַּם אוֹתִי, פירוש דְּלֹא תִקְטְלוּן לִי שלא תגרמו להרוג אותי. לְבַתֵּר אֵיהוּ בְּגִרְמִיה אֹזִיזָה לֹון, וְאַפִּיק לֹון מֵאַרְעָא ואחר כך הוא בעצמו ליוה אותם והוציא אותם מן הארץ, הָרָא הוּא דְכֵתִיב זה מה שכתוב וַיְהִי בְשַׁלַּח פְּרַעַה אֶת הָעָם וְגו' פי' שליוה את העם.

הקב"ה ובית דינו וכל האבות הקדושים היו הולכים לפני ישראל ביציאתם ממצרים

בשלח דף מז ע"ב

וַיְהִי הַיּוֹם הַזֶּה הוֹלַךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם. קְדָשָׁא פְּרִיךְ הוּא, וְכִית דִּינִיה מִשׁ"כ וְה' עִם ו', ללמד שהקב"ה שהוא ז"א ובית דינו שהוא המלכות הלכו לפני בני ישראל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הֵינֵנו דְתַנִּינָן, שְׂכִינְתָא פְּאַפְהָתָא נְטִלָא אמר רבי יצחק וזהו מה שלמדנו שהשכינה הלכה לפני בני ישראל עם האבות שהם סוד ג' קווי חג"ת דז"א, ומפרש דבריו כי מש"כ, הוֹלַךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם - דָּא אֲבָרְהָם יוֹמָם, זה אברהם אבינו המושרש בחסד דז"א הנקרא יומם, כמ"ש (תהלים מב, ט) יוֹמָם יִצוּה ה' חֲסֵדוּ. בְּעֵמוּד עֲנָן - דָּא יִצְחָק ומש"כ בעמוד ענן וכו' זה יצחק המושרש בגבורה דז"א הנקראת עמוד הענן, לפי שהגשמים יורדים מהעננים במדת הגבורה בסוד גבורות גשמים. לְנַחֲוֹתָם הַדֶּרֶךְ - דָּא יַעֲקֹב זה יעקב המושרש בת"ת דז"א. דְכֵתִיב בֵּיהּ שְׂכִינְתָא בּוּ (בראשית לב, ב) וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדֶרֶכוֹ פִּי' שְׂהִיָּה מוֹשֶׁרֶשׁ בְּקוּ אֲמַצְעֵי שַׁבַּת דז"א הנקרא דרך. וְלִילָה בְּעֵמוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם - דָּא דוֹד מְלֻכָּא ומש"כ ולילה בעמוד אש להאיר

להם, זה דוד המלך המשרש בשכינה הנקראת לילה, ויש בה אש הגבורה ולכן נקראת עמוד אש, והיא האירה לישראל.

וּבְלָהוּ רִתְבָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא, לְמַתְךָ יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלִימוּתָא דְכִלְא
 וכולם יחד הם סוד המרכבה העליונה הקדושה, שהיו מוכנים ללכת עם ישראל, כדי
 שישראל ילכו עם שלימות כל המרכבה שהם האבות הקדושים, **בְּגִין דִּיחֻזּוּן אַפְתָּן**
פּוּרְקָנָא דְלָהוּן כדי שיראו האבות גאולת בניהם שהקב"ה אמר ליעקב, **דְּכַתִּיב**
 שכתוב, (בראשית מו, ד) **וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַם עֲלֵה** לראות בגאולת בניך.

רְבִי אַבָּא אָמַר, וּכְפָאָה חוּלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אַפִּיק לֹוּן מִמְצָרִים, לְמַהוּי חוּלְקֵיהּ וְאַחֲסַנְתִּיהּ רבי אבא אמר
 אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה הוציאם ממצרים שיהיו חלקו ונחלתו, ולכך היה מנהיגם בכל צד
 וענין שהיה צריך, להיותם קשורים בספירות העליונות. **וְתָא חוּי, כְּסִמְרָא דִּיוֹבְלָא,**
אַשְׁתַּבַּח חֵירוֹ לְיִשְׂרָאֵל ובא וראה, מצד הבינה הנקראת יובל נעשתה החרות
 לישראל. **וּבִן לְזַמְנָא דְאִתִּי** וכן יהיה לעתיד לבא, **דְּכַתִּיב,** כמו שכתוב (ישעיה כז,
 ג) **וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וְגו'** ושופר גדול הוא סוד הבינה
 שבו יתקע הקב"ה לחרותינו[א].

עיונים והארות

א. דברי זוהר אלו, לבד פירושם על פי הסוד, והיינו יובל החמשים מבריאת העולם, ויציאתם לחרות היא הדרור לישראל, וזהו "וחמשים עלו בני ישראל" - ביובל החמשים.

וּבְגִין הַהוּא יוֹבְלָא עֲלָאָה ובשביל הבינה העליונה שישראל היו רחוקים ממנה, לכן כדי שיהיו ראויים להכנס בטהרה בחמשים שערי בינה, צוה להם הקב"ה לספור מ"ט ימי טהרה, **אַתְעַכְּבוּ חֲמִשִּׁין יוֹמִין, לְקַבְּלָא אוֹרֵייתָא, וְלְמַקְרַב לְמוֹרָא**

עיונים והארות

המאיר - סימן כ"ד)

על פי זה יישב רבי מאיר שפירא באופן נפלא את מה שמצינו במדרש על הפסוק "וירא ה' כי סר לראות" - שמושה רבינו סבר שישראל יתמהמהו ר"ס שנה במצרים ולא רד"ו. ולכאורה הדבר תמוה: מדוע לפי חשבוננו של משה היו צריכים ישראל להתעכב במצרים דוקא ר"ס שנים, תירוץ לקושיא זו, אמר הגאון רבי שמשון מאוסטרופולי על פי הסוד: משה רבינו סבר שעשרת השבטים שהיו במכירת יוסף פגמו בשם כ"ו (שם הויה, העולה בגימטריה כ"ו), ואם כן עשר פעמים כ"ו עולים ר"ס, ואמר לו הקב"ה שפגמו בשם אהי"ה, ועשר פעמים כ"א אינם אלא רד"ו. אולם הגאון רבי מאיר שפירא מיישב זאת על פי פלפולו שהובא לעיל, בדרך זו: במסכת נדרים (סא.) נחלקו חכמים ורבי יהודה במנין שנת היובל: חכמים סוברים ששנת החמשים כלפני חמשים, ורבי יהודה סבר ששנת היובל עולה לכאן ולכאן. נמצא שלשיטת רבי יהודה נשלמו חמשים יובלות לאחר רד"ו שנים, אבל לחכמים הסוברים ששנת החמשים כלפני חמשים, הרי חסרו עוד חמשים שנה להשלמת היובל החמשים, שנה אחת לכל יובל, ולכן סבר משה שצריכים ישראל לחכות לשנת ר"ס, וזה הרמז בפסוק "וירא ה' כי ס"ר לראות", עד שנגלה לו שהלכה ששנת היובל עולה לכאן ולכאן, וכבר בשנה רד"ו הגיע זמנם לצאת ביובל!

באחד ממכתביו, עושה הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין את חשבון השנים, והוא עומד ותמה על סמך דברי הגמרא (עבודה זרה ט.) שהשנה שבה יצאו ישראל ממצרים היתה ב' אלפים תמ"ח שנה לבריאת העולם, בעוד שיובל החמשים צריך היה לחול רק בשנת ב' אלפים ת"ק שנה לבריאת העולם,

ואף לפי מה שמצינו בפסיקתא שבשנה שבה יצאו ישראל ממצרים היו חדשי השנה והתקופה שווים, וזה אינו, רק בכלות י"ט שני המחזור (כי לתקופה מונים מניסן של תוהו), ונמצא שלפי חשבון זה היתה שנת יציאת ישראל ממצרים שנת ב' אלפים תנ"א לבריאת העולם (ועיין בספר יוחסין שנחלקו בזה), אולם על כל פנים גם לשיטה זו עדיין חסרו ארבעים ותשע שנים עד לשנת ת"ק, שאז לפי החשבון היה היובל הגדול,

אולם הדברים יתיישבו על פי שיטת רבי יהודה, שקיימאמלן כמותו, ששנת היובל עולה לכאן ולכאן (וכמו שכתבו התוספות במסכת ראש השנה ט. בד"ה ולאפוקי, שהלכה כרבי יהודה), והרי לרבי יהודה לא מחשיבים ביובל אלא ארבעים ותשע שנים, כי הלא את שנת היובל שאחריו מונים לחשבון הבא. מעתה, אם נערוך את חשבון היובל, נמצא כי מ"ט פעמים חמשים יעלו ב' אלפים ת"נ, ואם כן בשנה שלאחריה - תנ"א - היה היובל הגדול שבו יצאו ממצרים, והחשבון מדויק להפליא! (שו"ת "אור

דְּסִינֵי וּלְכֹן נִתְעַכְבוּ יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים יוֹם כְּדֵי לִקְבֹּל אֶת הַתּוֹרָה מִהַבִּינָה וְלִהְיֶתקָרֵב לְהֵרֵסֵינִי, וְעִיזִי נִתְקַשְׂרוּ בְּבִינָה. וְכִיּוֹן דְּאַזְלֵי בְּיַמָּמָא, אַזְלֵי בְּלֵילֵיאָא, וְכִיּוֹן שֶׁהִלְכוּ יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם, הִלְכוּ גַם בַּלַּיְלָה, לְמַחְזֵי כֹּלָא חֵד יוֹמָא, בֵּין יַמָּמָא וְלֵילֵיאָא, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח פְּרִישׁוֹ כְּדֵי שִׁיחִיהָ הַכֹּל יוֹם אֶחָד בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה שֶׁהֵם סוּד זֶרֶן וְלֹא יִמְצָא פְּרוּד בְּיַנְיָהֶם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְכֻלְּהוּ בְּנִיחָא אַזְלִין, לְרַעוּתָא דְנַפְשֵׁיהוּ וְלֹא עוֹד אֲלֵא כּוֹלָם הִלְכוּ בְּנַחַת בְּלֹא טוֹרַח ע"י עֲנֵנֵי כְבוֹד, וְחַפְצָם וְחַשְׁקָם הִיָּה רַק לְהִגִּיעַ לְרַצּוֹן

נפשם, דהיינו אל הר סיני לעבוד את ה'.

מלאך מצרים לקח עמו משרי אומות העולם למעלה כדי שלא יוכלו לפגוע בו, ולבסוף הוא נפגע והם נפגעו בזמן
סיסרא

בשלח דף מו ע"ב

וַיִּקַּח יֵשׁ מֵאֹת רָכָב בַּחֹר. ר' חֵיָא אָמַר, בְּתִיב כְּתוּב (ישעיה כד, כא) יִפְקֹד יְהוָה עַל צְבָא הַמָּרוֹם פְּמָרוֹם וְעַל מַלְכֵי הָאָדָמָה עַל הָאָדָמָה. פִּירוּשׁוֹ בְּזִמְנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב שְׁלִטְנוּתָא לְרַבְרְבֵי עַמִּין לְעֵילָא בְּזִמְן שֶׁהִקְב"ה נוֹתֵן מִמְשָׁלָה לְשַׁבְעִים שְׂרֵי הָעַמִּים שְׁלִמְעָלָה, יְהִיב לְהוּ לְעַמָּא דְלַהוֹן לְתַתָּא הוּא נוֹתֵן מִמְשָׁלָה גַם לְעַם שְׁלָהֶם שְׁלִמְטָה. וּבְשַׁעְתָּא דְנַחֲתִית לֹזֵן מְדַרְגֵי הוֹן דְלְעֵילָא, נַחֲתִית לֹזֵן לְעַמָּא לְתַתָּא וּבְשַׁעָה שֶׁהִקְב"ה מוֹרִיד אֶת הַשְּׂרִים מִמְדַּרְגָּתָם שְׁלִמְעָלָה, מוֹרִיד גַּם כֵּן אֶת הָעַם שְׁלָהֶם שְׁלִמְטָה. וּלְפִי זֶה מִש"כ, וַיִּקַּח יֵשׁ מֵאֹת רָכָב בַּחֹר הָא מְמַנָּא דְלַהוֹן,

זהו הממונה של מצרים של מעלה שהוא הס"מ הנקרא בחור, לקח שש מאות רכב, כי חשב שירידוהו מגדולתו אם ינצחו ישראל, **וְאוֹקְמוּהָ, וְדַבֵּר רְתִיבִין דְּשָׂאָר עַמִּין** והעמידו ופירשו חז"ל שלקח בהשאלה שש מאות מרכבות משאר העמים שהיו טעונות מכחות הטומאה ללחום נגד ישראל, ואחר כך לקח כל רכב מצרים, ולפי שכאן היתה המלחמה רק נגד המצרים לכן אלו השש מאות רכב של שאר העמים לא נפלו כעת, **וְכִלְהוּ נִפְלוּ בְּמִשְׁרִיתָא דְּסִיסְרָא לְבִתָּר** אלא כולם נפלו אחר כך במחנה של סיסרא, ששם הכניע הקב"ה את כל שאר שרי האומות **וְהִינֵנוּ, בְּחֹר (נ"א וּלְבִתָּר) וְכָל רֶכֶב מִצְרַיִם** והיינו שש מאות רכב בחור, כי הס"מ הנקרא בחור שודד, לקח אותם, ואחר כך לקח כל רכב

מצרים.

ביציאת מצרים הקב"ה עשה כפרעה, מה פרעה בתחילה לקח הסוסים הנקבות קודם לזכרים ולפני הים החליק, כך הקב"ה בתחילה השכינה הלכה לפניהם. וכשהגיעו לים, הלכה מאחוריהם, וז"ש לסוסתי ברכבי פרעה דימיתך רעיתי.

בְּתִיב כתוב (שיר השירים א, ט) **לְסִסְתִּי בְּרֶכְבִּי פְרָעָה דְּמִיתִךְ רַעֲיָתִי. תָּא תְּוִי, בְּרוּגְמַת סוּסֵיאַ נּוּקְבָא, אֲתַתְּוִי לְהוֹן לְסוּסֵיהוֹן דְּפְרָעָה** בא וראה כדוגמת סוסה נקבה נראה לסוסים של פרעה, ועל כן רדפו אחריה לתוך הים, כי הסוסים של פרעה היו זכרים וכשראו דמות סוסה נקבה בים שהיא היתה דמות השכינה כביכול, מהרו לרדוף אחרי הסוסה הנקבה וטבעו בים, **וְאוֹקְמוּהָ** וכבר פירשוהו חז"ל במקום אחר. **אַלֵּא** פי' הפסוק **לְסִסְתִּי בְּרֶכְבִּי פְרָעָה** הקב"ה אמר לשכינה הנקראת רעיתי, דמיתית אותך לסוסה נקבה כנגד רכבי פרעה. ועתה נפרש בדרך אחרת, **תָּא תְּוִי, פְרָעָה,**

בְּשַׁעֲתָא דְהוּה רְדִיף אֶבְתְּרִייהוּ דִּישְׂרָאֵל, מַה עֵבֶד בא וראה, בשעה שפרעה היה רודף אחרי בני ישראל, מה עשה, נָטַל סוּסוֹן וְנוֹקֵבָן, וְכַפֶּת לוֹן בְּרִתִּיכוֹי בְּקַדְמֵיתָא, וְסוּסִין דְּנוֹכְרָאֵי כַּפֶּת לוֹן לְאַחֹרֵיהוֹן לקח סוסות נקבות ואסר אותן לפני מרכבתו, ואת הסוסים הזכרים אסר אותם לאחורי הנקבות, וְהוֹן מְוַיְיָנִין דְּנוֹכְרֵי לְקַבֵּל נוֹקֵבֵי, וְנוֹקֵבֵי לָא פְּעָאוּ, וְאוֹחֶן לְמִיזֵל והיו הזכרים מזומנים כנגד הנקבות להתחבר עמהן, והנקבות לא רצו ומהרו ללכת. כִּיּוֹן דְּקַרִיב (נ"א וכד אַדְבִּיק) לְנַפְיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל כיון שקרב פרעה אצל ישראל, נָטַל נוֹקֵבֵי וְשֵׁוֹי לוֹן לְאַחֹרֵי, וְסוּסוֹן דְּנוֹכְרִין לְקַדְמִין לקח את הסוסות הנקבות ושם אותן לאחורי המרכבה, ואת הסוסים הזכרים שהם חזקים ומוכנים למלחמה שם אותם לפני המרכבה, לְאַנְאָשָׂא לְיִשְׂרָאֵל, וְלְאַנְחָא בְּהוּ קָרְבָּא כדי להרע לישראל ולעשות עמהם מלחמה ע"י הסוסים הזכרים.

בְּגוֹוְנָא דָּא כְּדוּגְמַת זֶה עֲשֵׂה הַקִּבָּה, כי תחילה כתוב, וַיְהוֹה הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם פי' וה' – היינו השכינה עם ע"ב סנהדרין שלה, הלכה לפני בני ישראל, וּבְתָר, חוֹרָה שְׂכִינְתָּא לְאַחֹרֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל ואחר כך כאשר קרבו המצרים אל מחנה ישראל, אז חזרה השכינה לאחוריהם של ישראל, דְּכַתִּיב וַיַּסַּע מִלְּאֶךְ הָאֱלֹהִים וְגו'. ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ומלאך האלהים היינו השכינה בְּגִינֵי בְּךָ ולכך כתוב לסוסתי ברכבי פרעה, פי' כמו שהסוסות הנקבות של רכבי פרעה הלכו בתחילה לפני המרכבה, ואחר כך הלכו אחרי המרכבה, כֵּן דְּמִיתֵךְ רַעֲיָתִי דמיתתי אותך רעיתי שהיא השכינה, לפי שתחילה הלכה לפניהם ואחר כך חזרה לאחוריהם.

מאמרי הפרשה

פרשת בשלח - שבת שירה

איך נאמרה השירה

שבת זו פרשת בשלח נקראת "שבת שירה", על שם השירה ששרו משה רבנו ועם ישראל כולם כאחד, ואמרו חז"ל במדרש (אגדות התנאים נויר פרק ו') שאפילו עוברים במעי אמותיהן אמרו שירה, שנאמר (תהלים סח, כז) במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל וכו'. עיין שם. והיו שרים ומזמרים לאל עליון, כאשר ראו את הנס הגדול של קריעת ים סוף שנחלק לי"ב חלקים, שהוא נס יותר גדול מכל העשרה מכות שהיו במצרים.

והנה כל השירה הזו נאמרה ברוח הקודש, וכפי שאמרו חז"ל (מכילתא דר"י בשלח מסכתא דשירה פרשה ג' ד"ה זה אלי) ראתה שפחה על הים, מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הכהן במראות הנבואה. ולכן בין דברי ההודיה שבשירה, משולבים גם פסוקי נבואה על הכניסה לארץ ישראל, ובנין בית המקדש, ועל הגאולה השלימה שתהיה בקרוב במהרה בימינו, אמן. ולכן גם יש בשירה סודות עליונים ורמים, ולכן השירה כוללת ח"י פסוקים, וח"י אזכרות שמות הוי"ה ב"ה, וכמו שיבואר להלן בעזרת השם יתברך.

כתב בעל הפלא יועץ בס' חסד לאלפים (סי' נ"א ס"ק י"א) שבזוהר הקדוש (ח"ב דף נ"ד ע"א ודף קל"א ע"ב והלאה) הפליג מאד בשבח אמירת שירת הים וסודה אחר אמירת פסוקי דזמרה, שהוא עליון גדול מאד ונחת רוח לשכינת עוזנו. ועל כן צריך לאמרה בשמחה רבה ובנעימה. ויצייר בדעתו כאלו עומד כעת ביבשה בתוך הים, והמצרים טובעים והוא ניצול, וזו סגולה לכפרת עוונות כידוע. עד כאן.

וכידוע (שמות רבה פרשה ג סי' ד'), מיום שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, עד שעמדו ישראל על הים, לא מצינו אדם שאמר שירה לקדוש ברוך הוא אלא ישראל. ברא את אדם הראשון ולא אמר שירה. הציל את אברהם אבינו מכבשן האש, ומן המלכים, ולא אמר שירה. הציל את יצחק מן המאכלת, ולא אמר שירה. הציל את יעקב אבינו מהמלאך ומעשו ומשכם

וכו', ולא אמר שירה. כיון שבאו ישראל לים סוף ונקרע להם הים ל"ב גזרים, מיד פתחו ואמרו שירה לקדוש ברוך הוא, שנאמר (שמות טו, א) "אז ישיר משה ובני ישראל".

יש נוהגים בשבת שירה לאכול חיטה ולשים לחם לפני הציפורים

יש קהילות בעם ישראל שנהגו לאכול בשבת בשלח חיטה (כ"כ הב"ח או"ח ס' רח אות ג'). ובתונים נהגו בדומה, כמו שכתב במשכנות הרועים (מערכת מ' אות קי"ח) שהיה גאב"ד בתונים וזה לשונו, מה שנוהגים פה תונס בשבת בשלח לעשות תבשיל של חטים אחר שכותשין אותם, מנהג זה ה'ן לו שורש, עיין בספר אליה רבה (סי' ר"ו ס"ק ה') ועוד עיין להמגן אברהם (ס"ס שכ"ד) וכו'. ושמעתי שם רמוז, "ויהי בשלח", נוטריקון, ונהגו ישראל ה' ישמרם, בשבת שירה לאכול חטים, עכ"ל. ועוד הוסיף שם, ולפי שמנהג העיר הלזו תונים, אין עושין תבשיל זה בשמחות וגיל אלא עם פרסות רגל [בשמחות, התבשיל החגיגי שהיו נוהגים להכין, היה חיטה כתושה מבושלת עם רגלי בהמה], לכן נהגו לחזר [בשבת בשלח] אחר פרסות הרגל אפילו יותר מכדי דמיהן, ועל כך רמזו את המשך הפסוק, ויהי בשלח "פרעה" ראשי תיבות פרסות רגלים עם החיטים. וסיים על כך הרב, ומילתא דבדיחותא היא. עד כאן.

והנה הטעם למנהג זה, הוא על פי מה שנאמר (תהלים קמו, יד) "השם גבולך שלום חלב חטים ישביעך", שבעת שיש שלום, אזי הקדוש ברוך הוא "חלב חטים ישביעך". והנה כשיצאו עם ישראל ממצרים, היו שרויים באהבה ואחוה, ולכן בשבת זו שיצאו ישראל ממצרים, אוכלים חטים, לסימן שיהיה שלום בישראל.

ומזה הטעם נראה שנהגו לזרוק על חתן וכלה חטים (כמו שכתוב בשו"ע או"ח סימן קע"א ס"ה), לרמז שיהיה שלום ביניהם, ועל ידי כן תהיה מצויה להם הפרנסה, ולכן גם כשחתן וכלה הולכים לחדר, חותכים להם לחם, הן הוא עשוי מחיטה והוא להם לסימן טוב.

וכן יש שנהגו בשבת זו לתת לציפורים חיטה (כ"כ המגן אברהם סי' שכ"ד ס"ק ז' ומ"ב ס"ק ל"א), כי חטה בגימטריא כ"ב, כנגד כ"ב אותיות התורה, שנכין עצמנו לקבלת התורה הנמצאת בפרשת יתרו בשבוע הבא בעזרת השם יתברך.

"וַיְהִי בְשַׁלַּח פְּרַעְיָה אֶת הָעָם" (ג, יז)

עם ישראל יוצא ממצרים בשנת היובל הגדול וכיצד עולה מניין

כתב הזוהר הקדוש (ח"ב דף מ"ו ע"א), שהקדוש ברוך הוא הוציא את בני ישראל ממצרים בשנת היובל, ומבריאת העולם עד יציאת מצרים היו חמשים יובלות, וזה שכתוב (שמות יג, יח)

"וחמושים" עלו בני ישראל מארץ מצרים, "חמושים" מלשון חמישים, היינו היובל החמישים, הוא היובל הגדול, היובל של היובלות, הוא הזמן שיצאו ממצרים. וזה לשון הזוהר, בגין דההוא יובלא סליק לון ממצרים, בגין כך וחמושים עלו בני ישראל ממצרים וכו'. עכ"ל. ובעזרת ה' יבואר לקמן.

ואביא לפניך מה שכתב בספר כמוצא שלל רב (כאן), בשם הגאון הגדול רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל וזה לשונו: באחד ממכתביו עשה את חשבון השנים מתי יצאו ישראל ממצרים, והוא עומד ותמה על דברי הזוהר הנזכרים, כיצד יעלו יחד עם דברי הגמרא (עבודה זרה ט). שהשנה שבה יצאו ישראל ממצרים, היתה ב' אלפים תמ"ח שנה לבריאת העולם, בעוד שיוכל החמישים, צריך היה לחול רק בשנת ב' אלפים ת"ק שנה לבריאת העולם? ואף לפי מה שמצינו בפסיקתא, שבשנה שבה יצאו ישראל ממצרים, היו חדשי השנה והתקופה שווים, וזה אינו רק בכלות י"ט שני המחזור (כי לתקופה מונים מניסן של תוהו), ונמצא שלפי חשבון זה, היתה שנת יציאת ישראל ממצרים שנת ב' אלפים תנ"א לבריאת העולם (ועיין בספר יוחסין שנחלקו בזה), אולם על כל פנים, גם לשיטה זו, עדיין חסרו ארבעים ותשע שנים עד לשנת ת"ק, שאז לפי החשבון היה היובל הגדול?

אולם הדברים יתיישבו על פי שיטת רבי יהודה, דקיימא לן כמותו [וכמו שכתבו התוספות במסכת ראש השנה (ט. ד"ה ולאפוקי), שהלכה כרבי יהודה], שסובר ששנת היובל עולה לכאן ולכאן, ונמצא שלרבי יהודה לא מחשבים ביובל אלא ארבעים ותשע שנים, כי הלא את שנת היובל שאחריו מונים לחשבון הבא. ומעתה, אם נערוך את חשבון היובל, נמצא כי מ"ט פעמים חמישים יעלו ב' אלפים ת"נ, ואם כן בשנה שלאחריה, שנת תנ"א, היה היובל הגדול, שבו יצאו ממצרים, והחשבון מדוייק להפליא.

בן חורין מהעולם הזה רק לעבודתו יתברך

והנה לא בחינם הוציא הקדוש ברוך הוא את עם ישראל בשנת היובל, וזאת מכיון שהיובל הוא חרות מבחינות רבות, חרות מעבודת האדמה, הקרקעות חוזרות לבעליהן והעבדים משתחררים. ולכך בכוונה מכוונת בשנת החרות, הוציאתם לחרות. וכך כתב בדרשות החתם סופר (דרוש לפסח תקצ"ד עמ' 550) על הנאמר בתפילה (ברכת אמת ואמונה) "ויוציא את עמו ישראל מתוכם לחרות עולם", שהגדרת "חרות עולם" פירושה חרות מן העולם באופן מוחלט, שכן אפילו המושלים בכיפה [בכל העולם], משועבדים הם לתאוות העולם ולצרכי הגוף, כמו שנאמר בקהלת (ה, ח) "מלך לשדה נעבד". לא כן הקדוש ברוך הוא כשהוציא את ישראל ממצרים,

הוציאים לחרות עולם, על מנת שלא ידאגו ולא יחשבו כלל על ענייני העולם הזה, לא על הטורח להשיגם ולא על התאוה אליהם. ועל כן הסב הקדוש ברוך הוא את עם ישראל דרך המדבר, ארץ לא זרועה, שכן זוהי החרות האמיתית, "חרות עולם". עד כאן.

זוהי מה שנאמר (ג, יז) ויהי בשלח וכו' ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראותם מלחמה וישבו מצרימה וכו', וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים. שלכאורה יש להקשות, על הנהגת הקב"ה כאן, שהרי עם ישראל יוצא ממצרים בניסי ניסים, בעשר מכות שניחתו על המצרים עד שאמרו החרטומים (שמות ח, טו) "אצבע אלהים היא", וגם תמהו (שם י, ז) "הטרם תדע כי אבדה מצרים", ועוד ביציאתם ממצרים נאמר (שם יג, כא) "וזה הולך לפניכם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך, ולילה בעמוד אש להאיר להם". ים סוף נקרע לפניכם, והמצרים טבעו בו עד אחד. ועוד נאמר (שם טו, יד) "שמעו עמים ירגזון, חיל אחז יושבי פלשת", הרי שלא קמה רוח באיש לעמוד כנגדם. וגם הקדוש ברוך הוא הבטיח שהוא ישלח את הצרעה לפניכם, כמו שנאמר (דברים ז, כ) "עד אבוד הנשארים והנסתרים". מעתה כשניסים כה גלויים מתרחשים, הלא יכל הקדוש ברוך הוא להטיל על האויבים אבנים גדולות מן השמים, "היפלא מה' דבר". ומעתה יקשה עד מאוד, מדוע הוצרך להוליכם סחור סחור, ולא הכניסם מיד לארץ ישראל, מפני החשש שאם יראו מלחמה, יפחדו וברגע אחד ישכחו מכל הניסים ומכל הכוחות של השם יתברך?

אולם ביאור הענין הוא, שהקדוש ברוך הוא הוליך כך את עם ישראל בצאתם ממצרים, בכדי ללמדנו שצריך לעקוף את המלחמות, להתרחק מן הנסיונות, וללכת למדבר ששם אין תאוות העולם הזה, כי רק כך יוצאים לחרות עולם, ולכך שם הוריד הקדוש ברוך הוא להם את המן ונתן להם מים מבארה של מרים.

אין לך בן חורין אלא העוסק בתורה

ובאמת שאין חירות אלא למי שלומד תורה, כמו שכתוב (שמות לב, טז) "המכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלוחות", ודרשו חז"ל (אבות פ"ו מ"ב), אל תקרי חרות אלא חירות, שאין לך בן חורין אלא מי שיושב ועוסק בתורה. וכמאמר דוד ע"ה (תהלים קלא, ב) "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי", שאינני דואג לשום דבר, שאני עושה רק את רצון ה', ואני כמו תינוק שעושים בשבילו הכל, כך הקדוש ברוך הוא עושה לאדם הכל, אם לומד תורה.

והנה זה מה שנאמר (שמות יד, ח) ובני ישראל יוצאים ב"יד רמה", י"ד ראשי תיבות יורה דעה, רמ"ה עם הכולל בגימטריא רמ"ו, הוא סימן רמ"ו בשו"ע יורה דעה, העוסק בהלכות

תלמוד תורה. לכן, גם אם יוצא אדם לעבודה כדי להביא פרנסה לביתו, מכל מקום כל רגע פנוי שיש לו, ילמד תורה וינצל את הזמן, ילמד בכל יום הלכות, זוהר ודף היומי, וינסה לחטוף כל מה שיכול ולא ישב סתם בטל.

נשמת התורה היא תורת הסוד ועל ידה נצא מן הגלות

בזוה אפשר להוסיף ביאור במה שהתרגום מתרגם (שם), "ביד רמה", "בריש גלי", "בריש" הן אותיות רשב"י, "גלי" רמז ל- "ל"ג בעומר. שעל ידי לימוד הזוהר הקדוש נצא מהגלות, כמו שכתב הזוהר הקדוש (פרשת נשא דף קכ"ו ע"א) "האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" [על ידי ספר הזוהר, יצאו מן הגלות ברחמים]. שהוא נשמת התורה, ובעיקר בשביל זה עלה משה למרום להוריד את נשמת התורה, שהוא הזוהר הקדוש וחכמת הקבלה. וזה שכתוב (תהלים סח, יט) עלית למרום שבית "שב"י" שבי ראשי תיבות שמעון בר יוחאי, הוא רשב"י, וכן "שב"י" ראשי תיבות יצחק בן שלמה הוא רבנו האר"י ז"ל שגילה והסביר את חכמת הסוד, וכן "שב"י" ראשי תיבות שלום בן יצחק, הוא רבנו הרש"ש זיע"א, שפירש את דברי האר"י והוציא לאור העולם את סדר התפילות, ונקרא שמו"ש שהוא ראשי תיבות שמו שלום מזרחי שרעבי. והגאון היר"א [רבי ידידיה רפאל אבולעפיא זצ"ל] כתב עליו (בהקדמה לעץ חיים), שמי שלומד את כתבי האר"י ולא לומד את הרש"ש, הרי הוא כעיוור הממשש באפילה, וחושב שהוא מבין. (וראה עוד למרן החיד"א בס' שם הגדולים את ש' סי' י"ז). וכן "שב"י" ראשי תיבות ישראל בעל שם טוב (היכל הברכה מקומרנא פ' כי תבא דברים כח, מא).

סודות התורה מלובשים ומוסתרים בפשט התורה

בגמ' במסכת שבת (פח): אמר רבי יהושע בן לוי, בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא, רבנו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להן, לקבל תורה בא. אמרו לפניו, חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם. מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו, (תהלים ח, ב) ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, החזר להן תשובה. אמר לפניו, רבנו של עולם, מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם. אמר לו, אחוז בכסא כבודי, והחזר להן תשובה, שנאמר (איוב כו, ט), מאחז פני כסא פרשו עליו ענני וכו'. אמר לפניו, רבנו של עולם, תורה שאתה נותן לי, מה כתיב בה (שמות כ, ב), אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להן, למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה למה תהא לכם? שוב מה כתיב בה (שם), לא יהיה לך אלהים אחרים, בין

הגויים אתם שרויין שעובדין עבודה זרה? שוב מה כתיב בה (שמות כ, ח) זכור את יום השבת לקדשו, כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה, (שם, ז) לא תשא, משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה (שם יב) כבד את אביך ואת אמך, אב ואם יש לכם? שוב מה כתיב בה (שם יג) לא תרצח לא תנאף לא תגנב, קנאה יש ביניכם? יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו להקדוש ברוך הוא, שנאמר (תהלים ח, י) ה' אדנינו מה אדיר שמך וגו', ואילו תנה הודך על השמים, לא כתיב. מיד, כל אחד ואחד נעשה לו אוהב, ומסר לו דבר וכו'. עד כאן דברי הגמרא.

אולם יש להתבונן בדבר, וכי המלאכים לא ידעו לפני כן את מה שכתוב בתורה, אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים ולא תרצח לא תנאף וכו', ואם כן מה היתה הסלקא דעתין שלהם מעיקרא לשאול מהקדוש ברוך את התורה? התשובה היא, שהמלאכים בודאי יודעים את מה שכתוב בתורה, ושהם אינם שייכים בפשטי המקראות, אלא שרצונם היה בפנימיות התורה, בסודות התורה, ולכן טענו המלאכים לקדוש ברוך הוא שהם אינם ראויים להנתן לבשר ודם, לפי רום מעלתן ולרוב שפלות האדם, מה אנוש כי תזכרנו וכו'. ענה להם משה, אם כך הוא רצון הבורא, היה על הקדוש ברוך הוא להוריד היישר את סודות התורה, ומדוע הקדוש ברוך הוא הליבש את סודות התורה, במלבושים של תורת הנגלה, שאינם שייכים לכם, רק לבשר ודם? אין זאת אלא שרצונו של הקדוש ברוך הוא ללמדנו, שסודות התורה שייכים, למי ששייך לו פשט התורה, למי שמלבוש תורת הסוד שהוא תורת הנגלה שייך אליו, לו ניתנו גם סודות התורה.

משל לאב שציוה שכל כספו יהיה לאחד מבניו ולא גילה למי

משל למה הדבר דומה, לעשיר שהיו לו שלשה בנים, ושלח אותם ללמוד תורה, ולימים חיתן אותם וקנה דירה לכל אחד מהם. לאחר שמילאו כרסם בתורה והיו חזקים ביראת ה' עם שורשים טובים, יצאו ללמוד בגמנסיה הגבוהה באנגליה, כדי להתפרנס, עד שכל אחד מהם יצא פרופסור בעל שם, ונסעו לאמריקה ועשו חיל, שלכל אחד מהם היתה קליניקה פרטית מצליחה, עד שנהיו עשירים גדולים. אחר שנים נפטרה אמם, והאב שלא ידע מתי יגיע עתו, החליט למכור את כל נכסיו וקנה בהם מרגליות יקרות מאוד ושם אותם בשקית, הלך לחייט מומחה שיתפור לו חליפה מחוייטת במידה, ואת כל כספו תפר בתוכה. וקרא לחברו שהיה עורך דין ואמר לו, אני סומך עליך ולכן מפקיד אצלך את החליפה עם כל הכסף, וזה רצוני, שאחר מאה ועשרים שנה, כל הכסף והעושר שלי יהיה רק לאחד מבני. ולכך כאשר אני אמות, תלך לבני,

ותאמר להם שכל הכסף שייך רק לאחד מכם, והכל כתוב וחתום, ובני כבר ידעו מה לעשות. ונתן לו שכרו, כאשר קצב. לאחר שמונה חדשים מת האב. הלך העורך דין אל בניו וכה אמר, אביכם ציוה עלי להביא לכם את כל כספו ולהניחו לפניכם, ולהודיע שכולו שייך רק לאחד מכם, והנה הצוואה כתובה וחתומה על ידי אביכם. כיון שהיו האחים ישרים, לקחו שופט חכם שידון בדינם. הגיע יום המשפט, וכל אחד לקח לסיוע עורך דין שיטען לטובתו, ולקיים מה שנאמר (קהלת ה, ט) אוהב כסף לא ישבע כסף, ולכך, אפילו שהיו עשירים, רצו גם את הכסף של אביהם. הבן הבכור טען ראשונה, בוודאי כוונת אבי שלי מגיע הכסף, הן אני הבכור. גם צירף לטענתו מכתבים ששלח אליו אביו, ובהם ניכר עד כמה אהבו, ואת הקשר המיוחד שהיה ביניהם. אמר השופט, יפה דברת. ועתה נראה מה בפי אחיך. אמר האח השני, אבא התכוון לתת את הכסף דווקא לי, כיון שדרכו היתה שבכל דבר שהיה עושה, היה מתייעץ איתי, וכשהיה בא לחול"ל, היה מתארח אצלי, וכשהיה חולה, אני טיפלתיו וסעדתי, והייתי לו לכר ולמשענת וכו', וסמך עלי בהכל, ועל כן בוודאי אלי כוונתו. אמר השופט, יפה דברת, ועתה נשמע מה בפי האח הקטן. אמר הבן הקטן, הכל טוב ויפה, האחד אבא שלח לו מכתבים, והאחר אבא התייעץ איתו, וגם לי יש מכתבים וראיות כמו אחי. אבל אני לא מבין, למה אבא לא שלח את הכסף במזודה, ומדוע טרח לחייט לתפור חליפה יפה ומחוייטת ואת המרגליות תפר בתוכה? אין זאת אלא שבודאי רצונו הוא, שמי שהחליפה מתאימה לו, המטמונים והכסף שיש בתוכה, אליו הם מיועדים. דבריו מצאו חן גם בעיני האחים ועלו בהסכמה שכן יעשו. ולכך מדד הבן הגדול את החליפה, ואולם היא לא התאימה לו, כיון שהיתה הדוקה עליו. ועל כן האח השני מדדה, וגם אותו לא תאמה. וכשמדד אותה הבן הקטן, הנה החליפה התאימה למידתו בדיוק, ולכן הוא קיבל את הכסף.

והנה אף על פי שלכל אחד מהאחים היתה סיבה טובה לקבל את הכסף בשביל עצמו, מכל מקום לא היה די בזה, ורק מי שגם החליפה הלמה אותו, לו משפט הבחירה, ואליו כיון אביו ליתן את הירושה.

כן הוא גם בנמשל, לא די שסודות התורה יתאימו למלאכים, אלא צריך שגם חלק הנגלה של התורה, "המלבוש" של תורת הסוד, גם הוא יתאים להם. ולמי שמתאים גם תורת הנגלה, זו ראייה שאליו כיון ה' למסור גם את סודות התורה והמטמוניות החשובות שבה.

"וַיִּסַּב אֱלֹהִים אֶת הָעַם" (יג, יח)

"את" לרבות את השכינה שגם יצאה לחירות

ידוע כי בגמ' (פסחים כב:) אמרו על שמעון העמסוני שהיה דורש את כל ה"אתין" שבתורה וכו', דהיינו כל מקום שכתובה המילה "את" בתורה, היה דורש שהיא באה לרבות, ולהוסיף דבר נוסף. ואם כן הכתוב, ויסב אלהים "את" העם, צריך תלמוד, "את" זו, מה באה לרבות.

אלא בשעה שיצאו עם ישראל ממצרים, יצאו משיעבוד לגאולה, וגם הקדוש ברוך הוא כביכול יצא עמנו לחרות, כי כשם שעם ישראל היו בשיעבוד בכור הברזל כמצרים, גם הקדוש ברוך הוא היה עמם בצער הגלות, כמו שכתוב (תהלים צא, טו) עמו אנכי בצרה, ולכן כתוב "את העם", לרבות את השכינה, שגם היא יצאה עם עם ישראל מגלות מצרים.

איך אדם יכול להמנע מקבלת יסורין

ולכן ידע כל אדם, שבכל צרה שיהודי שרוי בה, בכלל ובפרט, אף על פי שעוונותיו גרמו להן, מכל מקום הקדוש ברוך הוא נמצא עמו.

ובאמת כי הצרות והיסורין הן רק לטובת האדם. עד כדי כך שאמר הגאון רבי חיים שמואלביץ (ראה שיחות מוסר פרשת וארא תשל"א) כי חבל מאוד על מי שאין לו צרות, היות ובכוחם לפעול בשמים ולהציל את האדם מכל מיני מזיקים ומלאכי חבלה וכו'. ולכן הטוב ביותר שהאדם יביא על עצמו יסורים בתעניות דיבור ואכילה ובמיעוט שינה.

מעשה ברבנו הרש"ש

ידוע המעשה שהיה עם הרש"ש, שיהודי בעל יסורין אחד, רגיל היה לבא אל הרב להשיח את צערו, ובכל פעם היה מנחמו הרב, זה יעבור בעזרת השם יתברך, יהיה בסדר, וכן כיוצא בזה שאר דברי נחמה. פעם אחת כשל כוחו מרוב יסוריו, ובא ואמר לרב, כי אינו יכול יותר, כשל כוחי, וטוב מותי מחיי, וברצוני למות... אמר לו הרב תשב כאן במקומי, ונראה מה נעשה. ישב מעט והמתין ובינתים חטפתו שינה, ויחלום חלום שהוא נפטר מן העולם, והגיע לבית דין של מעלה, והנה הגיעו מלאכים לבנים של מעשיו הטובים, ועלו על כף המאזנים והטו אותה לטובה, לאחר מכן הגיעו מלאכים שחורים של עוונותיו, ועלה משקלם והטו את הכף לרעה. ויצא כרוז, האם נשאר עוד מלאכים? והשיבו, לא. יצא כרוז נוסף, אולי סבל יסורים בחייו? ואז הגיעה שיירה של מלאכים שנבראו מהיסורים, ועלו על המשקל, והנה הם הטו את הכף עד מאוד, אך עדיין נשארה הכף נוטה מעט לרעה, כשנותר אך מעט להטותה לטובה. ובראות זאת

האיש, החל צועק, הבו לי עוד יסורים... ומקול צעקתו התעורר משנתו, והבין מיד שזו תשובה לתלונותיו על צרותיו, ושב אל ביתו שמח וטוב לב (הובא בס' זאת התורה פ' עקב).

"וְחֻמְשִׁים עָלוּ" (יג, יח)

מה הפירוש "חמושים"

פשט הפסוק "חמושים", הוא "מזוינים" בכלי מלחמה, יצאו ישראל מארץ מצרים (מכילתא מ' דויהי בפתחתא, ורש"י כאן, ושכן כונת אונקלוס) והסיבה שהוצרכו לכלי מלחמה, מבואר ברש"י ישן (כאן), מפני שיצאו למדבר מקום סכנה. והרשב"ם (כאן) ביאר, ביודעם שתכלית יציאתם לבא לארץ כנען, יוצרכו להלחם עם אנשי כנען הגרים שם, לכן לקחו עמהם כלי מלחמה. והרמב"ן (כאן) פירש, מפני פחד פלשתים הגרים בסמיכות וע"ע בכלי יקר.

ועוד דרשו (במכילתא ורש"י שם) "חמושים" מלשון חמישית, כי רק אחד מחמשה יצאו בני ישראל מארץ מצרים, ואילו הארבעה חלקים הנותרים, מתו בשלשת ימי האפילה.

ובירושלמי (שבת פ"ו ה"ז) ביארו "חמושים" מלשון חמש, שהיו מזוינים בחמשה כלי זיין. וכתבו התוס' (כאן אות י"ז) שחמשת כלי המלחמה שהיו עמהם הם, מגן, צנה, קשת עם חצים, מקל יד ורומח, וכמבואר ביחזקאל (לט, ט)

ובדרך זו יש לומר "חמושים" מלשון חמש, שיצאו ממצרים בארבעה מחנות, ומחנה שכניה באמצע. וכן "חמושים" היו ישראל על ידי חמשה חומשי תורה. ועוד יש לומר דחמש ראשי תיבות הוא חודש מילה שבת, שבזכות אלו המצוות יצאו ממצרים.

"וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשְׁבַּע הַשְּׁבִיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהֶעֱלִיתֶם אֶת עֲצְמוֹתַי מִזֶּה אֶתְכֶם" (יג, יט)

כיצד מצא משה את ארון יוסף ומה זכה בכך

כתוב במדרש (שמות רבה כ, יז. ובילקו"ש דברים רמז תתקסה), שבשעה שכל ישראל היו עוסקים באיסוף כסף וזהב מאת שכניהם המצרים, היה משה רבנו מסובב את העיר שלש ימים ושלש לילות למצוא את ארונו של יוסף, משום שלא היו יכולים לצאת ממצרים ללא עצמות יוסף, שכך השביע אותם לפני מותו, כמו שנאמר (בראשית נ, כה) וישבע יוסף את בני ישראל. משנתייגע, פגעה בו סרח בת אשר, וראתה שהיה עייף, אמר לה, שלשה ימים ולילות סבבתי את העיר למצוא את ארונו של יוסף ואיני מוצאו. אמרה לו, בוא עמי ואראך היכן הוא. הוליכה אותו לנחל, אמרה לו, במקום הזה עשו ארון של חמש מאות ככרים והשליכו אותו בתוך הנחל.

וכך אמרו לפרעה, רצונך שלא תצא אומה זו מכאן לעולם, העצמות של יוסף, אם לא ימצאו אותם, לא יוכלו לצאת. מיד עמד משה על שפת הנחל ואמר, יוסף, יוסף, אתה ידעת האידך השבעת את ישראל פקוד יפקוד אלהים אתכם, תן כבוד לאלהי ישראל, ואל תעכב גאולתן, פקדו רחמים לפני בוראך וְעֵלָה מן התהומות. מיד התחיל ארונו של יוסף מפעפע, ועלה מן התהום כקנה אחד, לקח אותו ושם אותו על כתפו.

ובגמ' (סוטה יג.) איתא, רבי נתן אומר בקברניט של מלכים היה קבור, הלך משה ועמד על קברניט של מלכים אמר, יוסף הגיע עת שנשבע הקב"ה שאני גואל אתכם, והגיעה שבועה שהשבעת את ישראל, אם אתה מראה עצמך, מוטב. ואם לאו, הרי אנו מנוקין משבועתך. באותה שעה נדעזע ארונו של יוסף נטלו משה והביאו אצלו.

בפירוש התורה לרבנו אפרים (כאן יג, יט) כתוב, שהקדוש ברוך הוא אמר למשה, יוסף נתעסק בקבורת אביו, אבל אתה אינך בנו ולא בן בנו, ולא אתה חייב לעסוק בו, והשתדלת בקבורתו, חייך, אף אני איני חייב לשום בריה, ואני מטפל בקבורתך, שנאמר (דברים לד, ו) ויקבור אותו בגיא.

זכנ מצאנו במכילתא דרבי ישמעאל (בשלח מסכתא דויהי פתיחתא) איתא, שיוסף זכה לקבור את אביו, ואין באחיו גדול ממנו, ומי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק בו אלא משה, שנאמר (יג, יט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו. משה זכה בעצמות יוסף, ואין בישראל גדול ממנו, מי לנו גדול ממשה שלא נתעסק בו אלא שכינה, שנאמר (דברים לד, ו) ויקבור אותו בגיא. ולא עוד אלא שעם יעקב עלו עבדי פרעה וזקני ביתו, ועם יוסף הארון והשכינה והכהנים והלוים וכל ישראל וז' ענני כבוד. ולא עוד אלא שהיה מהלך ארונו של יוסף עם ארון חי העולמים, והיו עוברים ושבים אומרים, מה טיבן של ב' ארונות הללו? והם אומרים להם, זה ארונו של מת, וזה ארונו של חי העולמים. ואומרים להם, מה טיבו של מת להלך עם חי העולמים? ואומרים להם, המונח בארון זה, קיים מה שכתוב במונח בארון זה. [ועתה מבאר כיצד קיים יוסף את עשרת הדברות] במונח בארון זה כתיב (שמות כ, ב) אנכי ה' אלהיך, וביוסף כתיב (בראשית ג, יט) התחת אלהים אני. במונח בארון זה כתיב (שמות כ, ב) לא יהיה לך אלהים אחרים, וביוסף כתיב (בראשית מב, יח) את האלהים אני ירא. בלוחות כתיב (שמות כ, ז) לא תשא, וביוסף כתיב (בראשית מב, טו) חי פרעה. בלוחות כתיב (שמות כ, ח) זכור את יום השבת, וביוסף כתיב (בראשית מג, טז) וטבוח טבח והכן, ואין הכן אלא שבת, כתיב הכא והכן, וכתביב התם (שמות טז, ה) והיה ביום הששי והכינו. בלוחות כתיב (שמות כ, יב) כבד את אביך, וביוסף כתיב (בראשית לו, יג) לכה

ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני, יודע היה שאחיו שונאים אותו, ולא רצה לעבור על דברי אביו. לא תרצה, לא רצח לפוטיפר. לא תנאף, לא נאף לאשת פוטיפר. לא תגנוב, לא גנב משל פרעה, שנאמר (בראשית מז, יד) וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים וכו', ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה. (שמות כ, יג) לא תענה ברעך, שיוסף לא הגיד לאביו מה שעשו לו אחיו, והלא דברים קל וחומר, ומה דבר של אמת לא ענה, דבר של שקר על אחת כמה וכמה. לא תחמד, לא חמד לאשת פוטיפר. [ועתה מביא ראיות למצוות נוספות ששמר יוסף] וכתוב (ויקרא יט, יז) לא תשנא את אחיך, (שם יח) לא תקום ולא תטור, לא שנא את אחיו ולא עשה נקימה ונטירה, וכתוב (ויקרא כה, לו) וחי אחיך עמך, (בראשית מז, יב) ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו.

”וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשְׁבַּע הַשְּׂבִיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהֵעֲלִיתֶם אֶת עֲצֻמֹּתַי מִזֶּה אִתְּכֶם” (יג, ט)

הקשר בין לקיחת עצמות יוסף ע"י משה לגאולה במצרים

כתוב בספר חכמת התורה להגאון הקדוש רבי שלמה קלוגר זצ"ל (בפרשתנו, עמ' פ"א) וזה לשונו: הנה חז"ל (שמות רבה פרשה ג' ס"ח) אמרו, שיוסף מסר להם סימן זה, שמי שיאמר לכם פקידה כפולה הוא הגואל האמיתי [מי שיאמר את המילה "פקד" בכפילות, "פקד יפקוד", הרי זה סימן שהוא הגואל האמיתי]. ולפי זה נראה, דבאמת עוד סימן מסר להם [יוסף], דאולי יבוא אחד ויאמר לשון זה שיוודע לו זה מאבותיו, ואולי ישמע כן מאיזה איש? [בהכרח שלא די בסימן זה לבדו, שהרי כולם ידעוהו בקבלה מאבותיהם או בשמועה איש מרעו, ואם כן כיצד סימן זה מהווה הוכחה לגואל, ואולי הוא שקרן ששמע סימן זה?]

לכך מסר להם את הסימן הזה, שהנה הוא [יוסף] הושלך ליאור, כמאמרם ז"ל (שמות רבה פרשה כ' ס"י י"ט), ומשה נטלו [את ארונו של יוסף] על ידי שם. ולכך מסר להם יוסף זה לסימן, שמי שיבוא לגאול אותם, יבוא תיכף ליטול את ארונו של יוסף, כי עד זמן הגאולה יהיה ארון יוסף טמון. ואף אם יבוא אחד להעלותו, לא יהיה יכול להעלותו, ולא יניחו יוסף להעלות את עצמותיו. אך מי שיבוא לגאול, וגם יבוא ליטול את ארונו של יוסף, תיכף, ואם יצליח ליטול את ארונו, מתוך שיוסף איפשר לו להעלות את ארונו, מוכח שהוא הגואל האמיתי. לכך תיכף כשבא משה לגאול את ישראל, היה צריך לעשות מופת זה ליטול ארונו של יוסף, וכשנטלו היו יודעים שהוא הגואל האמיתי וכו'. עד כאן דבריו.

”וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ” (יג, יט)

בתוך מה הונחו עצמות יוסף

בתוספות שאנץ על מסכת סוטה (יג.) מובא בשם המדרש דבר הפלא ופלא, ששמו את עצמות יוסף בתוך עור של כבש, ונכנסה בו רוח חיים, וזה מה שנאמר (תהלים פ, ב) ”נוהג כצאן יוסף”. משמע מהדברים הנפלאים הללו, שהיה הכבש מתהלך עמהם כל משך הילוכם ארבעים שנה במדבר.

וכך כתבו רבותינו בעלי התוספות ז”ל (מובא בתוספות השלם על פסוקנו אות ה’), שמשנה רבנו כרך את עצמות יוסף בעור של גדי, וכתב עליו את השם המפורש, והיה מהלך בעצמו, והיינו דכתיב נוהג כצאן יוסף.

ועוד הוסיפו בעלי התוספות ז”ל (שם), שגם כל עצמות השבטים היו מונחים בארונו של יוסף. אולם בס’ שפתי כהן על התורה (כאן, ד”ה עוד לפי שיוסף) כתב וזה לשונו: ארונו של יוסף היה של ”מתכת”, והיה כבד להוליכו, וכדי שלא להטריחם היה הולך מאליו. ע”ש.

ובספר חמדת ימים (שבזי, פרשת ויחי, עמ’ קפג) כתב, שמשנה רבנו לקח עמו את גם עצמות בתיה יחד עם עצמות יוסף, וכמו שנאמר ”את” עצמות יוסף, את לרבות עצמות בתיה.

”וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ” (יג, יט)

עצמות יוסף הזכירו לישראל מה יכולה לגרום השנאה

אמרו חז”ל (ילקוט שמעוני משלי רמז תתקמ”ו) על הכתוב (משלי י, ח) חכם לב יקח מצוות, זה משה, שכל העם היו עסוקים בביזה ובשלל, ואילו משה חיפש את עצמות יוסף ולקחם עמו במשך ארבעים שנה שהיו במדבר. ע”ש.

ונראה לומר, שעצמות יוסף שהיו עם ישראל כל הזמן במדבר, שימשו להם לדוגמא ומופת ומוסר השכל, שהזכירו לישראל מה יכולה לגרום שנאה, שהאחים שנאו את יוסף ולא יכלו לדברו לשלום, וחשבו שהוא מתנשא עליהם וחושב למלוך ולמשול עליהם. והוא חשד בהם שאינם שומרים על חוקי התורה. ואילו היו מדברים האחד עם השני, ומסבירים איש לרעהו, יוסף לא היה נמכר, ואבותינו לא היו יורדים למצרים. אך בגלל השנאה שהיתה ביניהם ולא רצו לדבר אחד עם השני, נגרם הדבר שיוסף נמכר, ואבותינו ירדו למצרים ונשתעבדו ארבע מאות שנה. ולכן בראותם את הארון של יוסף, הבינו את גודל ההרס והחורבן שיכולה השנאה לגרום.

אין עצה ואין חכמה ואין תבונה נגד ה'

דבר נוסף, עצמותיו גם שימשו דוגמא לעם ישראל, לכך שאין עצה ואין חכמה ואין תבונה נגד ה', הן האחים רצו להפטר מיוסף, כדי שלא ימלוך עליהם, כאמרם (בראשית לו, כ) "לכו ונהרגו ונשליכהו באחד הבורות... ונראה מה יהיו חלומותיו", ולבסוף מכרו אותו למצרים, שהיה שם חוק חזק, שעבד אינו יכול להרים ראש, ואפילו בגדי שיראין אינו יכול ללבוש. ולכן האחים כשירדו למצרים ויוסף התנכר אליהם ודיבר אתם קשות, לא עלה בדעתם שיוסף לפניהם, כי ידעו שעבד הנמכר למצרים אין לו תקומה, וישאר עבד עד יום מותו. והנה לבסוף התברר שהם בעצמם במעשיהם גרמו לו שימלוך ויתנשא. וכל החלומות שפחדו מהם, הם גרמו למימושם. כי אין להתחכם נגד ה' יתברך, ומה שיגזור הוא מה שיהיה, הוא אמר ויהי הוא ציוה ויעמוד.

הארון סמל ודוגמא שהכל משמים

גם הארון שימש דוגמא למשה כיצד להתנהג עם ישראל, שאף שהאחים התנכרו ליוסף כשנפל בידם ורצו להמיתו, כשיוסף עלה לגדולה והאחים היו זקוקים לו, לא גמל להם רעה, אלא טובה, ועוד ניחם אותם ודיבר על לבם, ואמר להם שהכל מה' יתברך ואין להם להתעצב על מכירתו והתנהג עמהם ברחמים. ולכך עצמותיו שימשו דוגמא למשה, שלמרות כל הטרדות שישראל הטריחו אותו, עד שהגיע לומר (שמות יז, ד) מה אעשה לעם הזה, עוד מעט וסקלוני, מכל מקום התנהג עמהם ברחמים ומסר את נפשו עליהם, ולא שם לב לכל מה שעשו והרגיזו אותו, אלא להיפך עשה עמהם טובות, כדרך שעשה יוסף עם אחיו. וזה הנאמר (יג, יט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו, שהארון שימש דוגמא לו ולכל עם ישראל.

"ויקח משה את עצמות יוסף עמו" (יג, יט)

שלא להיות כפוי טובה

מורנו ורבנו ראש הישיבה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, עמד על האמור במדרש שוחר טוב (מזמור קט"ו) הים ראה וינס, ראה ארונו של יוסף. עד כאן. המדרש מבאר שהים נקרע ["וינוס"] רק מפני כבודו של ארונו של יוסף, וצריך להבין מדוע הים נקרע רק בראותו את ארונו של יוסף?

והסביר זאת לפי הכתב סופר (דרושים דרוש לשבת הגדול תר"ה) הים לא רצה לשנות את סדרי בראשית ולהקרע לשנים, וסבר שאם עם ישראל חפצים לנצח את מצרים, שיעשו אתם

מלחמה גדולה וינצחו אותם. אלא שישראל לא יכלו להלחם עם מצרים, מפני שלא רצו להיות כפויי טובה עמהם, היות והמצריים היו להם לאכסניה בשנות הרעה, ומפני כך כתבה התורה (דברים כג, ח) לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו. ומה גרם לים להשתכנע בצדקתם של ישראל שהוא יקרע? ארונו של יוסף, היות וכך נהג יוסף. שהנה הקשה הרמב"ן (בראשית לט, יב) מדוע עזב יוסף את בגדו אצל אשת פוטיפר ונס, הן על ידי הנהגתו זו העלילה עליו יותר, והיה לו לבעוט באדונתו ולחטוף מידה את הבגד? ותיריך, יוסף לא היה מסוגל לבעוט באדונתו, כי היה לו הכרת הטוב כלפיה על שהתאכסן בביתה. וכיון שכך, גם ישראל לא יכלו להלחם במצרים, על אף כל מה שהרעו להם המצרים, סוף סוף גם מעט טוב עשו עמהם, ששימשו להם לאכסניא. ולפיכך, כאשר ראה הים את ארונו של יוסף, שהינו הסמל שלא לבגוד במארחיו, נבקע הים מפניו.

לברוח ממקום העבירה

עוד כתב מרן רבי יהודה צדקה בספרו קול יהודה (כשלה), בשם הגאון רבי חיים שמואלביץ ראש ישיבת מיר, על כל פרט מעצם הימנעות יוסף מהעבירה, מצינו שקבל שכר, כמו שכתוב במדרש (רבא פרשה צ' ס' ג') משום פיו שלא נשק לעבירה, זכה לעל פיד ישק כל עמי. ומשום גופו שלא נגע בעבירה, זכה וילבש אותו שש וכו', עיין שם. ואולם על עיקר עמידתו בניסיון, על הבריחה מאדונתו "וינס", לא מצינו שקיבל שכר.

ברם נראה כי יוסף קיבל שכר על "וינס", ועוד שמה שקיבל זה דבר גדול לאין שיעור מכל מה שקיבל, וכאשר נתבאר לעיל, שמפני שקריעת הים והצלת עם ישראל היתה רק בגלל ארונו של יוסף. שבגלל ה"וינס" של יוסף, הים ראה "וינוס". ומלבד זה כי ביסוד של "וינוס" מונח מושג גדול, וכמו שכתב הרמב"ן (הנ"ל) שיוסף הכניס את עצמו בסכנה כשהשאיר בגדו אצלה.

ולמדנו מכאן יסוד גדול בעבודת ה', שיש לברוח ממקום העבירה וכאשר עשה יוסף, ואל יאמר האומר יודע אני בעצמי שאשאר במקום העבירה ולא אכשל. וכמו שאמרו רבותינו בגמ' (בבא בתרא נו:): על הפסוק (ישעיה לג, טו) ועוצם עיניו מראות ברע, שאסור להסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכניסה. ואמרה הגמרא, היכי דמי [איך מדובר]? אי איכא דרכא אחרינא, רשע הוא [אם יש דרך אחרת רשע הוא והוא איסור גמור ולא רק דבר חסידות] ופירש רשב"ם, רשע הוא, אף על פי שעוצם עיניו, שהיה לו להרחיק עצמו ממקום זה ולברוח מן העבירה. עד כאן. הראנו לדעת, שצריך האדם לברוח ממקום העבירה כבורח מן האש.

"וַיַּגֵּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעָם" (יד, ה)

הקדוש ברוך הוא מטעה את פרעה ועי"כ בורח הערב רב

לכאורה קשה, הלא אם פרעה הרשע קם בחצות הלילה ממטתו, ואמר (שמות יב, לא) קומו צאו מתוך עמי, והיה מלאך צועק מתוך גרונו, שישמעו כל המצרים שהוא בפיו שלח אותם ולא ברחו משמע שיצאו ברצון מצרים. אם כן כיצד נאמר כאן בפסוק שפרעה אומר "כי ברח העם", משמע שהם יצאו בבריחה ולא ברצון מצרים?

עוד צריך להבין, שנאמר "ויוגד למלך מצרים" וגו', הלא מי הוא זה שהגיד זאת לפרעה? גם מדוע לא נכתב וַיַּגֵּד, אלא כתוב וַיַּגֵּד? ועוד, מדוע נאמר "כי ברח העם" ולא כתוב כי ברח ישראל?

והנה פרעה שלח עם עם ישראל מרגלים שילכו עמהם וישיבו לו דבר. מפני שסגר עליהם מכל כיוון, שהיה מדבר ויבשה וים סוף כנגדם, וגם עשה נחשים ועקרבים מכסף ונחשת, ונתן בלשונם שם כישוף כדי שזיעקו וינשכו את בני ישראל, שלא יוכלו ישראל להרחיק ממצרים לחוץ. ואמר פרעה לשרים, אנכי אנסה אותם, אם יוכלו לילך מפני אלו הנחשים ועקרבים ולא יזיקו אותם, ודאי שמשה לקח אותם על דעת קונו, ואניח להם. אולם אם לא יוכלו לילך, ודאי שהלכו על דעת משה בלבד, ולא על דעת קונו וארדפם. והקדוש ברוך הוא צופה עתידות ובוחן לבות ויודע מחשבות, כיון שהגיעו אצל הנחשים, צוה הקדוש ברוך הוא למשה שישבו ויחנו, כדי שיראו זאת הרוכבים ושליחיו של פרעה ויסברו, שעם ישראל אינם יכולים לעבור מפניהם, וישלחו לפרעה מכתבים, כבקשתו. וזה שנאמר "ויוגד", שנאמרו לו הדברים על ידי מכתב, ולא כתוב ויגד, שהוא לשון הנאמר על אמירה על ידי שליח. ונאמר, כי ברח "העם", דייקא, דהיינו הם הערב רב, שעלו חמשים מהערב רב ואחד מישראל, הדא הוא דכתיב, וחמושים עלו, אחד מחמשים. וזה שכתוב, כי ברח "העם" ולא ישראל. ואפילו שפרעה בעצמו אמר לעם ישראל לכו, עכשיו נתחרט, ואמר, גם לקינו עשר מכות, וגם לקחו את ממוננו, ועתה נשלחם?! וזה שממשיך הפסוק ואומר ויהפך לבב פרעה ועבדיו.

עוד יש להוסיף, כי ברח "העם" זה ראשי תיבות הַלְקֵנו עֶשֶׂר מִכּוֹת. לומר שפרעה עשה חשבון שהיו ישראל בגלות כמנין בר"ח דהיינו רד"ו שנה, בזמן שהם היו מחוייבים להיות בגלות ת' שנה, כמו שנאמר אצל אברהם (בראשית טו, יג) ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה, ולכך רדף אחריהם. ואולם הקדוש ברוך הוא רחמיו על כל מעשיו, שם קץ לחשך, מפני שחישב גם את הלילות קץ שנים וכמו שכתב מהרצ"ו בס' עץ הדעת טוב (פרשת בשלח עה"פ כאן).

”וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב בַּחֹר וְכָל רֶכֶב מִצְרַיִם וְשָׁלַשׁ עַל כָּלֹ” (יד, ז)

הכשפים שהשתמש פרעה וכיצד ה' השפילו בעליונים ובחתוננים

ידוע אהבתו הגדולה של הקדוש ברוך הוא לעם ישראל, שהוציאנו מעבדות לחרות, משיעבוד לגאולה, ומאפילה לאור גדול, והוריד את אבות העולם לראות את יציאת מצרים (כדאיתא בזהר הקדוש שמות דף ט"ז ע"א), והכה את מצרים בעשר מכות נוראות וחזקות. וכאשר הוציא את בני ישראל ממצרים, הקיף אותם בענני כבוד (תענית ט.), והביאם עד ים סוף.

זאת ועוד, מובא בזהר הקדוש (זהר חדש שיר השירים דף י"ט ע"א), שפרעה קודם שרדף אחר עם ישראל, נכנס לבית גנזיו וחיפש כל מיני כשפים, ולקח עמו שש מאות רכב בחור, שהם המכשפים הגדולים המובחרים ביותר שהיו עימו, והם היו כנגד ששים רבוא נשמות ישראל. ואם נפחית שש מתיבת "רכב", נקבל כמנין "בחור", העולה בגימטריא רי"ו כמנין "גבורה", כי פרעה לקח עמו את כל כוחות הדין החזקים, וכוחות הטומאה העליונים, והוריד את כל מצרים העליונה, ואת פרעה העליון, שהוא הנחש העליון, ואת שרו של מצרים הנקרא **סורב**, וכן הוריד את כל מרכבות הטומאה מלמעלה שיבואו לעזרתו. באותה שעה, חקק הקדוש ברוך הוא בידו את כל כוחות הטומאה העליונה ומלאכי חבלה ושר של מצרים העליון, ומיד כשראו יד זו, נשמדו כולם, מלבד מצרים שלמטה, שנשארו כדי להשמידם ולהטביעם בים סוף, ולהראות לבני ישראל איך הם סובלים. וזה שנאמר (שמות יד, לא) וירא ישראל את "היד" הגדולה אשר עשה ה' במצרים, זו "ידו" יתברך, שחקק בה כוחות הנ"ל, והשמיד את כל כוחות הטומאה ואת מצרים העליון והתנין הגדול, זה הוא פרעה העליון.

”וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב בַּחֹר וְכָל רֶכֶב מִצְרַיִם וְשָׁלַשׁ עַל כָּלֹ” (יד, ז)

במדה שאדם מודד בה מודדין לו

מדוע לקח פרעה עמו את המנין "שש מאות" דוקא, לא פחות ולא יותר? אלא שמן השמים גילגלו זאת, משום שבמדה שאדם מודד, בה מודדין לו (מדרש רבה בראשית פרשה ט' סי' יא), הוא רצה לאבד (שמות יב, לו) שש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף, כמו שנאמר (שמות א, כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון, אף הקדוש ברוך הוא השיב לו גמולו בראשו, שטבעו בים רק אנשים ולא היו בניהם ולא הנשים, בקדרה שבישלו בה נתבשלו. ומה שכתוב שש מאות "אלף", הוא האלף הוא מלשון אלופים ושרים, ולכך אף כאן נענש שהטובעים בים היו שרים, כמו שמסיים הכתוב "ושלשם על כולו". (כסא רחמים, מלמד, בשלח עמ' מ"ח ד"ה ויקח).

ההבטחה שהבטיח ה' לשר הים

ודע כי הקב"ה הבטיח לשר הים שכר על כך, וכמו שאמרו חז"ל בגמ' (פסחים יח: ערכין טו.), שהקדוש ברוך הוא התנה עם שר הים הנקרא נחשול, שיקיא את המצרים על שפת הים. אמר הים, רבונו של עולם, מלך שנתן מתנה לעבדו, הוא לוקח ממנו בחזרה? אמר לו הקדוש ברוך הוא, עכשיו ישראל שרויין בצער, ואינם מאמינים שהמצרים טבעו, שחושבים היות והמצרים מכשפים גדולים הינם, בוודאי שהם עולים מתחת הים ליבשה, ולכן עם ישראל שרויים בפחד, ועל כן צריכים שיראו את המצרים מתים ויאמינו, ואנכי אחזיר לך פי אחד וחצי, שאתה תתן שש מאות ליבשה, ואנכי נותן לך בצבא סיסרא תשע מאות רכב. אמר נחשול, רבונו של עולם, מי אנכי שאוכל לתבוע ממך בעתיד את הבטחתך, וכי עבד יכול לתבוע חוב מאדוניו? אמר לו הקדוש ברוך הוא, כך עשיתי תנאי עמך מששת ימי בראשית, ככתוב (שמות יד, כז) וישב הים לפניו בקר "לאיתנו", אותיות "לתנאי". ועוד נאמר (שמות טו, יב) נטית ימינך תבלעמו ארץ וראשי תיבותיו "תנאי". ועוד, אנכי נותן לך ערב, את נחל קישון נחל קדומים. ולא יכול נחשול להשיב, ופלט את מצרים על הים. והקדוש ברוך הוא קיים דברו למלא הבטחתו, ככתוב (שופטים ה, כא) נחל קישון גרפם נחל קדומים.

הים ערב להלוואות

וכיוצא בזה ראינו גם בגמרא בנדרים (ג.) שפעם אחת הוצרכו חכמים ממון הרבה לבית המדרש, ושיגרו את רבי עקיבא אצל מטרוניתא אחת, ולווה ממנה ממון גדול. וכשנתנה לו, אמרה לו, מי יהיה ערב שתפרע לי בזמן הקבוע? אמר לה, מי שתרצי ערב? אמרה לו, הקדוש ברוך הוא והים. שהיה ביתה על שפת הים. אמר לה רבי עקיבא כן יהיה. כשהגיע הזמן, חלה רבי עקיבא ולא היה יכול להשיב את הממון. יצאת אותה מטרוניתא על שפת הים ואמרה, רבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך, כי לך ולים הזה האמנתי ונתתי מעותי. הכניס הקדוש ברוך הוא רוח שטות בלב של קיסר, ונכנס לבית גנזיו ונטל קרטלית [ארגז מלא כסף וזהב] וזרקה לים, והשליכה הים לפתח ביתה של אותה מטרוניתא ונטלתה. לאחר זמן כשנתרפא רבי עקיבא, השיב לה את הממון, ואמר לה, אל יחר לך שלא הבאתי לך הממון בזמן שקבענו, משום שחליתי. אמרה לו, יהא הכל שלך, שממוני בא לידי בזמנו, וסיפרה לו את המעשה, ונתנה לו מתנות גדולות ופטרותו לשלום. עד כאן דברי הגמרא. (ע"פ רש"י והתוס' שם)

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בְּיַד רָמָה" (יד, ח)

בזכות "בריש" תבא הגאולה

בתרגום מפרש, "ביד רמה", "בריש גלי", וביאור הפסוק שהקב"ה הוציא את עם ישראל מארץ מצרים בגילוי ולא בהסתרה.

אולם יש רמז נפלא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים (פרשת בשלח כאן) ושם הביא את דברי הזוהר הקדוש הידועים (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכ"ד ע"ב) וז"ל, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. עכ"ל. [תרגום, על ידי ספר הזוהר, יצאו מן הגלות ברחמים] ע"ש. וכתב שדברים אלו מרומזים בכתוב "ובני ישראל יוצאים", מן הגלות, "ביד רמה", כתרגומו "בריש גלי", "בריש" הוא נוטריקון ר"בי ש'מעון ב'ן יוחאי. ו"גלי" היינו כש"יתגלה" ספר הזוהר, על ידי כך, יצאו מן הגלות. ושומר הרב הקדוש ר' ליפא מחמעלניק, על מכתבו המפורסם של הבעל שם טוב, ששאל את המשיח "אימתי קאתי מר", דהיינו מתי יבא מר? והשיב לו המשיח, "כשתתגלה תורתך ויפוצו מעינותיך חוצה". והוסיף עוד בשם הרה"ק ר' ליפא מחמעלניק זי"ע שגם זה מרומז כאן, "בריש גלי", כש"יתגלה" בעולם, תורת "בריש", נוטריקון ר"בי ישראל ב'על ש'ים. עד כאן.

דורשי רשומות מוסיפים, שכוונת הדרשה הנ"ל תיכון גם כן על רבנו האר"י ז"ל, שכן גם ראשי תיבות שמו הן "בריש", ר"בי יצחק ב'ר ש'למה, דהיינו כשתתגלה ותפוז תורתם של שלושת עמודי עולם אלו תתקרב הגאולה (אגרא דכלה צירופי בראשית אות נ"ה ונ"ו).

ועוד הוסיפו בכתבי החסידים (כנסת ישראל וינברג עמ' רפ"ח), כי גם שמו של מרן האדמו"ר מרוז'ין הוא ראשי תיבות "בריש", ר"בי ישראל ב'ר ש'לום, שהוא מצטרף לאותן צדיקים מאורי הדורות אשר בזכות תורתם תבוא הגאולה במהרה בימינו. אמן.

"וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם" (יד, ט)

כמו שפרעה שם את הנקבות לפני הזכרים כך שם הקדוש ברוך הוא שם את השכינה לפני עם ישראל

על הפסוק בשיר השירים (א, ט) לסוסתי ברכבי פרעה, מסביר הזוהר הקדוש (ח"ב דף מ"ז רע"א), כאשר פרעה רדף אחרי עם ישראל כשיצאו ממצרים, שם את הסוסות הנקבות לפני הזכרים, כדי שהזכרים ירדפו אחרי הנקבות וירצו מהר. אך כאשר הגיעו לים סוף, שם את הזכרים תחילה, כי הם חזקים למלחמה יותר מהנקבות. וכן הקדוש ברוך הוא עשה לעם ישראל, שם

את השכינה הקדושה לפני עם ישראל, והם היו הולכים אחר עמוד האש ומקבלים אור רוחני גדול וחשק עצום באהבת השם יתברך, והיו רצים אחרי השכינה. אמנם כאשר המצרים היו קרובים וזרקו על עם ישראל חצים ואבנים, לקח את השכינה ושם אותה אחרי מחנה ישראל, כדי שתעצור את החצים וכו', ועם ישראל היו מסתכלים בשכינה כאדם המדמה את חברו ואומר זה פלוני, כך ישראל היו מסתכלים בשכינה ואומרים "זה אלי ואנוהו".

"וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל ה' (י, ד.)

צעקו וה' שמע

במכילתא דרבי ישמעאל (מסכתא דוהי פרשה ב') אמרו, שבשעה שיצאו ישראל ממצרים, היו דומים ליונה שברחה מפני הנץ, ונכנסה לנקיף הסלע ומצאה שם נחש, התחילה צווחת וטופחת בכנפיה, כדי שישמע לה בעל השוכך ויצילה. כך בישראל ויראו מאוד ויצעקו בני ישראל אל ה' מיד וישע ה'.

לזעוק ולהתפלל מקירות ליבו

והנה על הפסוק הזה פירש רש"י ז"ל, "תפשו אומנות אבותם" וכו', עד כאן. והחידושי הרי"ם יזע"א היה אומר (הובא בס' אמרי הרי"ם כאן), שהביאור בדבר הוא שעם ישראל לא ידעו להתפלל כלל, ועל כן רק "צעקו", וזה ש"תפשו אומנות אבותם", לזעוק לה', כי בקול ניכר פנימיות הבאדם, וכמו שאמרו חז"ל (גיטין כג.) טביעות עינא דקלא, ולא מחוש הדיבור. וכן בשמים ניכר בקול ישראל, הפנימיות. ובכוונה נסתם מהם עניין התפלה, כדי שישאר כח זה לדורות, שאף שלא יהיה להם כח להתפלל יושיעם השם יתברך, וכן איתא במכילתא (דרשב"י פי"ד פסוק י"ד) ה' ילחם לכם, אף כשאתם תחרישון, היינו כשלא יוכלו להתפלל כלל. עד כאן דבריו.

ידוע המעשה על הגאון רבי ישעיה ברדקי זצ"ל (מובא בבדידי הוי עובדא עמ' קפ"ג ובעלינו לשבח ח"ב עמ' תק"ד ועוד) שהיה ממייסדי הישוב האשכנזי בעיר הקודש ירושלים, בעת אשר הפליג בספינה לעלות לארץ הקודש יחד עם בנו ובתו הקטנים, נשברה הספינה באמצע הדרך, כאשר היו קרובים לארץ ישראל, וקפצו לים לשחות על פי המים, האב הגאון רבי ישעיה, לקח על כתפיו את בנו ובתו הקטנים ושט יחד עמם... תוך כדי שחייתו בים, הרגיש שכוחותיו הולכים ואוזלים, והבין שאם ימשיך לשאת את שניהם, יטבעו כולם במים אדירים, בשעה קשה זו, התבונן ובירר לעצמו את ההלכה מי עדיף, ואת מי מהם הוא מחויב להפקיר בעבור השני,

והחליט שהצלת הבן קודמת להצלת הבת כמבואר בפוסקים. בטרם עשה מעשה לעזוב את בתו הטובעת, אמר לה בלב נשבר ובחרדה, הנה ביררתי את ההלכה, וכדי להציל לכל הפחות ב' נפשות, הנני מוכרח לעזוב אותך לנפשך... מששמעה הבת את דברי אביה, החלה לזעוק אבי... אבי... אין לי על מי להשען כי אם עליך, ואיך תעזבני ותשליכני למצולות ים, רחם נא עלי מבלי "לחשוב חשבונות" על אף שעל פי הדין יש לך לעשות כן... ומיררה בבכי. לשמע דבריה, נודעזע האב עד מאד, והחל לזעק אל ה' שיצילם מן המיצר, והרגיש שהוא מקבל כוחות חדשים, ובעוז ותעצומות המשיך לשחות עד שהגיעו לחוף מבטחים, כששלתם שלמים ובריאים.

לאחר שנים רבות, כאשר הגיע זמנו של הגאון ר' ישעיה זצ"ל להפרד מן העולם, קרא לבתו ואמר לה, האם את זוכרת את היום שבו הגענו ליפו והספינה נשברה, ורק על ידי הצעקה שלך שצעקת "אבי, אבי, אל תעזבני", על ידי זה ניצלת. דעי נא בתי, שבכל עת ועניין, כשתרגישי שאת נמצאת במים עזים, או במקום צר ומצוק, אפילו שנראה לכאורה שאין שום מקום ודרך להינצל על פי דרך הטבע, או אז תצעקי "אבי, אבי, אל תעזבני", וכשצעקתך תהיה ממעמקי הלב, כמו אז, בוודאי תוושעי. כי אם אני אשר הנני רק אב בשר ודם, על ידי צעקתך נכמרו רחמי עליך ולא יכולתי לראות בצערך, והחזקתי בך וביתר מכל כוחי, על אחת כמה וכמה, אבינו שבשמים, אשר הוא מקור הרחמים, אם תצעקי אליו באמת, אז בוודאי תוושעי.

"כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר" (יד, יב)

שנות השיעבוד הם טוב לנו

בספר ילקוט חמישאי (שמות ב' עמ' 29) הביא בשם האדרת אליהו, ידוע, שאף על פי שישראל היו משועבדים במצרים ארבע מאות ושלשים שנה, מכל מקום קושי השיעבוד היה פ"ו שנים, ובזה פירשו גם את הפסוק (שמות ב, כג) ותעל שועתם אל האלהים, שהנה לפי החישוב ישראל היו בשיעבוד ארבע מאות ושלשים שנה, ואם תכפיל חמש פעמים שמונים ושש יצא ארבע מאות ושלשים. והנה מלכתחילה היו ראוים להשתעבד במשך ארבע מאות ושלשים שנה, אולם מפני שצעקו להקדוש ברוך הוא והתפללו אליו, ריחם עליהם אב הרחמים, והוריד להם ארבע חלקים מתוך הארבע מאות ושלשים, ונשארו רק שמונים ושש שנים של שיעבוד קשה. וזהו שאומר ותעל שועתם אל "האלהים", שהרי שם "אלהים" שהוא מדת הדין, עולה בגימטריא פ"ו, ומלכתחילה היו צריכים להשתעבד חמש פעמים כמנין "אלהים", וזהו ה-"אלהים" ה' פעמים "אלהים", אולם "שועתם" עלתה על ה' פעמים אלוקים, ומשום כך ויתר להם הקדוש ברוך הוא והיה השיעבוד הקשה במשך פ"ו שנים בלבד.

ועל פי זה יבואר דברי בני ישראל כאן בפסוק, כי טוב לנו עבוד את מצרים ממותנו במדבר, היינו שאמרו ישראל למשה, לא רק הימים הרגילים שהיינו במצרים, היו יותר טובים מהיותנו כאן במדבר, אלא אפילו ה-פ"ו השנים שבהם נשתעבדנו קשה, היו יותר טובים ממותנו במדבר, וזה שאמרו כי טוב "לנו", "לנו" בגימטריא פ"ו, שהם יותר טובים מאשר מותנו במדבר. (להתעדן באהבתך).

"כִּי אֲשֶׁר רָאִיתֶם אֶת מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסִּיפוּ לִרְאֹתָם עוֹד עַד עוֹלָם" (יד, יג)

כיצד מצינו גדולי ישראל גרים במצרים

החיד"א בס' פתח עינים (יומא לח.) בעוסקו באיסור הירידה לארץ מצרים, עמד לתת טעם על מה סמכו להקל באיסור זה, ובסיום דבריו כתב: ואני שמעתי משם רבנו האר"י זצ"ל, טעם נכון על דרך האמת, כי הנה נודע דגלויות ישראל הוא לברר ניצוצי הקדושה אשר בארץ ההיא. וכאשר ישבנו בגלות מצרים, בכח קושי השיעבוד וזכות משה רבנו ואהרן הכהן ודעימייהו, ואשר מסרנו נפשנו על קידוש ה' בלקיחת קרבן פסח והמילה ושחיטת הקרבן פסח, על ידי זה נתבררו כל ניצוצי הקדושה אשר במצרים, וזהו שנאמר (לעיל יב, לו) "וינצלו את מצרים", ואמרו רבותינו ז"ל (ברכות ט: עשאוה כמצודה שאין בה דגן, או כמצולה שאין בה דגים, כשפשט דבריהם הוא שרוקנו את מצרים מהכסף, ואולם על פי הסוד נדרש, שלא נשאר ניצוצי קדושה במצרים, ולכן אסרה התורה לרדת למצרים, כי לא נשאר מה לברר.

אמנם הן בעוון, אחר שנהרג גדליה בן אחיקם, לא שמעו בדבר ה', וחזרו למצרים שבי ירושלים, וגם עוד ב' פעמים שהלכו לשם, כמו שכתוב בירושלמי ובמכילתא, נענשו על ידי זה, והדבר גרם שחזרו ונפלו ניצוצות הקדושה במצרים, בעוונם אשר מרו את דברו יתברך. ועתה ישראל בני נביאים, הולכים ודלים ניצוצי הקדושה מארץ מצרים. והרי ארץ מצרים היא כשאר הארצות, ולכן מותר לגור בה. עד כאן דבריו.

עדות מהרב כדורי שחכם יהודה פתיה קנה את מחנה שנלך וחזר בו בגלל חלום

היות ואני גר בשכונה בסמוך ממש ל"מחנה שנלך", וכיום בונים שם בניינים חדשים, ושמעתי שמצאו שם מערות קברים חצובים באבן. רציתי לספר לכם מה שמעתי מפי המקובל האלהי מורנו ורבנו חסידא קדישא כמוה"ר יצחק כדורי זצוק"ל, שכאשר הם היו בכבוד, בא איזה מתווך, ומכר למורנו ורבנו רבי יהודה פתיה זצ"ל את כל חלקת השדה של "מחנה שנלך" הנ"ל, ומורנו ורבנו היה שמח מאד שקנה חלקה גדולה וטובה בארץ ישראל ובירושלים. אמנם לאחר מכן חכם יהודה פתיה חזר בו מן המכירה, כי אמר שחלם חלום על הקרקע הנ"ל, בו

הראו לו מן השמים שמות הוי"ה עולים, ואין בהן ניצוצי קדושה, בכדי לברר אותם. ולכן אין מה לעשות בקרקע זו. כיון שכן, קנה קרקע אחרת תמורתה, והוא פלאי.

"ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישוּן" (יד, יד)

מתי ילחם ומתי יחריש

אמרו רבותינו (ברכות יט: ז"ל, כל מקום שיש חילול ה' אין חולקים כבוד לרב, והיינו שאם רואה אדם שיש חילול ה' חס ושלום, או שעוברים על התורה, אפי' אם רבו שם וכדו' אין חולקין כבוד לרב וצריך להוכיח ולדבר ולא ישתוק. ומנגד איתא בגמ' חולין (פט.). אמר רבי אילעא, אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה, שנאמר (איוב כו, ז) תולה ארץ על בלימה. ועל ידי שיסבול ולא ישיב למחרפו דבר, יזכה ליקח את חלק המצוות של חברו בגן עדן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, לעתיד בעת הדין וקבלת שכר בעולם הבא, בא אדם שהוא יודע בעצמו שמעולם לא עשה את זו המצוה, ונותנים לו שכרה, ושואל, הן מעולם הוא לא קיים מצוה זו? ומשיבים לו, על ידי שסבלת מחברך חרפתך ובזוונך, המצוה שהיתה לו, שלך היא. וכן פעמים יהיה כן בדבר עבירה, שיודע שמעולם לא עשה עבירה פלוני, ואומרים לו, על ידי שביזית וחרפת את חברך, העבירה שהיתה למי שביזית ושתק, באה עליך, וכאילו אתה עברת עליה.

וא"כ זה שאומר הפסוק "ה'" היינו אם זה במקום שקשור לה' ולתורתו אני "ילחם", צריך האדם להילחם ולדבר ולהוכיח. אבל אם זה קשור ל"ואתם" דהיינו שזה הענין נוגע לאדם עצמו ולכבודו אזי "תחרישון" ישתוק האדם ויבלום פיו בשעת המריבה.

מעלת השתיקה והמנעות מדיבורים בטלים

ומעתה בינו נא זאת, עד כמה צריך האדם לזהר שלא יפסיד את מצוותיו, וגם שלא יקבל עון ועונש על אחרים, ועל כן העיקר שיעשה עצמו כאילם, וימעט בדיבור ככל יכולתו, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים לד, יד) נצור לשונך מרע. וכן אמר שלמה המלך ע"ה (משלי יז, כח), גם אויל מחריש חכם יחשב. ובאבות (פרק א' משנה י') אמרו, לא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה. וכן אמרו רז"ל בירושלמי (ברכות פ"ט ה"ה) כל פטפוטיא אסירין חוץ מפטפוטי תורה, שכל מה שירבה בהם, עושה נחת רוח לבוראו, ומקבל שכר, וניצול מיצר הרע, שהתורה היא איילת אהבים, ומבטלת כל מחשבות הזרות. והטעם לכך כמו שכ' השל"ה הק' (שער האותיות אות שי"ן שתיקה אות ו' וז') וז"ל: ועל מוצא כ"ב האותיות נאמר (דברים כג, טו) 'ולא יראה ב"ך

ערות דבר', ולא יהיה הדיבור לבטלה כי הוא ערוה, כי הם שתי בריתות, ברית הלשון וברית המעור מכוונות זה כנגד זו, וכמו שאין להוציא זרע לבטלה חס ושלום, כן דיבור לבטלה הוא גם כן ערוה. וזהו 'אל תתן את פיך לחטיא את בשרך' (קהלת ה, ה), כי הדיבור מביא לחטא הבשר שהוא זרע לבטלה, וכמבואר בזה"ק (ח"א דף ח' ע"א) והובא בראשית חכמה בשער הקדושה (פרק י"א אות י"א, פרק י"ז אות צ"א).

וכן אמרו רבותינו ז"ל (מובא כמה פעמים בשמירת הלשון לח"ח בשם הגר"א שאמר בשם המדרש), שעל ידי שאדם חוסם פיו מלדבר דבר שאינו מוכרח וצריך לו, וגם ממעט בדבריו, יזכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולה לשער. ועל ידי מדת השתיקה, יזכה להבין את חכמת התורה, ולכל המידות הטובות. ובספר יסוד ושורש העבודה כתב אין כל דבר בעולם לטהרת נפש כמו בלימת פיו משיחה בטלה.

וכתב הרב ראשית חכמה (שער הענוה פרק ג' ופרק ו'), שכמו שאדם עושה מנעול ומפתח לביתו, כך צריך שיחסום פיו בשני שפתיו, כאילו שומר מרגליות בתוך פיו, ואל יוציא דיבוריו לבטלה, אלא בתורה ותפלה ובמילי דשמיא. ע"ש באורך.

ובפרט אדם שיש לו זמן לעסוק בתורה ומבטלה, עתיד לתת על כך דין וחשבון, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (חגיגה ה: וכן בילקוט שמעוני ירמיה רמז רצ"ב) שלשה הקדוש ברוך הוא בוכה עליהם, ואחד מהם, על מי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק. וכשם ששכרה עצום ונשגב, כך עונש ביטולה חמור.

ובפרט אם הוא נער ובחור, שיכול ללמוד בהרווחה, שיסוד התורה הוא בעת בחרותו שמופנה מכל טרדה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קנב). ינקותא כלילא דוורדא. [בחור הוא כנור של וורד, ואילו הזקן ממשכיח הגמרא, הוא כלילא דחילפא, היינו כעשב קמשונים], שהתורה שלמד בזמן הבחרות, נשארת לו לזכרון ולא תשכח. ואם שמר עצמו לקיים התורה והמצוות בעת שהוא עדיין צעיר לימים, בימי העליה, אז כל ימיו יהיו בשלווה והשקט, ויצרו יהיה כפוי תחתיו לאוהב לו. כיון שראשית ימיו קידש אותם במצוות, והתגבר עליו והפיל מעצותיו ארצה. ויזכנו השם יתברך, שנשמור מבחר ימינו בקיום תורתו ומצוותיו כרצונו, ולאקמא שכינתא מעפרא. אמן. (ילקוט המוסר ואבני השם, בשלח כאן עמ' ק"ד).

"ה' ילחם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישוּן" (יד, יד)

הקב"ה שומר את עם ישראל בזכות שלא מדברים בבית הכנסת

שמעתי רמז נאה בזה הפסוק, "ה' ילחם לכם", כלומר, על כל העבירות שעוברים ישראל חס ושלום, "ה' ילחם לכם", היינו שהוא נלחם בעבורכם, נגד שרי האומות המקטרגים עליכם בגלל העוונות שלכם, ובלבד ש"ואתם תחרישוון", וזה בתנאי, שלא תדברו דיבורי חול בבית הכנסת או בלימוד, כי בעבור דבר זה, יש קטרוג גדול על ישראל, וכנגד עוון זה ה' לא יכול ללמד זכות על ישראל. כי ידוע ששרי האומות מקטרגים תמיד על ישראל, והנה על כל העבירות שמקטרגים על ישראל, השם יתברך נלחם עמהם ומלמד זכות על ישראל [וראה בסמוך (יד, טו)], חוץ מהדיבור בבית הכנסת, או בשעת לימוד, שאינו יכול ללמד זכות, מהטעם, שכשרואים שרי האומות בישראל עון גזל וגניבה או עריות וכיוצא בזה, ועומדים ומקטרגים לפניו יתברך, הוא יתברך משיבם, הלא כל אומה ואומה עושה אלפים ורבבות מעבירות אלו, ועל מקצת מישראל שעשו כן, אתם באים ומקטרגים? הלא הם בטלים במיעוט. ועוד, שהרי אתם הגורמים להם למעשים אלו, כי הם לומדים מכם. אבל כשישראל מדברים בבית הכנסת ונוהגים קלות ראש, או בשעה שלומדים מפסיקים בדיבור או בשחוק וקלות ראש, בעוונותינו הרבים נותנים יד למקטרגים לקטרג בזקיפת ראש וביד רמה, ואין יכולת בידו יתברך כביכול להשיבם ולומר להם שגם אתם עושים כן, לפי שהאומות עומדים בשתיקה ובמוסר גדול בבית תיפלתם (הובא בשם הרב חיד"א, ובס' שי למורא דף עט, ובס' קדושת בית הכנסת עמ' כ"א).

חומרת דיבור בבית הכנסת ובשעת הלימוד

ועל עוון זה כל החכמים והפוסקים הזהירו בספריהם הקדושים, גם בזוהר הקדוש החמיר בעון זה, ובכמה מקומות הוכיח על כך עד מאוד, ובפרט בפרשת תרומה (דף קל"א ע"ב) וזה לשונו: ומאן דמשתעי בבי כנישתא בדחול, ווי ליה דאחזי פירודא, ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלהא דישראל, דאחזי דהא לית ליה אלהא ולא אשתכח תמן, ולא דחיל מניה, ואנהיג קלנא בתיקונא עילאה דלעילא. עד כאן לשונו. [תרגום, המדבר בבית הכנסת בדברי חול, אוי לו שהראה פירוד, אוי לו שגרע את האמונה, אוי לו שאין לו חלק באלהי ישראל, שהראה שאין לו אלהים ואינו נמצא שם, ואינו ירא ממנו, ונהג בקלון בתיקון העליון שלמעלה]. וכן בעוד כמה מקומות בזוהר הקדוש מצינו שהחמיר אף יותר מזה. ועל כן כל בעל נפש, יזהר מאד מאד מעון זה, ויזהר מלדבר אפילו שלא בשעת תפלה, ויוכיח לאחרים תמיד, כי זה עון פלילי בעוונות הרבים.

עוד מבואר בזוהר הקדוש שזה העון גורם להאריך את גלותנו, וכך כתוב שם (אחרי מות דף ע"ה ע"ב): תנא, על תלת מילין מתעכבין ישראל בגלותא, דעבדין קלנא בשכינתא וכו', עיין שם. [תרגום, על שלשה דברים מתעכבים ישראל בגלות, שעושים קלון בשכינה וכו'] ודברי הזוהר אמורים על שמדברים בבית הכנסת. על כן כל אחד יזהר בעצמו בדבר זה, וגם יוכיח לאחרים, ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב.

"מה תצעק אלי" (יד, טו)

האבות וי"ב השבטים על ים סוף

במדרש אגדה (כאן), אברהם יצחק ויעקב באו ועמדו לפני הקדוש ברוך הוא כשנגלה על הים, שנאמר (תהלים עח, יב) נגד אבותם עשה פלא בארץ מצרים. וכן שנים עשר שבטים באו ועמדו אחרי המרכבה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, עבדי ונאמני עמדו מקבריהם בתחינה על בניהם שהם בצרה, ואתה מרבה בתפילה!? מה תצעק אלי?! דהיינו כבר הם עמדו בתפילה לפני ונענו, ולכך אין צורך אלא ליסוע.

"דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ" (יד, טו)

ה' מסר את איוב ביד השטן שיהיה טרוד בו ולא יקטרע על ישראל

איתא במדרש (שמות רבה פרשה כ"א סי' ז') אמר רבי חמא ב"ר חנינא, בשעה שיצאו ישראל ממצרים, עמד סמא"ל המלאך לקטרע אותן. ור' חמא בר חנינא פירשה משום אביו, משל לרועה שהיה מעביר צאנו בנהר, בא זאב להתגרות בצאן, רועה שהיה בקי מה עשה? נטל תיש גדול ומסרו לו [להלחם בזאב], אמר יהא מתגשש בזה, עד שנעבור את הנהר, ואחר כך אני מביאו. כך בשעה שיצאו ישראל ממצרים, עמד (סמא"ל) המלאך לקטרע אותן, אמר לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, עד עכשיו היו אלו עובדים עבודת כוכבים ואתה קורע להם את הים?! מה עשה הקדוש ברוך הוא, מסר לו איוב, שהיה מיועצי פרעה, דכתיב בו (איוב א, ח) איש תם וישר, אמר לו הנו בידך. אמר הקדוש ברוך הוא, עד שהוא מתעסק עם איוב, ישראל עולים לים ויורדים, ואחר כך אציל את איוב. והוא שאמר איוב (איוב טו, יב) שליו הייתי ויפרפרני. אמר איוב, שליו הייתי בעולם, ויפרפרני, ואחז בערפי ויפצפצני, כדי לעשות אותי לעמו למטרה. שנאמר (המשך הפסוק שם) יקימני לו למטרה. וכתוב (איוב טו, יא) יסגרני אל אל עויל, מסרני ביד השטן. וכדי שלא יצאו ישראל רשעים בדיון, לכך הרטה אותי בידו, הוי (המשך הפסוק), ועל

ידי רשעים ירטני. באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא למשה, משה הרי מסרתי איוב לשטן, מה בידך לעשות, "דבר אל בני ישראל ויסעו". עד כאן לשונו.

ויש לרמוז זאת בפסוקנו אל בני ישראל ויסעו, ראשי תיבות "איוב", רמז ה' יתברך למשה, שמסר את איוב ביד השטן עד שיעברו ישראל.

"וְאֵתְּהָ הָרִים אֶת מִטְּךָ וְנָטָה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וּבִקְעָהוּ" (יד, טז)

כיון שסירב הים להיבקע הכהו משה, כעבד המסרב לרבו

בתרגום יונתן (כאן) ובאבות דר' נתן (פל"ג ד"ה בשעה שעמדו) מבארים את הפסוק כפשטו, שמשה הכה את הים במטהו, וביתר הרחבה מבואר במדרש ויושע (באוצר המדרשים עמ' 148, וראה גם בליקוט שמעוני תהלים פרק קי"ד), שמשה הלך אל הים ואמר לו שהקדוש ברוך הוא ציוה שתבקע, והים השיב שאינו צריך להיבקע. הלך משה והשיב דברי הים אל הקדוש ברוך הוא. אמר לו הקדוש ברוך הוא, עבד המסרב ברבו מה עושין לו? אמר משה מלקין אותו במטה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, אף אתה "הרים את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו", מיד (להלן יד, כא) "ויט משה את ידו על הים ובקעהו".

"וְאֵתְּהָ הָרִים אֶת מִטְּךָ וְנָטָה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וּבִקְעָהוּ" (יד, טז)

למי נעשה נס מעל הטבע

בעל הטורים (כאן) כתב "ובקעהו", בזכות (בראשית כב, ג) ויבקע עצי עולה, ובזכות (שמות לה, כו) בקע לגולגולת, נבקע הים. עד כאן. פירש הגאון רבי דוד יונגרייז זכר צדיק לברכה בספרו אור דוד (ריש וישלח) כי משמים עושים נס גמור שמתבטל טבע העולם, דוקא למי שמבטל טבעו ועצמותו להשם יתברך. וזו כוונת המדרש (שוחר טוב מזמור קט"ו) הים ראה וינס, ראה ארונו של יוסף. עד כאן. דהיינו קריעת ים סוף נעשתה בזכות יוסף, וזאת מפני שיוסף עמד בנסיון אשת פוטיפר, שמלבד הנסיון של כבישת היצר, היה נסיון שהיא טענה שראתה שעתידה להוליד בנים ממנו, ויוסף לא התחשב בזה כלל, ולא ויתר ללכת בדרך התורה, לכן גם הים נתגבר על טבעו ואף ה' שינה את הטבע ונתבקע הים עבורו.

וזה שאומר בעל הטורים על שני הדברים, שבזכות ויבקע עצי עולה ובזכות בקע לגולגולת, שהם שני הפכים, כי בקע לגולגולת היא מחצית השקל הרומזת על אחדות ואהבת ישראל,

שמצוה זו מתקיימת על ידי כל ישראל וכל אחד מישראל נותן רק מחצית להורות שאין מצוותו שלימה והיא רק "חצי" עד שיתנו כל ישראל, ואף שמצוה זו מורה להיות באהבה לחברו, אך אהבה זו תיבטל בפני אהבת הבורא, ואפילו יהיה אכזרי על בניו כדי לעשות רצון הבורא, וכאשר נהג אברהם עם בנו בעקידה, אף שהיה איש החסד, וכיון שאברהם נהג נגד הטבע, על כן בזכותו נבקע הים.

"וַיִּסַּע מִלֶּאךָ הָאֱלֹהִים, "וַיָּבֵא בֵּין מַחֲנֵה מִצְרַיִם", "וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ" (יד, יט-כא)

ע"ב שמות ובכוחם נבקע הים

אלו הפסוקים, בכל אחד יש בו שבעים ושתים אותיות, ובתוכם שבעים ושתים שמות, ובהם אתה מוצא את השם המפורש, כך: תקח את האות הראשונה מן הפסוק הראשון, ואת האות האחרונה מן הפסוק האמצעי, ואת האות הראשונה מן הפסוק האחרון. יעלו בידך, האות ו' מן ויסע, והאות ה' מסוף הפסוק האמצעי שמסתיים בתיבה "הלילה", והאות ו' מן תחילת הפסוק השלישי "ויט", והוא שם אחד מע"ב שמות.

וכן אם תקח את שאר האותיות על זה הסדר, מן הפסוקים הנוכרים יצא השם: וה"ו ול"י סי"ט על"ם וכו', כמפורש בזוהר הקדוש (פרשת בשלח ח"ב דף נ"ב ע"א). ובכח שם זה, קרע משה רבינו ע"ה את ים סוף, ונרמזו הדבר בפסוק (שמות יד, לא) וירא ישראל את הים הגדולה, "היד הגדולה" בגימטריא ע"ב, וכן נרמז בפסוק סוס ורכבו רמה בים עזי זמרת, וראשי תיבות בים עזי הם ע"ב, וכן עוד כמה פעמים נרמזו שם ע"ב בפרשה זו.

"וְלֹא קָרַב זֶה אֶל זֶה כָּל הַלַּיְלָה" (יד, כ)

מדוע ביקשו מלאכי השרת לומר שירה באותה שעה

איתא במדרש (שמות רבה פרשה כ"ג סי' ז') ובדומה במסכת מגילה (י:), בקשו מלאכי השרת לומר שירה. אמר הקדוש ברוך הוא, מעשה ידי טובעין בים, ואתם אומרים שירה? וזהו שנאמר, ולא קרב זה אל זה כל הלילה. עד כאן. פירוש, המלאכים תמיד שרים לקדוש ברוך הוא, שנאמר (ישעיה ו, ג) "וקרא זה אל זה ואמר", וכאן שכתוב בפסוק ולא קרב "זה אל זה" כל הלילה, נרמזה תשובת הקדוש ברוך הוא למלאכים, שעתה לא יקרבו זה אל זה כדרכם, ולא יאמרו שירה.

ובספר חנוכת התורה (השל, בשלח סי' ע"א) הקשה, הרי המצרים טבעו לפנות בוקר בסמוך ליום, ולא בלילה, ואילו כאן במדרש משמע שטבעו בלילה? ועוד הקשה, הרי כתוב (משלי יא, י) באבוד רשעים רנה, ומדוע אם כן ריחם הקדוש ברוך הוא על המצרים? ויישב את הדברים, על פי דברי הגמרא במסכת סנהדרין (צה:), שכשבא סנחריב והקיף את ירושלים להחריבה, בא עם מאה שמונים וחמש אלף ראשי גייסות וחיילות אין מספר. ומלאך גבריאל ירד ואמר שירה, וצבא סנחריב בשומעם את השירה, מרוב העונג שהיה להם, פרחה נשמתם, ונעשו פגרים מתים.

ואם כן זו כוונת המדרש והגמרא, אמרו המלאכים לקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, מדוע צריך להטביע את המצרים בים, הרי אפשר לעשות זאת על ידי שנאמר שירה, ובשומעם זאת תפרח נשמתם. אמר להם הקדוש ברוך הוא "מעשה ידי טובעין בים", "מעשה ידי" הם הבנים שלי, עם ישראל, וכשהיו במצרים, המצריים הטביעו אותם בים, ככתוב (שמות א, כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, "ואתם אומרים" שנהרגם ע"י "שירה", וכי לרשעים כאלו שכה הרעו מגיע להם למות על ידי שירה, הן יש לדונם במידה כנגד מידה, שכשם שהם הטביעו את בני, אף להם מגיע לטבוע בים סוף.

"וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל הַיָּם וַיּוֹלֶךְ ה' אֶת הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֶזְרָה כָּל הַלַּיְלָה וַיִּשָּׂם אֶת הַיָּם לְחָרְבָה וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם" (יד, כא)

הקדמה לקריעת ים סוף

הניסים והנפלאות שנעשו בקריעת ים סוף

הנה ידוע מה שאמרו חז"ל שבשעה שעם ישראל היו מהלכים במדבר היו מוקפים בניסים, וכך אמרו (ספרי זוטא פרק י' פסוק ל"ג, ובמכילתא מס' דויהי סי' ד') שכאשר שישאל יצאו מצרים, הקיפם הקדוש ברוך הוא בשבעה ענני כבוד שסובבו אותם מד' רוחות. ענן אחד הגן עליהם מלמעלה מגשם ומחמה. ואחד תחתיהם להגן מקוצין וברקנין ומנחשים ועקרבים המצויים במדבר. וענן אחד היה הולך לפניהם, ומיישר את ההרים והגבעות וכו'. וכן בלילה הלך לפניהם עמוד אש להאיר להם, ולא היה שום הבדל בין יום ללילה, מחמת עמוד האש שהאיר להם. וכל הדרך היו המצרים יורים חצים ובליסטראות בבני ישראל, ולא פגע בהם דבר, כי היו העננים מקבלים אותם ומגינים על בני ישראל. וכן עוד ניסים רבים היו עמהם, ועל כן עצם זה שפרעה רדף אחריהם היה דבר ניסי ולא טבעי, כי מי כסיל הרואה עם המונהג בפועל בניסים

גלויים, וירצה להלחם בהם ולנסות להרע להם. קל וחומר פרעה ועמו שכבר קיבלו מכות גדולות, ובפרט מכת בכורות, עד שפרעה עצמו קם באמצע הלילה ואמר (שמות יב, לא) קומו צאו מתוך עמי. הן מטבע הדברים כיון שכה פחדו מהבורא, שלא ירדפו יותר אחרי בני ישראל. אבל הקדוש ברוך הוא שם בלבם שיגעון שירדפו אחרי בני ישראל, כדי שיבואו לים סוף ויטבעו בים.

כיצד נקרע הים

אמרו חז"ל (ילקוט מעם לועז בשלח עמ' ש"ל ממדרש שוחר טוב סי' ח"י, ש"כ), שבשעה שנכנסו ישראל לתוך הים והגיעו המים עד נחיריהם, באותה שעה עשה הקדוש ברוך הוא נס. ובתחילה קפאו המים ונתייבשו בכוחו של הקדוש ברוך הוא, על ידי רוח חזקה ויבשה. ואחר כך נבקעו המים לשני חלקים כעץ שנבקע לשנים. וזה שאמר הכתוב (שמות יד, כא) "ויבקעו המים", שנבקעו כעץ כמו (בראשית כב, ג) ויבקע עצי עולה.

כל מימות שבעולם נחלקו לי"ב חלקים אפי' שבכוסות ובבקבוקים

וידוע מה שאמרו חז"ל (שמות רבה כא, ו) שכל מימות שבעולם נבקעו באותו יום, וזה מה שאמר הכתוב (שמות יד, כא) "ויבקעו המים", ולא נאמר ויבקע הים, לומר לך, שכל מימות שבעולם נבקעו, כל הנהרות, הבורות, ואפילו מים שהיו בתוך כוס או בבקבוק, נבקעו לי"ב חלקים. וכן המים שמעל לרקיע ומים שבתהום, נבקעו לי"ב חלקים, ונכנס פחד גדול בכלם, וזה שאמר הכתוב (שמות טו, טו) אז נבהלו אלופי אדום, חיל אחז יושבי פלשת (מעם לועז שם עמ' של"א בשם המכילתא ושוחר טוב).

כל שבט עבר בשביל המיוחד לו

וכיצד נחלקו המים (שם עמ' של"ב משמות רבה ומכילתא ומפרקי דרבי אליעזר פרק מ"ב), הנה המים נחלקו לי"ב חלקים, ונעשו לי"ב שבילים גדולים ורחבים בתוך הים, כך שלכל שבט ושבט היתה דרך מיוחדת לעבור בה. וזה שאמר הכתוב (תהלים קלו, יג) לגזור ים סוף לגזרים, הנה שלגזרים רבים נגזר. גם (שם, בשם רבנו בחיי) לא נפתח הים בבת אחת, אלא כפי מה שהיו נכנסים, כך היה נבקע ונחלק הים. וכל זה כדי שבני ישראל ישימו עיניהם ולבם לאביהם שבשמים, ויזכרו רחמיו וחסדיו.

למה הים לא נבקע ליי"ג גזרים?

המהר"מ אלשיך (תהלים קלו, יג) הקשה, מה הטעם שנחלק הים ליי"ב גזרים, והיה די שיבקע לדרך אחת, ויעברו בו כל השבטים ביחד? ועוד, אם כבר נבקע ליי"ב גזרים, למה לא נבקע ליי"ג גזרים, גם עבור שבט מנשה ואפרים שנחשבים לשנים?

ותירץ, הנה ידוע (סנהדרין ג:) שמיכה היה משבט אפרים ולקח עמו פסל והיה עובר בים בין כולם, כדי שיעבדו עבודה זרה, ואם היה נחלק הים לקרע אחד, היו קטני אמנה יכולים ללכת שולל אחרי פסלו של מיכה, והיו אומרים שפסלו של מיכה קרע את הים, לכבוד עצמו ומאמיניו. ואגב כך זכו גם שאר ישראל לעבור בתוך הים. ברם עתה שנחלק הים ליי"ב שבילים, הדבר מכריח, שמי שקרע את י"א השבילים במקומות שלא היה שם פסלו של מיכה, הוא גם זה שקרע את החלק שבו היה פסל מיכה, שהיה בשבט אפרים.

ואמנם מן הראוי שחלק של שבט אפרים לא יקרע, בעבור פסלו של מיכה שהיה משבטם. אלא שבזכות שבט מנשה, קרע ה' יתברך גם את חלקו של שבט אפרים, ולכן ייחד הקדוש ברוך הוא את הקרע של מנשה ואפרים לקרע אחד, כדי שבזכות שבט מנשה, יעברו גם שבט אפרים, ולכך היו י"ב שבילים ולא י"ג.

קריעת ים סוף בצורת קשת

הרמב"ם בפירוש המשניות (אבות פרק ה' משנה ג') כותב, שים סוף נגזר ליי"ב גזרים בצורת קשת עגולה. והיינו שבני ישראל לא עברו את הים מעבר לעבר, לרחבו, אלא עברו בצורת קשת, כלומר שמאותו צד שנכנסו לים סוף משם יצאו. כיון שכל הכוונה בבקיעת ים סוף היתה שהמצריים ירדפו אחרי בני ישראל בתוך הים, ויטבעו בו, ועל ידי כן ניצלו ישראל, ולא כדי להעבירם לארץ ישראל. וכן כתבו התוס' (ערכין טו.) עיין שם.

עד היום ניכר המקום בו נקרע ים סוף

הגאון המקובל רבי אליעזר נחמן פואה, תלמיד הרמ"ע מפאנו זצ"ל בחידושו על הגדה של פסח (על התיבות, אילו קרע לנו את הים) מביא דבר פלא, שהמקום שנקרע ים סוף לבני ישראל, עדיין הוא ניכר עד היום.

ועמנו בישיבה ישנו אחד מהלומדים דף היומי וזוהר יומי, שבא בקביעות, והוא ירא שמים גדול, ושמו רבי אברהם שבתאי הי"ו, ובעבר היה עובד באילת ליד ים סוף, והיו הולכים הוא

וחבריו בשביעי של פסח לאמר שירת הים על ים סוף. וכה סיפר, שהיו רואים י"ב קרעים בים. וחקרתי אותו, אולי הוא דמיון? ואמר, אין זה דמיון, כי כזאת ממש ראינו בעינינו, ובכל שביעי של פסח בחצות לילה, רואים ממש שקריעת ים סוף נעשית בצורת חצי עיגול. עד כאן דבריו, והוא פלאי.

נעשו המים כאוהל והאדמה פסיפס והכתלים אבני ספיר

לאחר שנבקע הים, נעשו המים כמין אהל, ובני ישראל בתוכו (ילקוט מעם לועז בשלח עמ' של"ג ממכילתא והרמב"ם הנ"ל), באופן שהמים היו מלמעלה ומלמטה, וזה מה שאמר הכתוב (שמות יד, טז) ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה, לא נאמר בים, אלא בתוך הים, מפני שהמים הקיפום מכל הצדדים והם בתווך.

עוד נס אירע שם שקרקעית הים נתייבשה כארץ מוצקה ויבשה. שהרי בתחילה (שם עמ' של"ד מילקוט שיר השירים ושמות רבה פכ"ד) היו הקרעים מלאים בוץ, והיו כמה רשעים מעם ישראל שהחלו להתלונן, במצרים היינו בוססים בטיט, וכאן אנו גם כן בוססים בטיט. וביקש הים להטביעם על תלונותם. ועמד משה בתפילה, וציוה הקדוש ברוך הוא ונתייבשה קרקעית הים, כאילו היתה יבשה ומוצקה מעולם. ונעשתה קרקעית הים פסיפס (ממכילתא והרמב"ם אבות פ"ה) כמו בתי מלכים המרוצפים אבני שיש. והכתלים שבין דרך לדרך היו כמו אבני ספיר, ויהלומים זכים מאוד, וכל שבט היה הולך בדרך המיוחדת לו, והיו רואים זה את זה, כי עמוד האש היה מאיר, ואורו היה משתקף באותם כתלים, והיה דומה כאילו נמצאים בתוך חדרים מלאים אורה.

זימן להם מיני אילנות ומעיינות, ולמרות הפחד לא הפילה אשה

עוד אמרו במדרש (שם עמוד של"ה משמות רבה פרשה כא סי' י) שבשעה שבני ישראל עברו את הים עם תינוקותיהם, היו התינוקות בוכים כדרכם ברצונם לאכול, באותו זמן זימן להם הקדוש ברוך הוא כל מיני אילנות טעונים פירות בתוך הים, והיתה האם מושיטה ידה וקוטפת מהעץ תפוח או רמון ונותנת לבנה, וזה שאמר הכתוב (תהלים קו, ט) ויוליכם בתהומות כמדבר, רצונו לומר, כמו שבמדבר היה להם מן המוכן בכל יום, כך בתהומות הים לא חסר להם דבר. וכן הבהמות שהיו עמם היו אוכלות ירקות שזימן להם הקדוש ברוך הוא בתוך הים. וכמו שנאמר בפסוק (יד, כט) "והמים להם חומה" דתיבת "חמה" עולה בגימטריא כמנין "גן", מפני שנעשה להם הים "גנות" ופרדסים.

כמו כן, כידוע שמי הים מלוחים ואינם ראויים לשתיה, וכשהיו בני ישראל רוצים לשתות מים, היו נוקבים בידיהם מאותם הקירות שנצבו כמו נד, והיו יוצאים להם זרמי מים מתוקים. (מספר סדר היום)

עוד כתב הרמב"ם (אבות פ"ה) שבשעה שגמרו לשתות מאותם מים שבקיר, נשארו המים תלויים ועומדים, ולא ירדו לארץ כטבעם.

ובספר צרור המור (כאן) כתב, שדרך אשה מעוברת לחשוש מהפלה כשיש רעש חזק, או כשמפחדת פחד גדול, וביציאת מצרים היו המצרים יורים חצים ובליסטראות, והיה הים סוער וגועש, ורוח חזקה מאוד היתה מרחפת כדי להעמיד את מי הים כקיר, והיה חשש גדול שמא הנשים יפילו, אבל נעשה להם נס, ושום אשה לא הפילה פרי בטנה, וכולם יצאו לאויר העולם בלי נזק, וזה שאמר הכתוב (תהלים סח, כז) במקהלות ברכו אלהים ה' "ממקור ישראל".

הלכו על גבי קרח כדי שיהיה מישור לעם ישראל

וכתב בספר אמרי נועם (כאן) והנה ידוע שהים בתחילתו יבשה והוא הולך ומעמיק, וכדי שישאל לא יצטרכו לרדת ולעלות, וילכו במישור לכל אורך הדרך, מה עשה הקדוש ברוך הוא, כשנכנסו לים כשהמים אינם עמוקים כל כך, נבקעו המים והלכו לצדדים, וכשהתחיל הים להעמיק, קפאו המים במקומם בתוך הים, ונעשו כגושי קרח קפואים, והיו בני ישראל מהלכים עליהם, כדרך שמהלכים על גבי נהר שקפא, ונמצא שהכל נעשה למישור אחד גדול, ולא הוצרכו לעלות או לרדת. וזה שאמר הכתוב (שמות טו, ח) קפאו תהומות בלב ים דייקא, שרק המים שבלב ים קפאו במקומם, ואילו המים שבתחילה ובסוף, נבקעו לחלוטין והלכו לצדדים.

ומזמן שנכנסו לים עד שיצאו היה משך לילה אחד, למרות שהיה מספרם גדול מאוד, והיו בתוכם זקנים וחלושים, בכל זאת עברו כולם את הים בלילה אחד. (מדרש שוחר טוב ושמות רבה פרק כ"ב, הובא בילקוט מעם לועז, עמ' של"ו).

והפסוק אומר (שמות טו, ח) נצבו כמו נד נוזלים. היינו שמי הים נצבו כשני הרים גדולים בגובה רב, כדי שייראו למרחוק, וראו אותם כל אומות העולם מד' רוחות. ועל ידי הרוח החזקה שנשבה בים, החזיקו המים מעמד ולא נפלו למטה, ומזה נבהלו כל המלכים, ונמוגו כל יושבי כנען. (מדרש שוחר טוב סי' קי"ד וברלב"ג).

והנה ידוע, כי הנס של קריעת ים סוף היה בליל שביעי של פסח, ובאותו הלילה נשתנה סדר עמוד הענן, כי בכל הימים היה עמוד הענן הולך לפנייהם ובערב היה סר ממקומו, ובמקומו היה בא עמוד האש כדי להאיר להם. אך בלילה זה לא סר עמוד הענן לגמרי, אלא התייצב מאחריהם, והיה חוצץ בין המצרים לישראל. וכן עמוד האש לא הלך לפני בני ישראל כבכל הלילות, אלא עמד מאחריהם והאיר להם אף על פי שעמד מאחריהם, כי עמוד הענן שעמד אחרי עמוד האש, היה גורם להחזרת האור. וכך היה לבני ישראל אור גדול, ולמצרים היה חושך, כי עמוד הענן היה חוצץ בינם לבין עמוד האש. ולכך היו המצרים רודפים אחרי בני ישראל, כי חשבו שבני ישראל הולכים על שפת הים, ואיבדו את חוש השמיעה, ולא שמעו קול הים בהמון גליו, אף על פי שהיתה סערה גדולה, וזה גרם להם שיכנסו לים. וכשהאיר הבוקר, שלח הקדוש ברוך הוא את עמוד האש והאיר לעולם, וראו המצרים את עצמם בתוך הים, וחשכו עיניהם. (ובילקוט מעם לועז ריש עמ' של"ח כתב כן ביתר ביאור).

הקרקע השתנתה לטיט רותח ולקפאון, וכל מצרי קיבל עונש אחר לפי חטאיו

וזכר כתבנו למעלה, שכיון שנכנסו ישראל לים, נתייבשה קרקעית הים, כדי שלא יצטרכו לילך בבוץ, וכשנכנסו המצרים לים ירד עמוד הענן לים, והפך את המצולה לטיט עבה, וטבעו המצרים בטיט. וזה היה כנגד מה שכפו על ישראל לעבוד בחומר בטיט ובלבנים (ממכילתא מסכתא דשירה ד' ותנחומא). ועמוד האש ירד והרתיח את הטיט, עד שפרסות הסוסים נשמטו מרגליהם מחום הטיט (מדרש תנחומא). והמצריים גם כן נכוו מחום הטיט. (שם עמ' של"ט ממכילתא והרמב"ם אבות פ"ה) ואף על פי שכתבנו שהמצולה נעשתה לטיט, מכל מקום כשנפלו המצרים, נעשית הקרקע מוצקה ושברה ראשיהם.

וכן המים שנערמו למעלה מימינם ושמאלם, נתקשו וקפאו והיו נופלים על ראשיהם ומשברים אותם. וזה שאמר הכתוב (תהלים עד, יג) שברת ראשי תנינים על המים, היינו שהמים הקפואים שברו את ראשי המצרים. והמצרים נחלקו לג' כתות הרשעים הגמורים, צפו כמו קש, והמים טלטלו אותם מלמטה למעלה, והבינונים, ירדו במצולות כמו אבן, והפחות רשעים, צללו כעופרת במים ולא סבלו הרבה. (שם ממילי דאבות ובמכילתא מסכתא דשירה ה')

מן השמים הומטרו אבנים וגחלי אש, והרוח שהקפאיה את המים המיסה אותם בבת אחת להטביעם

עוד אמרו שמן השמים הומטרו על המצרים על אבנים וגחלים של אש וברד, כנגד מה שהמטירו המצרים על ישראל חצים וחניתות ובליסטראות. וקולו של הים היה חזק כל כך בשעה שנבקע, עד שנשמע מסוף העולם ועד סופו בגלל הסערה הגדולה, וזה מה שאמר הכתוב (שמות טו, יד) חיל אחז יושבי פלשת. (ממדרש מכילתא, ומדרש חזית עה"פ לסוסתי וברא"ם)

והנה כתבו הראשונים (רבנו בחיי רלב"ג וראב"ע) שהרוח שנשבה בים סוף, עשתה שתי פעולות הפוכות, מצד אחד העמידה הרוח את המים כמו נד, כדי שישאל יעברו בתוך הים, וכשעבר חלק מסוים מעם ישראל ועדיין לא יצאו כולם מהים, כבר נכנסו המצרים בתוכו, ואותה רוח שהקפאיה את המים ויבשה אותם, נהפכה לרוח חמה שהפשירה את המים, כדי שהמים ישובו ויטביעו את המצרים. נמצא שלגבי ישראל הרוח ציננה והקפאיה את המים, ולגבי המצרים המיסה הרוח את המים, והטביעה את המצרים. זאת ועוד כתב בס' צידה לדרך (שם) לא נמסו המים מעט מעט כדרכם, אלא בבת אחת, ולא יכל אף מצרי להנצל מטביעה, ומי שרצה לברוח ולהנצל, היו המים נסים לקראתו ורודפים אחריו וסוחבים אותו לתוך הים להטביעו.

בנ"י הורמו באויר עד שיצאו ליבשה, וי"א שחלק מהים עמד וחלק נשפך על המצרים

ונחלקו (בשמות רבה פכ"ב ושוחר טוב סי' ת"י) רבי יוחנן וריש לקיש כיצד ניצולו בני ישראל, שלדעת ריש לקיש בתחילה נסוגו המים, ובשעה שכל המצרים ובני ישראל היו בתוך הים, חזרו המים לאיתנם וסגרו את הים מד' רוחותיו, ונשארו כולם באמצע. וסיבב הקדוש ברוך הוא שבני ישראל הורמו והיו תלויים באויר ומרחפים עד שיצאו ליבשה, וזה שאמר הכתוב (שמואל ב, כב, יז) ישלח ממרום יקחני ימשני ממים רבים. ורבי יוחנן אומר, כי רק אחרי שיצא הישראלי האחרון מן הים, ואחרי שנכנס המצרי האחרון לתוך הים, חזרו המים לאיתנם וטיבעו את המצרים. ויש אומרים (לב אהרן דף ע"ט) שהנס היה באופן אחר, שבשעה שהמצרים ובני ישראל היו בתוך הים, המים שלצד המצרים חזרו והטביעו, והמים שהיו לצד ישראל, נשארו תלויים ועומדים בגובה, וזה נס גדול עד מאוד, שחלק מהים היה כמו נד וחלק נוזלי.

ה' ניער את המצרים כעירבוב קדירה

עוד אמרו במדרש (מדרש חזית עה"פ לסוסתי, והובא בילקוט מעם לועז, בשלח עמ' שמ"ב), נאמר (שמות יד, כז) וינער ה' את מצרים בתוך הים, כאדם המנער ומערבב קדירה, שאת שנמצא

למעלה יורד למטה, וההיפך, כן היו המים מטילים את המצרי וסוּסו למעלה באויר, והיו נהפכים הסוס למעלה ורוכבו למטה, וכך נפלו לים. והיו הסוסים קשורים ודבוקים לרוכב, והמים היו מטילים את המצרים עם הסוסים למעלה ולמטה כמה פעמים. ורצה המלאך גבריאל להטביעם בתחילת הלילה, אמר לו הקדוש ברוך הוא המתן עד אור הבוקר, בזכות אברהם שהשכים בבוקר. והיו שם שני מכשפים גדולים ממצרים, יוחני וממרא, ובכשפיהם תלו את עצמם באויר, אמר הקדוש ברוך הוא למיכאל, עשה בהם דין, מיד אחזם בשערות ראשם והשליכם לתהומות. (ילקוט ותנחומא ומכילתא מסכתא דשירה ב')

עוד אמרו במדרש (תנחומא כאן, ילקוט מעם לועז, עמ' שמ"ג) נאמר (שמות טו, ה) תהומות יכסימו, היינו שעלה תהום שלמטה עד תהום שלמעלה, ונתחברו המים של שני התהומות, ושטפו את המצרים ופיצצו את בשרם. כמו שיראה הרואה במקומות שנלחמים שני זרמי מים בים, שהוא מקום סכנה גדולה. וכן אמרו (מדרש תנחומא ומילי דאבות) ששטף המים היה חזק כל כך, עד שהטיל אותם עד השמים והורידם לתהומות. וישנם (המהר"ם אלשיך) שלשה מקומות בים, האחד אינו עמוק כל כך, ונקרא "ים סוף", והשני נקרא "מצולות" שהוא בעומק, והשלישי נקרא "תהומות" והוא העמוק מכולם. רצה הקדוש ברוך הוא להענישם ולהתישם, ולכן אחר שטבעו בים, הורידם למצולות, ומשם לתהומות, ונפתח התהום ובלע את רובם, וזה שאמר הכתוב (שמות טו, יב) תבלעמו ארץ.

כל ארץ מצרים התרוממה ונענשו בה אנשיה

ואמרו במדרש (שמות רבה, ויפ"ת דף קי"ח) שהקדוש ברוך הוא ציוה שארץ מצרים תתרומם כלפי מעלה, כדי שהמצרים שנשארו במצרים, יראו במפלת מצרים. גם המצרים במצרים נענשו בדומה לאלו שבים, שיצא הים מגבולו והגיע עד מצרים, כדי להטביע את בני ביתם של המצרים שהיו שם. (כן מובא בפיוט לפסח).

גופות המצרים נפלטו חיים ליד ישראל, ונקמו בהם בהיותם חיים

ובגמרא (פסחים קיח, ערכין טו.) אמרו שהיו בישראל מחוסרי אמנה שהיו אומרים מה תועלת בקריעת ים סוף, כשם שאנו יצאנו מהים, כך יצאו המצרים מצד שני. אמר הקדוש ברוך הוא לשרו של ים, פלוט גופות המצרים ליבשה. אמר לפניו, רבוננו של עולם עבד שניתנה לו מתנה על ידי רבו [היינו שהים קיבל במתנה מה' את גופותיהם של המצרים] לוקחה בחזרה? אמר לו הקדוש ברוך הוא לשרו של ים, פעם אחרת אתן לך, וזה יהיה במלחמת סיסרא. אמר

השר, כלום עבד תובע מרבו, וכיצד אתבע ממך בעתיד? אמר לו הקדוש ברוך הוא, נהר קישון יהיה ערב, ומידו תקבל, בלי לתבוע ממני, מיד פלט הים את גופותיהם של המצרים ליבשה, וזה שאמר הכתוב (שמות יד, ל) וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, היינו שראו גופותיהם נפלטים לשפת הים.

אמנם במדרש איתא, דבשעה שנפלטו המצרים ליבשה, לא היו מתים לגמרי אלא היו מעולפים, והיתה בהם קצת רוח. ולמרות שאין דרך הים לפלוט חיים, מכל מקום סיבב הקדוש ברוך הוא שלא ימותו לגמרי, כדי שיראו המצרים שכל בני ישראל ניצלו מן הים. והמצרים לא יכלו לזוז ממקומם, ולכן יכלו בני ישראל לנקום מהמצרים.

עוד אמרו חז"ל (ילקוט כאן ושוחר טוב סי' כ"ב) שכל אחד מבני ישראל לקח כלבו, והיה הולך למצרי ואומר לכלבו, לך אכול את היד הזאת שהיכתה אותי, אכול את המעיים האלו ואת הלב האכזר הזה שלא רחמו עלי... וכל זה עבור שהנוגשים היו מכים את שוטרי בני ישראל על לבנה אחת שהיתה חסירה ממכסת הלבנים. ולכן בא היהודי שמכיר את נוגשו, כשהוא עדיין חי, ונפרע ממנו.

והנה במדרש (פרקי דר"א פמ"ב) אמרו שהיה ישראל אומר לחברו, הנה פלוני שהיה רודה בך, והנה פלוני שהיה רודה בי, ולקחו את השוט והיו מכים את הנוגשים על פניהם, וכך נקמו בני ישראל מהמצרים. וגם ראו את שרו של מצרים מת על שפת הים, כמו שכתוב (שמות יד, ל) וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, נאמר "מת" בלשון יחיד היינו שרו של מצרים. (מהר"ם אלשיך)

גם מאומות העולם באו נגד ישראל והים הבדילם וטבעו רק המצרים

ובזוה"ק (עיי' זוה"ק בשלח דף מ"ז ע"ב) אמרו שפרעה הרשע לקח גם מאומות העולם לרדוף אחרי ישראל, וכולם נכנסו לתוך הים עם המצרים, ואף על פי כן כשהמים חזרו על המצרים, לא נגעו בשאר אומות לרעה רק במצרים. וזה שאמר הכתוב (שמות יד, כח) לא נשאר "בהם" עד אחד, "בהם" דווקא לא נשאר, דהיינו במצרים, אבל לשאר אומות לא הגיע נזק. וזה נס גדול שמי הים הכירו מי מצרי, ומי משאר אומות, ולא נגעו בו לרעה.

פרעה עשה תשובה בתוך הים ולכן ניצל

והנה פרעה ניצל מן הנחשול הזה ויצא בחיים, ואף שהלך בראש צבאו, ואם כן הים פגע בו בראשונה, מכל מקום יצא חי. וזאת עשה ה' כדי שיוכל לספר גדולת השם יתברך, ויהיה

בכך מעלה יתרה, שזה שרדה בבני ישראל ומרד בהשם יתברך כמה וכמה פעמים, עכשיו יבוא בעצמו ויעיד, ה' אחד ושמו אחד. ועוד זכה לכך היות ועשה תשובה בתוך הים שאמר (שמות טו, יא), מי כמכה באלים ה', ואמר כן כנגד מה שאמר (שמות ה, ב), מי ה' אשר אשמע בקולו, ובאותה תיבה ["מיי"] שמרד, בה עשה תשובה, ולכן ניצל. ופרעה לא חזר למצרים כדי שלא יתבייש מהנשארם שם, והלך לנינוה כדי להחזירם בתשובה (סדר היום). וידוע (סנהדרין קג: ילקוט שמעוני רמז תקע"ח ד"ה ועבר, שמות רבה ב"פ"ת דף קכ"ז, ומדרש רבה כי תשא) שמיכה הרשע עשה עבודה זרה שנקראת פסל מיכה, והביאו עמו ממצרים, ובתוך הים, היה עובר מאחד לאחד, ומסית אותם שיעבדו עבודה זרה, והיו ששמעו לו, ועבדו עבודה זרה, ובכל זאת שינה הים טבעו ונחלק לשנים. וחידש בעל המעם לועז שלכן אמרו רבותינו ז"ל (פסחים ק"ח). קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, ולכאורה מה הקשר בין האחד לשני? אלא לומר לך, כשם שבקריעת הים לא היו ראויים לנס, מחמת שעבדו עבודה זרה, כן אם יסמוך האדם על זכויותיו באמת אינו ראוי לפרנסה, אלא רק ברחמיו וברוב חסדיו שהוא זן ומפרנס לכל יזכהו ה' יתברך לפרנסה טובה.

הכרזת המלאך גבריאל

ובא המלאך גבריאל והיה הולך בין מים למים, ומכריז למים שמימים ואומר, הזהרו בבני ישראל שעתידין לקבל את התורה מימינו של הקדוש ברוך הוא. ולמים שמשמאלם היה אומר, הזהרו באלו שעתידין להניח תפילין בזרועם השמאלית. ולמים שלפניהם היה אומר, הזהרו באלו שעתידין למול עצמם. ולמים שלאחוריהם היה אומר, הזהרו באלו שעתידין להניח תפילין של ראש, שיש בו לאחוריו קשר של תפילין. וכן ציצית שיש בו שתים לפניו, ושתים לאחוריו. (ילקוט ראובני)

עד כמה נתעשרו ישראל

אמרו חז"ל במדרש, ובני ישראל הגיעו לים סוף כשהם עשירים ביותר עם רכוש גדול, כי ידוע שבמכת דם הרויחו הרבה כסף, וגם בזמן יציאתם ממצרים, לקחו הרבה כסף וזהב אבנים טובות ומרגליות, והממעיט אסף מטען של תשעים חמורים, טעונים כסף וזהב. ולכן אמר להם הקדוש ברוך הוא שיחנו לפני פי החירות, משום ששם היו שמורים כל האוצרות שאסף יוסף בהיותו שליט במצרים בשבע שני הרעב, והיה זה סכום גדול שאי אפשר לתארו, ובני ישראל לקחו מהמקום הזה את כל הרכוש, ונתקיים בהם (בראשית טו, יד) ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, ועם כל הרכוש הזה נכנסו לתוך הים, ולא איבדו אפילו פרוטה אחת, וזה נס גדול נוסף.

ומלבד זאת אמרו חז"ל (מכילתא, כאן), שלח להם הקדוש ברוך הוא עושר גדול מאוד מצד אחר, והוא שבשעה שיצאו מהים, גזר על שרו של ים שיפלוט את המצרים יחד עם רוכבהם, שהיו מלאים כסף וזהב אבנים טובות ומרגליות, וכתב רבנו אליהו מזרחי (כאן) שבשעה שישראל יצאו ממצרים לקחו כלי כסף וזהב רק מהמון העם, אבל מהמלכות ומאוצרות מצרים, לא לקחו דבר. אמנםם בשעה שרדף פרעה אחרי בני ישראל, קישט את כל הסוסים באבנים טובות ומרגליות, ולא היה סוס שלא היה טעון עשרה רבוא זהב, ומילא את הרכב בכסף וזהב והרבה כרכרות בלי מספר, וכל זה כדי לתת חשק למצרים שירדפו אחרי בני ישראל, ואת כל העושר הזה פלט הים, וזרקו לפני בני ישראל. וגם אותם המצרים שנקברו בתהומות, פלט אותם הים, כדי שבני ישראל יקחו את כספם שבתוך רכבם וסוסיהם, ועושר זה הוא פי כמה וכמה ממה שלקחו בצאתם ממצרים.

מריבת שר הים והיבשה

עוד אמרו במדרש (מעם לועז שם עמ' שמ"ז בשם המכילתא ומדרש שוחר טוב סי' כ"ב) שהיה ריב גדול בין שרו של ים לשר של יבשה, ששרו של ים אמר ליבשה, קחי בניך ששייכים לך. ושר הארץ חזר והטילם לים, שאמר לו קח מתוך, כי על ידך מתו. וזאת מפני שפחדה הארץ לקחתה, כדי שלא תיתבע לדין, כפי שקילל הקדוש ברוך הוא את האדמה כשבלעה את דמי הבל. וכך היו נזרקים ומטלטלים מהים ליבשה ומהיבשה לים, עד שנשבע הקדוש ברוך הוא לארץ שלא תתבע על כך, ופתחה הארץ את פיה ובלעה את כולם כאחד. וזה שאמר הכתוב (שמות טו, יב) נטית ימינך תבלעמו ארץ, וימינו של הקדוש ברוך הוא היא שבועה, כמו שכתוב (ישעיה סב, ח) נשבע ה' בימינו. והסיבה שזכו המצרים לקבורה, היא בגלל הכבוד שעשו ליעקב אבינו ע"ה בשעה שמת, שעלו כל זקני ארץ מצרים לקבור את יעקב. (פרקי דרבי אליעזר)

נעשתה תחית המתים

עוד אמרו בשם הזה"ק (ח"ב דף נ"ג ע"ב) שבאותו יום שנקרע הים, נעשתה תחית המתים, שהחיה הקדוש ברוך הוא את יעקב אבינו ע"ה ואמר לו, קום ראה איך בניך יוצאים ממצרים, והביאו על שפת הים, וראה במו עיניו את כל הנסים שנעשו לישראל. וזה שאמר (תולדות יצחק) הכתוב (שמות יד, ל) וירא "ישראל" את מצרים מת על שפת הים, "ישראל" היינו יעקב אבינו, שנקרא ישראל. וכ"כ במדרש מעם לועז (שם עמ' שמ"ח).

ויש אומרים (מדרש אגדה בשלח יד, טו וילקוט ראובני ומגלה עמוקות) כי את כל שלושת אבות העולם עורר הקדוש ברוך הוא והעמידם על שפת הים. וראו את כל הנסים. ולכך נאמר (שמות טו, א) כי גאה גאה, ראשי תיבות "גאה" ג' אבות העולם. וכן כל הי"ב שבטים קמו לתחיה, וראו את כל הנסים שנעשו לישראל.

זכו למעלת הנבואה ואמרו שירה

עוד איתא בירושלמי (פ"ה דסוטה), שבני ישראל זכו למעלת הנבואה, ואמרו שירה עם משה רבנו אות באות תיבה תיבה, ואפילו התינוקות הגיעו לאותה מעלת נבואה. וכתוב בזהר הקדוש (ח"ב דף ס"ד ע"ב) שהופיע הקדוש ברוך הוא עם פמליא של מעלה, כדי שבני ישראל יראו אותם בעיניהם ויכירו אותם. והגיעו לדרגה שלא הגיעו אליהו ויחזקאל הנביא, וראיה לכך היא השירה, כי כיצד יכלו לומר את השירה יחד בבת אחת, בלי שום שינוי באותיות ובמלים. וכולם אמרו שירה כאילו יצאה מפה אחד, למרות שהיו שם כמה רבי רבבות, וכל זה מראה על הנבואה ורוח הקודש ששרתה עליהם. וכ"כ בס' ילקוט מעם לועז (עמ' שמט).

התינוקות אמרו שירה וגילו מי זנם תחת התפוח

והנה הנס האחרון הגדול מכולם הוא מה שכתוב בגמ' (סוטה ל:): ת"ר דרש רבי יוסי הגלילי, בשעה שעלו ישראל מן הים, נתנו עיניהם לומר שירה, וכיצד אמרו שירה? עולל מוטל על ברכי אמו, ותינוק יונק משדי אמו כיון שראו את השכינה, עולל הגביה צוארו ותינוק שמט דד מפיו, ואמרו זה אלי ואנוהו שנא' מפי עוללים ויונקים יסדת עוז. והיה גם כן חידוש גדול שגם עוברים שבמעיי אמרו שירה, והואר העולם כל כך, שבטן אמם היתה דומה לחדר מואר וגדול ויפה כמו ראי, וראו את כל הנעשה ואמרו שירה. ורבי לוי אמר, שהעוברים יצאו ממעיי אמם, ואמרו שירה עם כולם, ושוב חזרו למעיי אמם. (ילקוט תהלים ס"י תש"מ)

ואמר רבי מאיר מנין שאפי' עוברים שבמעיי אמן אמרו שירה, שנאמר (תהלים סח, כז) במקהלות ברכו אלהים, ה' "ממקור" ישראל, רצונו לומר, אפילו העוברים שבמעיי אמם, ברכו את השם יתברך ואמרו שירה.

ועוד איתא בגמ' (סוטה יא:), כידוע שבנות ישראל היו יולדות תחת עץ התפוח. ומפחד המצרים היו משאירות את בניהם בשדה והולכות לביתם. והקדוש ברוך הוא היה מזמין להם שתי אבנים של דבש וחלב עם שמן, ובהם היו סכין עצמם, ואוכלים ושותים והיו מטופחים מאוד. וכשהרגישו המצרים רצו להרגם, ונעשה נס ונבלעו באדמה. ואחר כך צצו ועלו וגדלו כעשבי

השדה, והלכו לביתם. והיו שואלים אותם הוריהם, מי גידל אתכם, ומי האכיל אתכם. ולא ידעו הבנים לענות דבר, כי לא הכירו מי הם המלאכים. אמנם עתה כשיצאו מן הים, וראו את הקדוש ברוך הוא ואת המלאכים, היו מראים באצבעותיהם כלפי הקדוש ברוך הוא, שהוא שזן אותם במצרים, ואמרו (שמות טו, ב) זה אלי ואנוהו. כלומר, זה אלי שעשה לנו במצרים נסים ונפלאות שהאכילנו והשקנו בשעה שהנחתם אותנו בשדה, והוא זן ופרנס אותנו.

למען רבות מופתי בארץ מצרים

ולכאורה יש להבין מדוע עשה ה' יתברך כל כך הרבה ניסים ופלאות ומופתים בארץ מצרים בעשרת המכות, ומחוצה לה בשעת קריעת ים סוף. אלא מבאר הילקוט מעם לועז (בשלח עמ' שכ"ד) דהנה הכתוב אומר (מיכה ז, טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, היינו שלעתיד לבוא כשיגאל אותנו הקדוש ברוך הוא מגלות החל הזה, אותם הנסים שנעשו במצרים, יעשה לנו אותם הקדוש ברוך הוא, ולכן הקשה הקדוש ברוך הוא את לב פרעה, והפלה את מכותיו במצרים ובים, כדי לעשות לנו לעתיד את כל הנסים האלה, שיכה באומות העולם, וביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

וכמו שאמר הכתוב (שמות טו, יז) מקדש ה' כוננו ידיך, רצונו לומר, שבית ראשון ושני שנבנו על ידי האדם נחרבו, מה שאין כן הבית שלישי שאנו מצפין לו, ירד מהשמים בנוי ומשוכלל, מעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא, ולכן הוא יקום לעד, כנאמר (שמות טו, יז) מקדש ה' כוננו ידיך.

זיהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שנוכה בקרוב לגאולה שלימה, ולבנין בית המקדש בנוי על מכוננו, וכימי צאתך מארץ מצרים הראנו נפלאות. אמן.

"וַיִּסַּר אֶת אִפְן מִרְכַּבְתּוֹ" (יד, כה)

הסיר את "האופנים" העליונים

כתב הגאון ר' יוסף גיקאטליה בספר שערי צדק (דף טז ע"א ד"ה ודע והאמן), כי סוד ויסר את "אפן" מרכבותיו, הם "האופנים" של הכוחות העליונים של מצרים, וכשנשתברו כוחותיהם העליונים, נשתברו כוחות המצרים למטה.

"דימתוך רעיתי" פי' בקשתי ממך להיות בדממה

נאמר בשיר השירים (א, ט) לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי, בפשטות מבינים, ש"דמיתוך" הוא מלשון דמיון, כלומר הקדוש ברוך הוא מודיע לכנסת ישראל, שכביכול דימה אותה לסוסה ברכבי פרעה. ברם דמיון זה לסוסה, צריך ביאור מהו.

אכן רש"י (שם) מפרש דמיתוך רעיתי, השתקתוך מצעקתך, שנאמר (שמות יד, יד) ואתם תחרישון. כלומר, "דמיתוך" אינו מלשון דמיון, אלא מלשון דממה, שקט. והיינו שהקדוש ברוך הוא מזכיר כאן לעם ישראל, את החסד הגדול שעשה עמהם בעת שעמדו על ים סוף, וכביכול אומר להם, זוכרים אתם את הסוסים של פרעה אשר רדפו אחריכם, אז נאמר לכם על ידי משה רבנו (שמות יד, יד) ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, וזהו "דמיתוך רעיתי", שבקשתי ממך להיות בשקט, כדי להחיש גאולתך.

דממה נוספת מוצאים אנו בשירה, כמו שנאמר (שמות טו, טז) בגדל זרועך "ידמו" כאבן. גם כאן ישנם שני פירושים, האחד שהם היו דומים לאבן, כמו שנפילת האבן נעשית במהירות, כך גם היו מהמצרים שטבעו בים סוף מהר וכמו שאמרו במכילתא (מס' דשירה ס"ה). והפירוש השני, שהיו בשקט כמו אבן דוממת, וזאת משום "בגדל זרועך". וכמו שתירגם התרגום (וכ"כ הרלב"ג ועוד).

דימתוך רעיתי - מלשון דמיון

אמנם בשפת אמת (ויקרא פסח תרל"ט ד"ה אמר אויב, ותרמ"ג ד"ה בענין קי"ס) פירש מלשון דמיון, שהנהגה בשירת הים כלל ישראל שרו על כך שפרעה התאוה לחלק את שלל עם ישראל להורגם, וכמו שנאמר (טו, ט) אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי וכו'. ולכאורה מנין ידעו כלל ישראל מה היו מחשבותיו של פרעה? אלא שידעו עם ישראל ברוח הקודש, שהנהגת הקדוש ברוך הוא עמהם היתה כאן במדה כנגד מדה, ואם הקדוש ברוך הוא נתן להם את השלל של המצרים, סימן שהאויב אמר "ארדף אשיג אחלק שלל", ואם הקדוש ברוך הוא הטביע אותם בים סוף, סימן שהם אמרו אריק חרבי. ממילא מובן הפסוק, לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי, "דמיתוך" הוא מלשון דמיון, שזכו לקבל בדמיון, מה שבקשו פרעה וחילו לעשות להם. ועי' עוד מש"כ בזה"ק המובא בתחילת הפרשה.

יְהִי מִן הַיּוֹם לְהַם הַמָּוֶה (יד, כט)

דברים נפלאים בענין הפרנסה

בפרנסה ובזיווג ישועת ה' מגיעה בדרכים שאינן צפויות

חכמינו ז"ל דימו שני עניינים לקריעת ים סוף, וכמו שאמרו בגמ' פסחים (ק"ח). קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף. וכן אמרו בגמ' (סנהדרין כב). קשה לזווגם כקריעת ים סוף.

שאל הרב הקדוש רבי בונם מפשיסחא זי"ע (אמרות טהורות ח"ב עמ' קפ"ב, ובשיח שרפי קודש ח"א עמ' כ"ה) הבה נשכיל ונתבונן, מה הדמיון בין שני עניינים אלו פרנסה וזיווג, לקריעת ים סוף, ומדוע דווקא שניים אלו דומים לקריעת ים סוף?

זכתב ליישב, כאשר עמדו ישראל ליד ים סוף, היו נתונים במלכודת, מצד אחד המצרים, ומצד שני הים. בשעה קשה זו קיוו ויחלו אז ישראל, שהקדוש ברוך הוא יעזור להם ויצילם על ידי שיעשה מלחמה עם המצרים, או שישאל יצליחו לברוח מפניהם, או שינצלו בדרכים אחרות. אבל שהקדוש ברוך הוא יבקע להם את הים, ובני ישראל ילכו בתוכו ביבשה, נס כזה לא עלה על דעתם כלל וכלל.

וכך גם האדם עורך ומסדר לעצמו המון תוכניות בעסקי פרנסתו וכן בענייני שידוכים, אמנם על פי הרוב, הדבר עולה בידו על ידי סייעתא דשמיא ממקום שהוא לא תכנן מראש, ולא חשב עליו כלל, מהמקור הכי לא צפוי. ובזה מיושב למה על שני עניינים אלו אמרו חז"ל, קשין מזונותיו וזיווגו של אדם "כקריעת ים סוף".

מה קושי יש בזיווג בפרנסה ובקריעת ים סוף אחרי שנגזרו מראש

חז"ל אומרים (סנהדרין כב.) על זיווגו של אדם, קשה לזווגם כקריעת ים סוף. עד כאן. ויש להבין, מדוע קשה זיווג, הלא כבר הכריזו על זיווג זה ארבעים יום קודם יצירת הוולד, כדאיתא בגמרא סוטה (ב.)? קושיא זו יש לשאול גם על קריעת ים סוף, הרי איתא במדרש (שמות רבה פרשה כ"א) שכשברא הקדוש ברוך הוא את הים, התנה עמו, שיבקע בבוא העת לפני בני ישראל, ואם כן שוב מה היה הקושי לבקוע את הים?

וזכזאת יש לשאול אף על ענין הפרנסה, שגם אותו דימו לקריעת ים סוף, כדאיתא בגמ' פסחים (קיה.) קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, והן אמרו חז"ל (ביצה טז.) שכל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה עד ראש השנה, ואם כן, מה קושי יש בדבר כאשר הגזירה עומדת מראש?

הסבר נפלא לכך מובא בספר אדרת יוסף להגאון רבי יוסף טויסיג זצ"ל מבעלעד: על פי המדרש, שכאשר התנה הקדוש ברוך הוא עם שרו של ים שיבקע לפני בני ישראל, טען השר של ים לפניו, מאין אדע מי הם האנשים שלפניהם רצונך שאבקע? הוציא הקדוש ברוך הוא שישים רבוא נשמות ישראל [מאוצר ששמו גוף] והראה לו את שישים רבוא הנשמות, ואמר לו, לפני אלו, עליך להיבקע. והנה, הנשמות ירדו לתוך עולם הזה, ונכנסו לגופות, וירדו

למצרים ונשתקעו שם במ"ט שערי טומאה, ולכן כל כך נשתנו לרוע, עד ששרו של ים לא הכירם, ולכן מיאן להיבקע בפניהם, בטענו, שלא על אלו היה התנאי עמו. כאשר בני ישראל ראו את צרתם, צעקו אל ה', צעקה שקטה מעומק הלב, שאין אדם יכול לשומעה, אבל בכוחה להגיע עד כסא הכבוד. וצעקה כזו מנערת את הנשמה מלכלוכה, ומנקה מעפרה, וכאשר התנקתה נשמתם, ממילא מיד הכירם המלאך, ונבקע הים.

כן הוא הדבר לגבי פרנסה, וכפי שכתוב בתפילת רבי אמנון (בתפילת מוסף של ראש השנה, ויום הכיפורים), בראש השנה יכתבון וביום צום כיפור יחתמו וכו', כיון שכן, מראה הקדוש ברוך הוא למלאך הממונה על הפרנסה את פלוני ואת אלמוני, ואומר לו, לפלוני תן סכום כזה, ולא אלמוני סכום כזה, וכן הלאה. אך מכיון שהקדוש ברוך הוא מראה למלאך הממונה את האנשים בימים הנוראים, כאשר כולם נקיים ומנוקים כסולת נקיה, שוב לאחר החג, כאשר המלאך מסתובב ליתן לכל אחד את אשר נקצב עבורו, דא עקא שאינו מוצא את האנשים, מפני שפניהם נשתנו עד לבלי הכר... אך ברגע שהאדם עומד במצב דחוק, ונוכח בהקדוש ברוך הוא שרק הוא בכוחו להושיעו, ושוא תשועת אדם. וצועק מעומק לבו אל ה', אנא ה' הושיעני כי אליך עינינו! ובאותה שעה מתגלה לו אור הנשמה בטהרתה, ומיד המלאך מכירו, ומביא לפניו את אשר נקצב עבורו.

ונמצא שהאדם חושב שהקדוש ברוך הוא אוהב לעזור לו רק ברגע האחרון, אמנם הוא אינו מעלה על דעתו שהמלאך מסתובב כבר עם כספו זמן רב, וכל זה רק מפני שלא זיהה אותו מחמת מעשיו.

בדמיון הזה ממש מצאנו אף לגבי השידוכים, וכמו שאמרו חז"ל בגמ' (מועד קטן יח:; סוטה ב.) ארבעים יום קודם יצירתם מכריזין בת פלוני לפלוני, והמלאך הממונה על הזיווגים מבקש לראות את הנשמות, כדי שיכירם בבוא הזמן ויוכל לזווגן. אך הנשמות יורדות לתוך הגופות, והגוף מתאוה ללכלוך וכדו', ואז קשה למלאך הממונה על הזיווגים להכירם ולזווגם. וזו הסיבה שלפעמים קשה למצוא את הזיווג הנכון, כי המלאך אינו מכיר את הנשמות. עד שהאדם רואה את מצבו הקשה, ואז צועק צעקה אדירה המגיעה עד כסא הכבוד, ומתגלית אור הנשמה, ומיד המלאך מכירו, ונגמר העניין בכי טוב.

שפע הפרנסה דומה למטר הניתך מן השמים

כאמור, הפרנסה קצובה ממרום לכל איש לפי עניינו, ויש שרמזו זאת בפרשת המן, שעליו נאמר (להלן טז, ד) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. על המן שהיה פרנסתם של עם ישראל

במדבר ארבעים שנה, נאמר "ממטיר לכם לחם מן השמים" כלשון הנאמרת על הגשם, לפי ששפע הפרנסה דומה למטר הניתך מן השמים. כשם שאת המטר אי אפשר לשום בריה שבעולם לחזק ולהגביר, או להיפך למעטה או להחלישה, שאין הדבר מסור בידי אדם, אלא הכל כפי שנקבע מן השמים. כן ממש היא הפרנסה, כל ההשתדלויות לא יועילו לאדם במאומה להרבות את שפע פרנסתו. וכן להיפך, אי אפשר לאדם להחליש או להפסיד פרנסת רעהו, אלא הכל יהא כפי שנקצב לו מן שמיא. וכמו שכתב רבנו בעל חובת הלבבות בשער הבטחון (פרק ד).

ההולך בדרכי ה' ימצא את מזונותיו ללא כל טרחה ויגיעה

איתא ברבינו בחיי (טו, ד) דטעם הדבר שהוריד הקדוש ברוך הוא לבני ישראל את המן בשכבם על מיטתם מבעוד ליל, והיו משכימים ומוצאים מזונותיהם מוכנים בלא כל טרחה, ללמדם, כי ההולך בדרכי ה', ימצא את מזונותיו ללא כל טרחה ויגיעה. וזוהו מבאר הכתוב (תהלים קכז, ב) "שוא לכם", לכל המדמים בנפשם כי מזונם ופרנסתם תלויים בידם, ולכן הם "משכימי קום מאחרי שבת", שהם עמלים עד הערב ואף עד חצות ליל, לאגור את הממון לקנות את אכלם. כי הלא "כן יתן" "לידידו", ידידי ה' המאמינים בו, בעת ה"שינה", ללא עמל וטרח לריק, ואין האדם עושה כי אם את הפעולות אשר הבורא ציווהו עשות, כחובת ההשתדלות. **אבל**, אין בכוונת הדברים לגרוע מעניין ההשתדלות, שהרי בוודאי הוא חוב גמור, אלא שאסור ל"משתדל" לשכוח שההשתדלות היא גזירת שמים. ואין כל שייכות בין כמות ההשתדלות לבין התוצאה, כמה ממון יבוא לידו. ולעולם לא ירוויח יותר אם יכביר בהשתדלות, ובפרט אם היא על חשבון הרוחניות. כקביעת עתים לתורה או תפילה בציבור.

מה יוסיף עוד ברז בחבית

היה אומר לנו מורנו ורבנו חכם יוסף עדס זצ"ל, מי שברשותו חבית מלאה יין הרקח ובדופן החבית קבוע ברז. וברצותו להרבות את יינו, בא והתקין עוד ברז בצדו האחר של החבית, מתוך דמיון שיתרבה יינו על ידי זה... כן ממש הוא האדם המוסיף להתאמץ ב"שעות נוספות" וביגיעה יתרה בעמל הפרנסה, ואינו משכיל שהפרנסה כולה משמים היא קצובה, וכל תוספת השתדלות, כמוה כתוספת הברז בחבית היין.

השם בה' מבטחו - יזמן לו ה' כל דרכיו בנחת

המקובל האלהי מורנו רבי חיים ויטאל זצוק"ל (מובא בשפע חיים, הלבשרטאם, בשלח תשמ"ג עמ' קפ"א) דרש באחת מדרשותיו, שכל אדם אשר ישים ה' מבטחו, יזמין לו השם יתברך

את כל צרכיו, אפילו שלא יעשה כל פעולה והשתדלות. בין שומעי לקחו היה יהודי פשוט ותמים, שהיה סוחר לפרנסתו, וכיון שהדברים נכנסו אל לבו, אמר אל נפשו, למה לי לטרוח בפרנסה אם אוכל רק לדבוק בה', וקיבל על עצמו מתוך אמונה תמימה שלא לעסוק יותר במסחר, אלא אך ורק בתורה הקדושה. הגויים שבאו לחנותו כהרגלם, לעגו עליו לראותו לומד, והשתוממו לשמוע שהפסיק לסחור, כי שם בטחונו בה' שיזונו ככל צרכיו.

והנה אחרי כמה ימים, נכנס לחנותו גוי שהחזיק בידו פרווה כבדה שקנאה בסכום מועט, ורצה למוכרו ליהודי. הלה השיבו שהפסיק לסחור, ועל כן הורה לו שילך למוכרה במקום אחר. הגוי שהכיר זה מכבר את יושרו של היהודי, הניח את הפרווה ואמר, הנני משאיר פרווה זאת בידך, ולכשיזדמן לך תשלם לי תמורתה, כי רק לך אמכרה, וקשה עלי משאה. הניח את הפרווה ולא המתין לתשובה ויצא. אחר זמן בראות היהודי את הפרווה, לקחה להניחה במקום המשתמר, והנה נתקע זיז בפרווה והיא נקרעה, ויפלו מתוכה דינרי זהב רבים ויהי לפלא...

לאותו היהודי היה שכן שראה שאכן נתקיימה בשכנו הבטחתו של ר' חיים ויטאל בדרשתו, אמר בלבו שגם לו טוב הדבר לחדול מלהתעסק לפרנסתו, וכך יזכה גם הוא לפרווה המלאה זהובים. אחר מספר שבועות שלא עלה הדבר בידו, ופרנסה אין, הלך האישי לשאול את מהרח"ו לפשר הדבר, במה נשתנה הוא מחברו, הן גם הוא שם מבטחו בה'?

השיב לו מהרח"ו, חברך בטח בה' מבלי שיעלה על דעתו איך ישפיעו עליו ממרום שפע פרנסה, וסמך על הקדוש ברוך הוא, שהוא לבדו יודע הכל. ואילו אתה שראית שחברך קיבל פרווה מלאה במטבעות, וזו סיבת בטחונו בה' הרצון לקבל פרווה כזו, אין זה בטחון שלם בה', כי כאשר לאדם יש עצות בנפשו, שוב אינו זוכה לישועת ה'.

קל וחומר מבעלי חיים

המשגיח הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל היה אומר, נמצאים בעולם ריבי רבבות בעלי חיים המתגוללים באשפתות וכדו', ונראה שאין להם מי ש"דואג" לפרנסתם, ולא עוד אלא שמגרשים אותם מכל מקום, ואף על פי כן מעולם לא מת בעל חי מ"רעב"... כי הקדוש ברוך הוא זן ומפרנס מקרני ראמים ועד ביצי כינים. ואם בעלי חיים כן, קל וחומר לבני האדם שנבראו בצלם, שלא יניח אותם הקדוש ברוך הוא שישארו מבלי מזון, אם כן דאגה מנין...

מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות

אמרו חז"ל במשנה (עוקצין ג, ב) אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר (תהלים כט, יא) ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום.

ובמדור (ויקרא רבה פרשה צ"ו סי' ט') אמר רשב"י, גדול השלום שכל הברכות כלולות בו, שנאמר ה' יברך את עמו בשלום. ומאיך גיסא כבר אמרו חכמינו ז"ל (הובא בשל"ה מס' יומא דרך חיים אות קצ"ז) מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות, על כן כל ערום יעשה בדעת, להשקיע בהבאת השלום בינו לרעהו, כי השקעה כזאת וודאי תישא רווחים גדולים, ובזכות זה תגדל פרנסתו בהרחבה גדולה "מאה פעמים".

אוקירו לנשייכו, כי היכי דתתעתרו

אמרו בגמרא (ב"מ נט.) אמר רבא לבני מחווא, אוקירו לנשייכו, כי היכי דתתעתרו. עד כאן. פירוש, רבא אמר לתושבי מחווא, שסגולה לעשירות היא, לכבד את אשתו.

ושמעתי מחכם יעקב הדאיה שליט"א משם סבו ע"ה (הגאון ר' שלום הדאיה זצוק"ל), לבאר את הקשר שבין כבוד אשתו, לעשירות. שהנה בעת שאדם הראשון וחווה חטאו בעץ הדעת נתקללו שניהם, האדם בקללת (בראשית ג, יט) בזיעת אפך תאכל לחם, והיא בקללת (שם פסוק טז) והוא ימשול בך. ונמצא שמן הדין ניתן רשות לבעל למשול ולרדות באשתו ולהכריח אותה לכבדו ולשמשו כרצונו. ולכן אם האיש מתנהג בדקדוק שורת הדין, עומד על שלו בכל תוקף מבלי לוותר כלום לאשתו, הן עליה לקיים את גזירת ממרום "והוא ימשול בך" ולשלם את עונשה... אף הקדוש ברוך הוא מתנהג עמו במדה זו של שורת הדין, שגם עליו לשאת את קללתו "בזיעת אפך תאכל לחם" במלואה, ולכן יקשה עליו עד מאוד השגת מזונותיו. אבל בעל המתנהג בחסד וברחמים עם אשתו, ומיקל עליה מקללתה, ואינו מושל עצמו עליה, יזכה שאף הקדוש ברוך הוא יקל עליו מקללתו, ולא יצטרך להזיע כל כך בקללת הפרנסה, ויתעשר בהרחבה ובנקל.

סגולה לפרנסה טובה להקדים לקבל שבת

אמר הרב הקדוש ר' מנחם מנדל מרימנוב זי"ע (עטרת מנחם בשם הגאון מפלונסק) שיש לרמוז בדברי חז"ל (שבת קלח.) עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות. עד כאן. אדם העושה שבתו בעת שעדיין חול, דהיינו המוסיף בקדושת השבת מחול על הקודש, לקבל שבת מוקדם, נפתחין לו שערי פרנסה, ושוב לא יצטרך לבריות.

ביזכות תוספת שבת זוכה לעושר

כיוצא בזה אמר הרב הקדוש הר"ן מלעכאוויטש זי"ע (הובא בדברי שמואל ליקוטים אות ו') על הפסוק (בראשית מט, כ) מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך, שהנה עצם יום שבת קודש הוא כולו רוחני, ואינו משפיע השפעות גשמיות. אך העצה לזכות לרוב טובה וברכה בהאי עלמא, היא לקיים את מצות "תוספת שבת". ומרומז הדבר בפסוק הנ"ל, כי האותיות שאחר האותיות א'ש'ר', באות האותיות ש'ב'ת' [שאחר האות א' של א'שר באה האות ב', ואחר האות ש' האות ת', ואחר האות ר' האות ש']. וזהו אומרו "מאשר", היינו על ידי האותיות "אשר", שהם כאמור האותיות הקודמות לאותיות המילה "שבת", לרמז על השעות הקודמות ליום השבת, בזכותם יזכה האדם ל"שמנה לחמו", שיזכה לפרנסה מרובה, ויטריפהו הכורא לחם חוקו בריווח ובכבוד. אך "והוא", היינו מיום השבת עצמו, "יתן מעדני מלך", יזכה האדם למעדנים רוחניים הנשפעים ביום קדוש זה בלי שיעור וגבול.

בענייני פרנסה יש לנהוג כציפור

מנהג ישראל תורה, לתת מזון לעופות בשבת שירה (מגן אברהם סי' שכ"ד ס"ק ז' ומ"ב ס"ק ל"א), ויש שרמזו במנהג זה, שמדרך אכילת הציפור בגשתו אל המאכל הריהו מכופף את ראשו, תופס את המאכל במקורו ומיד מרים את ראשו כלפי מעלה, ושוב מרכין ראשו וחוזר ומעלהו, וחוזר חלילה. ללמדנו, שבענייני פרנסה, אף שעלינו להשתדל כדי להשיגה, מכל מקום נזכור תמיד להרים תיכף ומיד את הראש והעיניים למרום, לדעת שסוף דבר וראשיתו הוא מאת הקדוש ברוך הוא, הממציא לנו את הפרנסה.

מוסרו של החפץ חיים לתלמידו

בישיבתו של הגאון הקדוש החפץ חיים זי"ע למד בחור שהמתין לזיווגו כמה שנים אחר שבא לפרקו, פעם שאלו החפץ חיים אודות מצבו, ענה הבחור שאינו מסכים רק לשידוך שיתחייבו עבורו חמשה שנים "קעסט" [להיות סמוך] על שולחן חותנו, ולכן "יושב" הוא... שאלו החפץ חיים, וכי כמה שנים נראה לך שנקצבו ימי חייד, נבהל הבחור למשמע השאלה, ומיהר לענות, לכל הפחות "ימי שנותינו שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה"... אם כן, המשיך החפץ חיים ושאל, מאין תבוא פרנסתך בכל השנים היתרות ההם? ענה הבחור ואמר, הרי מאמין אנכי בה' אלקי, ובוודאי שהוא יהא בעזרי בענייני פרנסה וכלכלה. אמר לו החפץ

חיים, הגע בעצמך, אם על חמישים שנה הינך מאמין ובוטח שהקדוש ברוך הוא ישלח עזרך מקודש, האיך לא תאמין בו שיזון אותך ויתן לך כדי מחסורך גם בחמש שנים הראשונות לאחר הנישואין?! (באר הפרשה בשלח עמ' ט"ו).

האמונה צריכה מעט סבלנות

כיוצא בזה הגאון הקדוש החפץ חיים זי"ע אמר פעם, שאדם שמעיין בתורה, יווכח לראות שבני ישראל לא שהו במרה כי אם יום אחד בלבד, ועם זאת כתוב (שמות טו, כד) וילונו העם לאמר מה נשתה, כשהם מלינים בבכיה על שאין להם מים לשתות כי מרים הם, והרי מיד למחרת באו אילימה, ושם שתיים עשר עינות מים ושבעים תמרים, ואיך יתכן שרק יום אחד היה חסר מבוקשם, וכבר הם כה מתלוננים? אין זאת אלא שהאדם הוא קצר רואי, ואינו יכול להתאפק ולדחות את חפצו ומבוקשו הנצרך לו עתה, אפילו לזמן קצר.

כשנשים ליבנו לדברים הללו, נחזה שהן טוב יותר שיחיה האדם בעיני האמונה, ויראה שלא יאריכו הימים והשעות, וכבר ה' ירוויח לו בכל עניינו. ועל ידי האמונה, יקנה בנפשו את מידת הסבלנות, כי כל חסרון הסבלנות בא מכך שהאדם רוצה למהר לדעת ולהשיג מה מלפנים ומה מאחור, אך אם היה "מאמין", היה מכיר שאי אפשר לאחר המוקדם או להקדים המאוחר.

"וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּמִצְרַיִם" (יד, לא)

מסירות נפש למדו מבתיה

שמעתי פירוש נפלא על פסוק זה, שהנה שנינו במדרש (ילקוט שמעוני רמז רל"ד ד"ה ויבואו) ובסוטה (לז.) שנחשון בן עמינדב קפץ תחילה לים ואחריו קפצו כל השבטים. ולכאורה הוא פלא, כיצד ידעו שאם אדם מוסר נפש, הקדוש ברוך הוא עושה איתו נס? ואין מקום לומר, שפשוט מסרו נפש למות. שהרי נחשון אמר לקדוש ברוך הוא "הגיעו מים עד נפש", דהיינו שביקש שהקדוש ברוך הוא יציל אותו כיון שמסר נפשו, ואם כן מהיכן למדו זאת?

ונראה לומר, שמכיוון שבשעה שבתיה בת פרעה ראתה את משה בתיבה על הסוף נאמר בה (שמות ב, ה) ותשלח את אמתה, ופירשו חז"ל (מגילה טו: ובסוטה יב:) שנשתרבה ידה 60 אמה. והיינו שכיון שהיא עשתה מה שביכולתה, הקדוש ברוך הוא המשיך וגמר את הדבר. וכיון שכל ישראל ידעו מנס זה, משם למדו שכשאדם מוסר נפש על דבר מצוה לכבוד הקדוש ברוך

הוא, הקדוש ברוך הוא מסייעו. וזהו פירוש הפסוק "וירא ישראל", היינו שישראל ראו, שהמוסר נפש ה' יגמור בעדו להצילו ולהצליחו, בראותם את "היד הגדולה", של בתיה בת פרעה "אשר עשה ה' במצרים".

ע"י היד הגדולה זכינו לצאת ממצרים ע"י משה

לאור האמור יש ליישב גם קושיא נוספת בפסוקנו, מדוע נאמר "היד הגדולה אשר עשה השם במצרים", הן אז ראו ישראל את הניסים על הים, ועל כן היה צריך לומר, היד הגדולה שעשה ה' על הים, ולא במצרים?

אולם הביאור הוא כאמור, ש"היד הגדולה" הנזכרת כאן, היא נס ידה של בתיה בת פרעה שגדלה ונתארכה, ונס זה באמת היה במצרים. והיינו שעתה הבינו את הנס הגדול שנעשה עם בת פרעה שנתארכה ידה והוציאה את משה רבנו מן היאור, כי על ידי הצלה זו שהיתה על ידי "היד הגדולה", זכינו לצאת ממצרים על ידי משה, ועל ידו נעשו כל הניסים והנפלאות.

מדוע הטור בחר לפתוח את ספרו בהוי עז כנמר וכו'

זמעתה מובן גם מדוע הטור פתח את ספרו (אורח חיים סימן א') במאמר "יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר" וכו'. משום שאדם שרוצה ללמוד את כל ד' חלקי הטור, בודאי שצריך למסור נפשו לכך, ולהיות "עז כנמר" וכו'. וזו כוונת הטור [בדרך דרש] "יהודה", דהיינו נחשון בן עמינדב שהיה משבט יהודה, "בן תימא", הוא תמוה, איך נכנס לים עד שהגיעו מים לאפיו? והתירוץ לכך הוא משום, "הוי עז כנמר" שהיה לו עזות דקדושה ומסר נפשו וכו'. וכך כל אדם צריך שימסור נפש על עבודת השם.

"אֵז יִשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַה' וַיֹּאמְרוּ לְאֹמֶר" (טו, א)

שירת הים בשמחה, והאומרה בשמחה מוחלין לו עונותיו

כתב המשנה ברורה (סימן נ"א ס"ק י"ז) בשם הזוהר הקדוש (בשלח דף נ"ד ע"ב), יאמר שירת הים בשמחה וידמה בדעתו כאילו באותו יום עבר, והאומר השירה בכוונה ובשמחה, מוחלים לו עונותיו. ודבר זה חידוש גדול, כי הרי ידוע לנו שמחילת עונות צריכה תשובה, תענית וצום וכמו שאמרו, ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, אבל אמירת שירת הים בשמחה שכה גדול כוחה למחול כל עונותיו זה לא שמענו ומה הסברא בכך?

וראיתי שהביאו בשם ספר חסידים, משל לשר גדול שיצא לטייל ולצוד צייד, תוך כדי עיסוקו בצייד ביער, נעקץ ע"י יתוש. ברגעים הראשונים הכאב היה קל, אך כשחזר לביתו העקיצה החל להתנפח, ניסו בני ביתו של השר כל מיני תרופות ומשחות וזה לא עזר, המקום המשיך להתנפח עד שבמשך מספר ימים כל הגוף היה נפוח, הביאו בני הבית כמה וכמה מיני רופאים שינסו לעזור לשר ולהצילו, אך כל מה שנתנו לו לא הועיל והם לא מצאו תרופה למחלתו עד שהגיע למצב אנוש.

לבית השר היה רגיל לבוא איכר להביא ירקות טריים מהשדה ישר לביתו, והנה כשבא הוא כהרגלו, ראה את בני הבית עצובים ומתוחים ומתרוצצים לחפש רופאים אולי ניתן יהיה לעזור ולהציל את השר, שאל את בני ביתו של השר מה קרה, סיפרו לו את כל המעשה בעקיצת היתוש ושכרגע השר שוכב חולה במצב קשה מאד, חיש מהר עזב את הירקות ורץ לשדה להביא משם איזה עשב, ביקש רשות להכנס לחדר שהחולה שוכב שם הניח את העשב על מקום העקיצה וראה זה פלא אחרי זמן קצר חלה הטבה כללית במצב השר ולאט לאט שב לאיתנו עד שהבריא לגמרי בזכות העשב שהביא האיכר.

ברפואת הגוף, מיטב הרופאים לא יכלו לעזור בדרך הטבע ודוקא האיכר שאינו יודע ולא מבין במחלה זו הצליח כי חוץ מהדרך הטבעית יש בעולם גם דרך סגולית הפועלת בלא שנוכל להבין את דרך פעולתה. וכך צריך לדעת בענין שירת הים בשמחה היא סגולה שהעושה אותה נמחלים עוונותיו אפשר לפעול באמירת שירת הים ככוונה ובשמחה ולהגיע עד גבהי שמים להשפיע ממרומים שפע טובה וברכה מחילה סליחה וכפרה.

בענין זה מסופר על הגאון הקדוש ר' שמלקא מניקלשבורג זצ"ל, שהיה רגיל ללמוד בהתמדה עד כלות הנפש, והיה מתמוטט בעל כרחו לשעה, ומתעורר ושוב לומד וכך חוזר חלילה. רעייתו ותלמידיו שפחדו על בריאותו עד מאוד, קראו לחברו ר' אלימלך מליזענסק שיושיעם. כאשר ראה ר' שמלקא את ר' אלימלך, שמח לקראתו ועשה לו כבוד גדול, ערכו שולחן יפה לר' אלימלך, והרב אכל עמו כי כן צריך ודיברו דברי תורה. השעה היתה מאוחרת והציעו את המטה לפני ר' אלימלך, אז אמר, אני לא אשן רק אם הרב ישן. ולכבודו של ר' אלימלך הלך גם ר' שמלקא לישן. והנה בבוקר בקומו עם כוחות רעננים ועם מוחין חדשים, על כן התפלל בחשק גדול ובהתעוררות עצומה, ואמר את שירת הים בניגון ובחשק גדול ובקולות, עד שכל הקהל חשב שהם עומדים על שפת הים ועוברים את הים, והיו מרימים את בגדיהם שלא ירטבו.

”נַעֲרָמוּ מִיָּם נִצְבוּ כְמוֹ יַד נְזָלִים” (טו, ח)

מעשה עם הגאון מוילנא והאבן שבקעה מים

איש מעובדי המוזיאון הרוסי לא ידע את פשרה של האבן הקטנה המונחת בכספת המוזיאון כשהיא שמורה ומוגנת היטב. ידוע ידעו היטב כי מדובר באבן נדירה וסגולית בעלת יכולות מיוחדות, אך אף אחד מהמתבוננים, לא השכיל לידע ולהשיג מה הן אותן יכולות, ומה יש בכוחה של אבן זו. נסיונות מדעיים רבים נעשו בכדי לפצח את סודה של האבן, אך ללא הועיל. זה אומר בכה וזה אומר בכה, אך האבן נשארה חתומה ומסתורית.

שאלת האבן הפלאית הסעירה את טובי המוחות ברוסיה, והגיעה עד החלונות הגבוהים בשלטון הרוסי. שם נפלה ההחלטה, לפנות לחכמי הטבע שבגרמניה, אשר באותם הימים, לפני קרוב לשלוש מאות שנה, היתה ידועה בחכמיה, ולבקשם לתהות על קנקנה של אבן זו.

גם הגרמנים העלו חרס בידם, עשרות בדיקות ונסיונות כאלה ואחרים, לא העלו דבר או חצי דבר. האבן הבוהקת שמרה על סודה בעקשנות רבה, כמו לעגה לרבים שניסו בכל דרך אפשרית לגלות את צפונות כוחותיה העל טבעיים.

רגע לפני שהגרמנים המיואשים החזירו את האבן לממשלה הרוסית, הציע בפניהם אחד מגדולי המסיתים והמדיחים שבאותם הימים, משה מנדלסון שר"י, מאבות תנועת ההשכלה ההרסנית, לצרף יחד עם האבן הצעה מעשית, לפיה ישלחו גורמי השלטון ברוסיה את האבן אל הגאון רבי אליהו היושב בוילנא, והוא בחכמתו ובתבונתו, בוודאי יצליח למצוא מענה לשאלה קשה זו.

לא מאהבת את הגאון מוילנא הציע אותו רשע הצעה זו, אלא מרוע לבבו. סבור היה שתעלומה זו אינה בת פיתרון, ולא קיימת אפשרות לדעת את מהות האבן. לכן ביקש שהאבן תגיע אל הגאון מוילנא, וכך ימצא הגאון את עצמו מובך באין תשובה לפתרון החידה.

השלטונות ברוסיה קיבלו הצעה זו, ושליח מיוחד נשלח אל העיר וילנא, כשבאמתחתו האבן היקרה. השליח הסביר לגאון מוילנא, כי יודעים הם בוודאות מוחלטת, מכח מסורת העוברת בידם מדור לדור, כי לאבן זו יכולות נדירות ועל-טבעיות, אך הם אינם יודעים מה הן אותן יכולות, ובקשתם שטוחה אפוא בפני הגאון מוילנא שיואל להשיבם דבר.

במבט ראשון לא ידע הגאון מה להשיב לשליח הרשויות, הוא כלל לא הכיר את האבן ולא ידע מה יש בכוחה. אולם הגאון לא מיהר לדחותם, וביקש מהשליח שישאיר את האבן על שולחנו, בכדי שיוכל להתבונן בה, תוך כדי שהוא מבטיח שתכף כשיידע את טיבה של האבן, יודיעם דברים כהווייתם.

הסכים השליח ופנה לדרכו, כשהוא משאיר את האבן על שולחנו של הגאון ותכף שקע בתלמודו בהתנתקו מכל הבלי העולם.

חלפו מספר שעות, וילד קטן ושובב מבאי הבית, נכנס אל חדרו של מוילנא. בראותו על השולחן כוס מים ואבן קטנה, הכניס את האבן אל תוך הכוס, מבלי שהגאון הבחין במעשיו. כשהגיע רגע בו הגאון ננער משרעפי עיונו, הבחין כי האבן נעלמה ממקומה ואיננה, נבהל הגאון מאוד ופנה לחפש את האבן, ויפן כה וכה והנה הוא רואה מחזה פלא, המים שבתוך הכוס העומדת על שולחנו חצויים לשתיים, נערמו מים ונצבו כמו נד! והאבן הקטנה האבודה מצויה לה בתחתית הכוס.

נזכר הגאון מוילנא כי מבואר בתלמוד הירושלמי, שהאבן הקרויה "סנפירינון" יש בכוחה לבקוע מים, והבין כי מן השמים הודיעוהו את סודה של האבן, ובכדי לקדש שמו יתברך באומות גילו לו כי מדובר באבן "סנפירינון". כשתשובת הגאון מוילנא יחד עם האבן הגיעה לידי החוקרים, הם התפעלו מאוד לשמוע כי הגאון הצליח תוך זמן קצר לפתור את תעלומת האבן, ואמרו, רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה, אשר לו אלקים קרובים אליו.

מה היה הנס בקריעת ים סוף

כשהגיעה השמועה לאוזניו של הרשע משה מנדלסון, והוברר לו כי אכן הגאון מוילנא גילה את סודה של האבן. כמעט ונטרפה דעתו עליו מקנאה ומתסכול, הן "לקוב אויבי קראתיך והנה ברכת בריך". הלוא כל מטרתו בשליחת האבן אל הגאון, היתה אך ורק כדי להשפילו, כשיוודע שאין הוא בקי דיו בחכמת הטבע, והנה הוא זה שהביא לו פאר וכבוד, והכל מסיחים בגדולתו ובחכמתו.

אז אז החליט הרשע לבוא ולקנטר את הגאון בדברי אפיקורסות, וכך הוא שאל את הגאון: אם אכן טבע אבן הסנפירינון הוא לבקוע את המים, מה אפוא היה הנס בקריעת ים סוף, כשהמטה של משה רבינו הנטוי על הים היה עשוי מסנפירינון, ונמצא שבדרך הטבע בקע הסנפירינון את המים?

ענה לו הגאון: רשע, צא ודקדק באותיות התורה, בה כתוב (שמות יד, טז) ואתה הרם את מטך ונטה את "ידך" על הים ובקעהו, ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה. הרי שמשה רבינו נצטווה מאת ה' להרים ולסלק את המטה מעמו, ולבקוע את הים באמצעות ידו בלבד! וזאת ציווה ה', כדי שאכן לא יהיה פתחון פה לרשעים לומר שבכח מטה הסנפירינן נעשה נס קריעת ים סוף.

"נְעַרְמוּ מִיָּם נִצְבּוּ כְּמוֹ יַד נִזְלִים" (טו, ח)

נס הצלת הגאון בעל שבט הלוי ואשתו

בחודש כסלו שנת תרצ"ט, בחופי הים התיכון, עגנה אוניה כשני קלומטרים מנתניה, ובתוכה נשמעה הכרזת רב החובל, נוסעים יקרים, אני מצטער להודיע כי מלאי הדלק באוניה אזל. משמעות הדבר היא כי הספינה נעצרה בלב ים. מי שיודע לשחות, שיקפוץ למים, וינסה להתקרב לחוף מבטחים בשחיה. אין לי עצה עבור מי שאינו יודע לשחות.

ההכרזה הנואשת נשמעה באישון ליל, בלב ים, בין דפנותיה הרעועים של ספינה חורקת, שיצאה בסתיו תרצ"ט מבירת אוסטריה לכיוון חופי ארץ ישראל. הקריאה שנשמעה מפי הקפטן, היתה שריקת הסיום של ניסיון אומלל וחסר מזל, של כמאה וחמישים נוסעים מאירופה, שביקשו להגיע לארץ ישראל. סירובם של השלטונות הבריטים לאשר לאוניה לעגון, גזר את גורלם של מרבית נוסעי הספינה.

לאחר מכן כינס הקפטן את צוות המלחים והודיע להם, כיון שמלאי הדלק הגיע לקו האדום התחתון, לכן גם האופציה להפליג חזרה לאירופה אינה רלוונטית עוד. המשמעות היא, שעל מאה וחמישים הנוסעים יהיה להסתדר בכוחות עצמם. מי שישרוד את הנחשולים ויחצה אותם בשחיה, חייו יהיו לו לשלל, ומי שלא יוכל למערבולות, יהיה גופו לשלל עבור שוכני הים.

מול העיר נתניה, במרחק שני קילומטרים מרצועת החוף, הגיעה הספינה לסוף דרכה. זעקות שבר נשמעו מהמנועים, ולאחריהן קול דממה דקה. מנועיה דממו. תא הניווט ננטש. בין התאים התהלכו שלדי אדם, שעניהם יצאו מחוריהם וגופם רועד מקור ומסיוט כאחד, היצלחו את המסע המסוכן? בין הנוסעים היה מרן בעל שבט הלוי זי"ע, רבי שמואל הלוי וואזנר ורעייתו, לאחר חודשים של מסע טראגי, עומדים בני הזוג מווינה לקפוץ אל המים שאין להם סוף.

מתוך מאה וחמישים נוסעים, רק שישה עשר אזרו אומץ להסתכן ולקפוץ אל המים. כיון שמרן והרבנית ידעו לשחות, הם פתחו במסע ימי מסוכן ונועז, לכיוון חופי ארץ ישראל. לימים, סיפרה הרבנית לילדיה, כי גם אז, במצב של סכנת טביעה מוחשית, סירב מרן לזוז מעקרונותיו כמלוא הנימה. מסיבות של חסידות וצניעות, אבי ואמי חתרו תחילה לעבר נקודה ימית מרוחקת, על מנת להתרחק מארבעה עשר פליטי הספינה האחרים, גם אם מדובר במלחמה על החיים, בתוך גלים שוצפים ומערבולות איומות.

נורא נוראות, אברך שנמלט מאירופה ונאלץ להותיר בה את בנו יחידו. אברך שנאלץ לעשות עם רעייתו חודשים ארוכים של חוסר וודאות בין גלי הים, וכעת, כאשר הוא מנסה לחצות את רצועת החוף בשחייה, הדבר הראשון שמעסיק אותו, הוא הצורך לשמור על חסידותו ופרישותו. כי זה היה מרן, יראתו, חסידותו וגדלותו כרוכות זו בזו וניזונות זו מזו.

מערבולות איומות פגשו את מרן והרבנית. לפרקים חשו שהנה הסוף מתקרב, ובראשו של רבינו חלף הפסוק (תהלים סח, כג) אמר השם מבשן אשיב, אשיב ממצולות ים. לאורך המסע שארך שעות ארוכות, נשרו מרבית פליטי הספינה האחרים. מקרב שישה עשר נוסעים שרדו רק שישה, רבינו והרבנית וארבעה נוספים, וכל השאר טבעו במצולות.

"פעם נסעתי עם אבא לנתניה", סיפר בנו רבי יוסף צבי, "כאשר עמדנו בסמוך למלון גלי צאנו, הצביע אבי על נקודה רחוקה בלב ים ואמר לי, כאן, במרחק שני קילומטרים, חצינו, אני ואמך, את הים בשחייה, עד אשר הגענו חסרי כל, אך בריאים ושלמים אל חופי ארץ הקודש".

"וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֶחָת אֶהְרֵן אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ" (טו, כ)

מרים משה אהרן וחור הכניעו את הקלי'

"התף" הוא סופי תיבות [שלא כסדרם], משחית אף חימה, מכאן יש רמז למה שמרים הנביאה הכניעה את הקליפות הנקראות משחית אף וחמה. ובאמת שאף משה אהרן וחור הכניעום, שהרי הראשי תיבות של שמות הקליפות הנזכרות הם משחית אף וחמה, שהם גם ראשי תיבות שמות אלו הצדיקים שהכניעום, משה אהרן חור. וזה נרמז בפסוק במלחמת עמלק (שמות יז, י) ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק, "ומשה אהרן וחור" עלו "ראש" הגבעה, היינו ששלושתם הכניעו את "ראש" הקליפה.

והנה אמצע האותיות של "משחית חמה" הם אותיות "משיח", והטעם לכך הוא שלפי שלעתיד לבא ימתיק הקדוש ברוך הוא את האותיות האמצעיות של הקליפות הנזכרות, ויבא "משיח". וזה נרמז בכתוב (ירמיה ל, יד) כי אעלה ארוכה לך וממכותיך ארפאך, שהרפואה תעלה מתוך הקליפות ומתוך מכותיך ארפאך, היינו מתוך תיבות "משחית אף חמה", יעלו האותיות משיח.

וכן יש להוסיף שכל זה נרמז בפסוק (בראשית ג, ט"ז) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, וסמך ליה ואל האשה אמר. שהנשים הצדקניות מכניעות את סופי תיבות הת"ף חמה משחית אף, ואילו הצדיקים הנזכרים מכניעים את ראשי תיבות מא"ח משחית אף חמה.

"וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֶחָת אֶהָרָן אֶת הַתָּף בַּיָּדָה" (טו, כ)

מדוע דוקא תוף

בפסוקים כאן נאמר שמרים לקחה את התוף ושרה לה'. וצריך להבין מדוע לקחה אותה הצדקת דווקא תוף בכדי להלל עמו לה', ולא לקחה שאר כלי זמר, שקולם ערב יותר, כדוגמת כינור עוגב או חליל?

ונראה לומר שמכיון שאופן הוצאת קול הנגינה מהתוף הוא על ידי הכאה, כשמכים בו בחזקה, ואז יוצא ממנו קול שירה וזמרה בנעימה. וכיוצא בזה באה מרים הנביאה ללמדנו ארחות חיים, שנדע שממקום ההכאה, זה ממקום ההסתרה, ודוקא משם נשמעת שירת האמונה, באופן שהאדם [המוכה] יאמין שהכל הגיע לטובתו השלימה. ונמצא שהשירה הזו חשובה לאין ערוך אצל אבינו שבשמים.

"וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירוֹ לַה' כִּי גָאָה גָאָה סוֹס וְרוֹכְבוֹ רָמָה בַּיָּם" (טו, כא)

מרים הנביאה ענתה לנשים שיש להן חלק בתורת בעליהן

בשירת הים נאמר (שמות טו, כ), ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאנה כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות. ותען להם מרים, שירו לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. ושואלים המפרשים, היכן מצינו ששאלו את מרים, עד שהיא הוצרכה להשיב תשובה, וכמו שכתוב, "ותען להם מרים?" וכן מדוע מרים אומרת להם שישירו דווקא את הפסוק "כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים", ולא פסוק אחר?

ומבארים המפרשים, שהנשים הצדקניות היו עצובות בקריעת ים סוף ולא רצו לשיר, מפני שאמרו, הלא תכלית יציאת מצרים היא קבלת התורה, ואילו אנחנו הנשים לא נצטוונו על העיסוק תורה ולהתענג בה, ואם כן מדוע יש לנו לשיר? על טענתם ענתה להם מרים, שירו לה' וכו' סוס ורוכבו רמה בים. כי בקריעת ים סוף בא הקדוש ברוך הוא למצרי ואמר לו, מדוע רדפת אחרי בני? משיב לו לתומו, אני רק ישבתי על הסוס והוא שהביא אותי הלום. אומר ה' לסוס, מדוע רדפת אחרי בני? אומר הסוס, לא אני הוא האשם, כי אם המצרי, הוא שהנהיג אותי לכאן. מה עשה הקדוש ברוך הוא, מושיב את המצרי על הסוס, ודן את שניהם יחד. וכמשל הידוע עם החיגר והסומא... ולכך נאמר "סוס ורוכבו רמה בים", שדן אותם יחדיו. אמרה להם מרים, לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי, הרי הבעל אינו יכול ללמוד תורה ללא העזרה של אשתו המבשלת ומנקה ומטפלת בילדים ועושה את כל ענייני העולם הזה. אם כן נלמד מדינו של הסוס, כשם שהוא נענש על שהביא את המצרי הרוכב, ונענש באותו עונש שנענש המצרי, כן גם כאן לאידך גיסא, האשה תקבל את אותו השכר שיקבל בעלה על לימוד התורה שלו, כיון שבלעדיה לא יוכל עשות זאת. ובפרט שהדברים באים בתורת קל וחומר, הן מרובה מדה טובה ממדת פורענות פי חמש מאות. וזה שאמרה להם מרים, שירו לה', כי לא נגרע חלקכם בתורה, והראיה לכך "סוס ורוכבו רמה בים" שדן אותם לחובה יחדיו, ואף אתכם ידן לזכות יחדיו.

"ותען להם מרים" (טו, כא)

מרים אמרה לנשים לכוין שירתם לפרצוף עתיק

"ותען להם מרים", לא לנשים אמרה, אלא למשה ובני ישראל, וליכא קפידא בכל גוונא, כי יצר הרע בהווא עלמא ליכא. ועוד מרים הנביאה היא לבדה אומרת כך, ושאר עלמות תופפות לא משוררות, שאין להם רשות לכוין דעתם לעתיקא. עד כאן.

ואפשר לפרש את דבריו, ותען להם מרים, היינו לאותם המלאכים שהיו אחרי אותם נשים צדקניות, לאלה אמרה מרים שיכוונו שירתם לעתיקא (קדישא) דבריאה. וכמו שאמרו בזה"ק (פ' בשלח דף מ"ח ע"א) שאמר הקב"ה למשה "מה תצעק אלי דהא כלהו באתר דא קיימי ועל דא ויסעו ינטלון מן דא דלאו עדנא הוא, אלא בעתיקא תליא מלתא". עכ"ל. (מוסר חכמים השלם ח"ב עמ' קס"ח בקצרה)

"וַיֹּרְחוּ ה' עַץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם" (טו, כה)

איזה עץ השליך משה למים

נחלקו המדרשים איזה עץ השליך משה במים ונמתקו. במדרש שמות רבה (פרשה כ"ג סי' ג') איתא: "וירחה ה' עץ וישלך אל המים", אי זה היה? ר' נתן אומר "ירדינון" היה. ר' יהושע אומר של "ערבה" היה. ר' אליעזר המודעי אומר של "זית" היה וכו'. עד כאן. וכדעה האחרונה כך איתא במכילתא (פרשת בשלח מסכתא דויסע פרשה א'): וירחה ה' עץ, וישלך אל המים וימתקו המים וגו'. ר' אליעזר המודעי אומר, זה עץ של "זית", שאין לך עץ מר יותר מעץ זית". וכן איתא בילקוט שמעוני (כאן, רמז רנ"ו).

היה זה מטה משה

עוד אודות עץ זה הביא בילקוט ראובני (כאן) אמר רבי יהושע, אותו המטה [של משה] היה של ספירינון, ונברא מששת ימי בראשית, וכו'. רבי יהודה אמר של עץ היה. מאן דאמר של ספירינון דכתיב (יחזקאל א, כו) כמראה אבן ספיר דמות הכסא. ומאן דאמר עץ היה, דכתיב וירחה ה' עץ וישלך אל המים. עד כאן. ונמצא שלפי השיטה האחרונה במדרש זה, העץ שהשליך משה הוא המטה שהיה עימו כל הזמן, ועימו בקע את הים ושאר ניסים שעשה.

השליך עץ מגן עדן

וראה בתוספות השלם (כאן אות ה') שכתבו, "וירחה ה' עץ" וכו', השליך לו הקדוש ברוך הוא עץ מגן עדן, ומרוב מתיקות העץ, השליכו במים ונמתקו. "שם שם לו חק", כלומר בכל מקום שבאו [בני ישראל] והמים מרים [היו] זורקים אותו עץ ומתרפאים [המים]. "ושם ניסהו" לאותו עץ שהיה בדוק ומנוסה, וכל חולה שהיה שותה מהמים מתרפא, לכך סמך [בפסוק הבא] "כי אני ה' רפאך". עד כאן לשונו.

עץ הכונה לשם השם הקדוש

בזוהר הקדוש (נשא דף קכ"ד ע"ב) מסביר הפסוקים באופן נפלא, דהנה לכאורה צריך להבין דבתחלה כתוב (טו, כג) ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה, כי מרים הם. ואח"כ מצוה ה' יתברך למשה רבנו ע"ה שיקח עץ ויזרוק למים ולבסוף נאמר שם שם לו חוק ומשפט ושם ניסהו. ומה קשור סיפור המים במרה לענין הניסיון שניסה ה' יתברך את ישראל ומהו הניסיון.

ומסביר הוזה"ק, דהנה כשיצאו עם ישראל ממצרים היו אומרים המצרים כי ח"ו יש בעם ישראל בנים שהם אינם של הוריהם והיו חושדים בהם שח"ו עשו עבירות והיו מקטרגים עליהם ולכן כשבאו למרה רצה הקב"ה להראות שאין פרץ ואין יוצאת ואין צוחה וכולם כשרים הם ולכן עשה שהמים יהיו מרים, ובשעה שצעק משה לפני הקב"ה אמר לו ה' יתברך, מה אתה רוצה הרי יש הרבה מקטרגים על עמ"י ולכן המים מרים.

מה עשה ה' יתברך, הורה למשה רבנו לכתוב את שם ה' וזהו העץ המוזכר כאן שכן שם הוי"ה ב"ה בהכאה (דהיינו שלוקחים את האות הראשונה ומכפלים באות השניה ולהיפך, ואח"כ האות השלישית עם הרביעית ולהיפך) עולה בגימט' ק"ס וזה גימט' עץ, וזה אומרו "ויורהו ה' עץ..." היינו לשם השם "וישלך אל המים" שהשליכו אל המים ובזה נמחק ה' וכששתו מזה עם ישראל נבדקו הם כסוטה הנבדקת במים המרים, ועל ידי זה ראו כולם. כי כל עם ישראל בין הגברים ובין הנשים כשרים הם ומיד השרה הקב"ה את שכינתו בישראל וימתקו המים.

העץ הוא עץ החיים שגנבו השטן

עוד בילקוט ראובני (כאן) מאי ויורהו ה' עץ? מלמד שעץ חיים היה סביב למים. בא שטן ונטלו, כדי לערוב ישראל ולהחטיאם. מיד "וילונו העם", ומיד "ויצעק משה אל ה' ויורהו ה' עץ", אותו עץ החיים שהסיר השטן, וישלך אל המים וימתקו המים, נתן הקדוש ברוך הוא ידו בשטן ומיעטו, ואלמלא כן, לא היו ישראל יכולים לעמוד בפניו. הדא הוא דכתיב, "שם שם לו חק ומשפט", לשטן, "ושם נסהו", לישראל.

"וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְהִיָּשֶׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרָתָּ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמִּחְלָה אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רַפְּאֵךְ" (טו, כו)

הרפואה הרוחנית

"כל המחלה וכו' לא אשים עליך כי אני ה' רפאך", דברי הפסוק צריכים ביאור, הן אם אין מחלה, רפואה למה?

המלבי"ם (כאן) מבאר את הפסוק כך, אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, לעולם לא אלקה אותך מתוך כוונה פשוטה ליסרך, כדרך שעשיתי למצרים, ואם איזה פעם אשים עליך מחלות, זאת משום ש"אני ה' רפאך", כמו שהרופא מכאיב לפעמים לחולה על ידי הקזת דם

או זריקה וכדומה, כל זאת עושה להחלימו ולרפאותו על ידי כך, כך אמר הקדוש ברוך הוא, גם אם אעניש אותך, זאת מתוך כוונה לרפאתך מן הרע שבקרבתך מבחינה רוחנית.

התורה משה, ביאר את המילה "כי", היא נתינת טעם, כדוגמת חלק מהרופאים שאינם נותנים את כל הרפואות הדרושות לחולה בבת אחת, וזאת יעשו בעורמה, בכדי להוציא מהחולה כסף בפעם השניה, ובפעם השלישית. לא כן אדם שהינו חבר בקופת חולים, היות והרופא הוא רופא קבוע, שאינו מקבל שכר עבור כל טיפול, אלא שכר חודשי, בין אם יטפל בו או לאו, לכן תכף ומיד יתן לחולה את כל הנדרש למחלתו. וזה שאמר הכתוב "כל המחלה וכו' לא אשים עליך", יען ש"אני ה' רופא", אני "הרופא" הקבוע שלך, לכן לא אשים עליך מחלה מלכתחילה, ולצורך כך אני נותן לך מצוות שעל ידם ימנעו ממך כל חולי. (מענינה של תורה, כאן עמ' ע"ג).

רפאני ה' וארפא

עוד יש לפרש ולומר שיש שני סוגים של רופאים. האחד מי שמגיעים אליו אחרי שב"מ האדם חולה, קורא לרופא ומרפא אותו, ויש רופא אחר שיודע לעשות שהאדם לא יהיה חולה כלל, וזה השני הוא רופא יותר גדול. וזה שאומר הפסוק "כל המחלה וכו' לא אשים עליך" והיינו שלא יהיה לך כלל מחלות ומשום שאני ה' רופאך היודע למנוע את המחלה שמעיקרא לא תבא.

מעשה ברבנו הרמב"ם ז"ל, שהיה כידוע רופא הסולטן צלאח אלדין במצרים, כל אותו זמן שעמד הסולטן תחת פיקוחו הרפואי של הרמב"ם, הסולטן לא נפל למשכב אפילו פעם אחת. יום אחד חדר לליבו ארסו של הוויזר, שהיה תדיר מדבר סרה על הרמב"ם, וכה אמר הסולטן להרמב"ם, מנין לי שאמנם רופא מומחה הינך, והרי לא נחליתי במשך כל הזמן, ואפשר שאם אחלה, לא תוכל להעלות לי ארוכה? נענה הרמב"ם ואמר, הנה הרופא הגדול באמת הוא הקדוש ברוך הוא, וכמו שנאמר "כי אני ה' רופאך", ואת דרכי רפואתו, ביאר הקב"ה קודם לכן באומר, "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך", הנה שהרופא הגדול אינו זה שיודע לרפא אחרי שנחלה החולה, אלא דוקא זה שבקי ברפואה מונעת, ויודע לנקוט באמצעים המתאימים, בכך שלא יחלה האדם כלל.

הרמב"ם בספרו הנהגת הבריאות העוסק בהנהגה הרפואית שעל האדם, כותב, שרוב המחלות הבאות לאדם הוא בעצמו אשם בהם, בהעדר ידיעתו כיצד להתנהג בימי בריאותו.

וכדרכו של הסומא, שמפני חוסר הראות נכשל תמיד, ומחבל בעצמו, ופעמים אף עושה נזק לזולתו. וכן בספרו היד החזקה (הלכות דעות פ"ד ה"כ) לאחר שפירט את דרכי הטיפול המונע באכילה ובפעילות גופנית וכו', סיים בזה הלשון: כל המנהיג עצמו בדרכים אלו שהורינו, אני ערב לו שאינו בא לידי חולי כל ימיו, עד שיזקין הרבה וימות ואינו צריך לרופא, ויהיה גופו שלם ועומד על בוריו כל ימיו. עכ"ל.

"כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שְׁמָתִי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רִפְאֶךָ" (טו, כו)

פת ומים שחרית מסלקים פ"ג מחלות

רמזו רבותינו (תוספות השלם להלן כג, כה אות ד') "מחלה" יש בה אותיות "הלחם", ועולים בגימטריא שמונים ושלוש, רמז לדברי חז"ל ("ב"ק צב: וב"מ קג. והובא בטור או"ח סי' קנ"ה) ששמונים ושלוש חלאים יש במרה, וכולם פת לחם וקיתון של מים בבוקר מבטלן. ולכן נסמך לו בפסוק הבא, "עינות מים", רמז שאדם השותה מים בכל בוקר, תסולק ממנו ה"מחלה".

רפואה בידי שמים באה בקלות

"רופאך", האות פ' רפויה, והטעם לכך הוא מכיון שהפסוק עוסק ברפואה הבאה בידי שמים ["כי אני ה' רופאך"], והרפואה הבאה ממרום באה בקלות, ולכן הפ' רפויה. ואילו הרפואה הבאה בידי אדם, באה בקושי, לכך כתוב בפרשת משפטים (שמות כא, יט) "ורפא ירפא" בדגש, כיון שהפסוק מדבר על רפואה שבידי אדם, וכפי שדרשו מפסוק זה בגמ' ברכות (ס). מכאן שניתנה רשות לרופא לרפא. ולכך הפ' שם היא מודגשת, לפי שיש ברפואה הזו קושי.

"הֲנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם" (טז, ד)

צריך האדם לבקש בכל יום על פרנסתו

בזוהר הקדוש (בשלח דף ס"ב ע"א) על פסוקנו כתוב, רבי יוסי פתח (תהלים קמה, טז) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, מה כתוב לפני כן (שם קמה, טז) עיני כל אליך ישברו, כל האנשים מצפין וזוקפין עיניהם לקדוש ברוך הוא, ולכן זקוקים בני מהימנותא, לבקש מזונותיהם יום יום מהקדוש ברוך הוא. שכל המתפלל על מזונו, גורם שיתברך בכל יום על ידי אילן המזון. וטעם הדבר (תהלים סח, כ) ברוך ה' יום יום, שאף על פי שיש עמו מזונות, צריך לבקשם מהקדוש ברוך הוא בכל יום (וכן הביא הרב חיד"א בס' מורה באצבע סימן ב אות כח וסימן ג' אות קכו).

"בִּי מַחֵה אֶמְחָה אֶת זֵכֶר עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם" (יז, יד)

רמז למחייית עמלק בכל הדורות

כפל המלים "מחה אמחה", אולי הוא לרמז לזמנים שבהם ימחה זכרו של עמלק והם, א, בימי שאול, וכנגדו אמר "מחה". ב, בימי מרדכי ואסתר, וכנגדו אמר "אמחה". גם "מחה אמחה" בגימטריא "זה המן". ועוד אחת לעתיד לבוא, וכנגדו סיים הפסוק ואמר "מתחת השמים".

גם "אמחה" ראשי תיבות של אלו שמחו את זכר עמלק בכל גאולות עם ישראל כך:

בגאולת מצרים - אהרון משה חור ה' יתברך.

בגאולת בבל - אסתר מרדכי חרבנה ה' יתברך.

בגאולה העתידה - אליהו משיח ח' נסיכים ה' יתברך.

"בִּי מַחֵה אֶמְחָה אֶת זֵכֶר עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם" (יז, יד)

"עמלק" בגימטריא "אל אחר"

פירוש, כי עמלק עולה בגימטריא "אל אחר", ובהסיר ממנו גימטריא של "זכר", ישאר מנין י"ג, שהוא בגימטריא "אחד". וזהו, כי מחה אמחה את "זכר" עמלק, דהיינו כשימחה מעמלק

מנין זכר, אז יקויים מקרא שכתוב (זכריה יד, ט) ביום ההוא יהיה ה' "אחד" (אילנא דחיי).

דרוש לט"ו בשבט

מעלת יום ט"ו בשבט

מה אמר משה ביום ט"ו בשבט?

בספר 'אמרי נועם' להרה"ק מדז'יקוב זי"ע כתב, כי בספר דברים יש תתקנ"ה פסוקים, כמנין תתקנ"ה רקיעים, כמבואר בספר הרוקח באריכות. ובתחילת חומש דברים התורה מספרת כי 'הואיל משה' והיה זה ביום א' שבט, כשמשה רבינו מתחיל מהפסוק ה' אלקינו דבר אלינו בחורב לאמר', בפסוק ו', וממשיך עד יום ז' אדר ששם מתחיל פרשת 'וילך משה'. וכשנמנה מפסוק ו' עד וילך משה יש תל"ב פסוקים, ואם נחלקם למנין ל"ו ימים, מיום א' שבט עד ו' אדר, נמצא שדיבר בכל יום כ"ג פסוקים בשוה בכל יום.

ולפי זה, יוצא כי בט"ו בשבט נאמרו מפיו אלו הפסוקים (דברים יא, י-ב): "פי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגון הירק, והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תרשתה מים, ארץ אשר ה' אלהיך ה'רש אתה תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

הרי שדיבר בחמשה עשר בשבט בשבחה של ארץ ישראל - הפלא ופלא.

ט"ו בשבט - כנגד היסוד

הנה, יום ט"ו בשבט - חל תמיד בימי השוכבי"ם המסוגלים לתיקון היסוד, וגם ט"ו בשבט עצמו התיקון שלו ביסוד, כי בכל חג מתקנים ספירה אחרת, פסח בחסד, סוכות בגבורה, שבועות בתפארת, חנוכה ופורים מתקנים בנצח והוד, ט"ו בשבט וט"ו באב ביסוד.

ולכן יום ט"ו בשבט הוא תיקון היסוד של השנה כולה, והתיקון נעשה במה שתיקנו רבותינו לאכול הפירות ולברך עליהם ולתקנם. וכמו שעל ידי התפילה האדם מתקן ומברר ניצוצי קדושה, כן הדבר באכילה, שהרי בפירות שאדם אוכל יש ניצוצי קדושה, חוץ מגלגולי נשמות שמגולגלים בהם. וכשאדם אוכל בקדושה ובטהרה הוא מברר ומתקן ניצוצי הקדושה שבמאכל. קדושת האדם ניכרת באכילתו, אם אדם אוכל כהלכה, מתגבר על התאוות שלו, עושה תשובה, מתפלל על מזונו, נותן צדקה בכדי לפדות את ניצוצי הקדושה שבאכילה, וע"י זה יכול לתקן ולהגיע להשגות גדולות ורבות. וידוע הוא, כי עבודת האכילה הינה עבודה גדולה, ובפרט ליודעי ח"ן המכוונים, כי יש באכילה כוונת נוראות.

לאחד את מה שהפריד עמלק

יום ט"ו בשבט, על פי רוב יחול בפרשת בשלח - בה מוזכרת מחיית עמלק. כידוע, עבודת עמלק היא פירוד, כמו שכתוב במדרש תנחומא (כי תצא סי' יח) "רבי לוי בשם רבי אחא ברבי חיננא אומר, כל זמן שזרעו של עמלק בעולם, לא השם שלם, ולא הכסא שלם. אבד זרעו של עמלק, השם שלם והכסא שלם".

בט"ו בשבט, הלבנה במילואה. ואמרו המקובלים, שכאשר הלבנה במילואה, נעשה יחוד הוי"ה אדנות, וזה זמן למחיית עמלק. ולכן אנו עושים ביום ט"ו בשבט, יום שהלבנה במילואה, תיקון גדול על ידי אכילת שבעת המינים, כמו שכתוב בספרים הקדושים (חסד לאברהם מעיין שלישי נהר כא; אור החמה בהעלותך), שקדושת שבעת המינים גדולה מקדושת המן שירד לאבותינו במדבר, כיון

שהמן ירד בחוץ לארץ, שזה בבחינת מוחין דקטנות. אך פירות שבעת המינים מארץ ישראל הם בבחינת מוחין דגדלות, ולכן תקנו רבותינו לאכול מפירות שבעת המינים.

וע"י זה מתקנת מידת היסוד ויורד שפע וברכה לעולם, ונמחה שמו של עמלק מן העולם. וגם ט"ז בשבט חל בדיוק שלושים יום קודם לפורים, שבו מצווים אנו למחות שמו של עמלק, לכן מברכים על הפירות בט"ז בשבט, שבכך נמחה שמו של עמלק, וע"י זה אנו מורידים את השפע והמוחין לכל העולם שלושים יום קודם פורים, כהננה לפורים.

כאשר שלמה המלך בנה את בית המקדש, נשא תפילה לפני ה', ובתפילתו אמר (קהלת ב, ה): "עשיתי לי גנות ופרדסים ונטעתי בהם עץ כל פרי". ויש להבין, וכי אפשר שבמקום אחד יהיו כל העצים? אלא, מבית המקדש יש צינורות מיוחדים המוריקים שפע לכל המקומות בעולם, אך היום כשבעוונותינו חרב בית המקדש, העצים והפירות מתברכים וניזונים על ידי התפילות של עם ישראל. כי תפילות - אבות תיקנום, והכינו לתפילותינו דרכים וצינורות שבהם יעברו התפילות.

הגזירה על חכמי ישיבת פורת יוסף

מספר רבי ראובן שראבני זצ"ל (בספר דרש בחכמה), המנהג בישיבת "פורת יוסף" שפעם בשנה, ביום ט"ז בשבט, מקיימים כל בני ישיבת "פורת יוסף" תענית דיבור כמשך כל היום, וקוראים את כל ספר התהלים ג' פעמים רצופות.

ומשום מעשה שהיה - הנהיגו חכמי הישיבה לעשות סדר זה, כי בראשית ימיה של הישיבה בעיר העתיקה, ביום ט"ז בשבט תרפ"ה, הסתלק לבית עולמו בפתאומיות ראש הישיבה הראשון רבי שלמה לניאדו זכר צדיק לברכה.

וסיפר לי מו"ר חכם יהודה צדקה זצ"ל שהיה בלוייה של ראש הישיבה, ובעודם בדרך לקבורה היה עומד בסמוך לרבי יצחק שרבאני שהיה מחכמי הישיבה, ורבי יצחק רצה לנוח מעט והתיישב על אבן בהר הזיתים, ופתאום ספק ידיו בצער ואמר, מי יודע מה יהיה בשנה הבאה בישיבה? ואכן בשנה הבאה באותם ימים, בתאריך ט"ז שבט תרפ"ו, הסתלק לבית עולמו רבי יצחק שרבאני, או אז הבינו חכמי הישיבה שמידת הדין מתוחה עליהם.

והוסיף לי חכם יהודה צדקה, שבמשך השנה הבאה היה פחד גדול בין החכמים, שמא יגיע זמנו של מי מהם השנה להסתלק מן העולם. ואכן, במשך הזמן נפטר אחד מחכמי הישיבה הוא רבי אברהם הכהן, ובתאריך ט"ז בשבט [תרפ"ז] נפטר סיניור רבי נסים נחום, שהיה מעמודי התווך של הישיבה ואחד מהגבאים המסורים לה. [וידוע כבר מעלתו הגדולה של רבי נסים, כי הוא היה

חסידי קדישא ורוב ימיו בפרישות ותעניות עם סיגופים נוראיים, והוא היה תלמידו של השד"ה, וייסד עבורו את ישיבת רחובות הנהר. ומאחר וכמה מתלמידיו המובהקים של השד"ה היו מחכמי האשכנזים בירושלים, לכך יסד רבי נסים נחום בעבורם את ישיבת 'שער השמים' הידועה עד היום בירושלים, בכדי שימשיכו את לימוד תורת רבינו האר"י לפי דרך רבותינו חכמי עדות המזרח ועל פי שיטת הרש"ש. ומעשי חסידותו של רבי נסים נחום גדולים המה עד מאד, עד שאפשר לומר עליו שהיה חד בדרא בזיכוך גופו ונפשו לעבודת הבורא, וגם היה חד בדרא בריבוי והפלטת מעשי הצדקה מתוך עושרו המופלג, והוא היה מעמיד התורה בירושלים באותו הזמן. וזכרני, שסיפר חכם יהודה צדקה, שכשבניו של אותו חסיד התחילו ללכת בשינוי מהמקובל מהדורות הקודמים, ולבושם כדרך האירופאים בחליפה קצרה וכדו', החליט בקנאותו לשבת עליהם שבעה על שעזבו דרך הצניעות, וחברו למתקדמים באופן לבושם].

וביום שנפטר רבי נסים נחום, הזדרז רבי אהרן רפול להניח בידו מכתב, ובו כתוב לבקש מהצדיקים שם שיתפללו על הישיבה לבטל מעליה את רוע הגזירה.

במשך ימי השבעה, נגלה בחלום רבי נסים נחום לידידו ורעו רבי רפאל מנשה ענתבי מהעיר צפת, ואמר לו למסור לחכמי הישיבה שמסר את דבר המכתב לפני ג' צדיקים בעולם העליון, והם רבי חיים ויטאל, ורבי חיים מוסאפיא, ורבינו החיד"א, ואכן התבטלה הגזירה.

רבי רפאל ענתבי כלל לא ידע שידידו רבי נסים נחום נפטר, ומיד הזדרז לשים פעמיו לירושלים, בהגיעו לשם, היה זה ביום האחרון לשבעה, ובבואו לבית האבלים סיפר לבניו של רבי נסים נחום שנגלה אליו אביהם ואמר לו אודות המכתב, וביקש ממנו למסור שהגזירה התבטלה. בניו של רבי נסים לא ידעו כלל על המדובר ולא הבינו את פשר הדבר, אדהכי והכי נכנס לשם רבי אהרן רפול, וכששמע על הענין מיהר לספר להם על מה שנעשה, וכך ידעו שהתבטלה הגזירה.

ודודי, רבי שלמה שרבאני היה אומר, שחכמי הישיבה תלו את הגזירה מחמת דקדוק הדין כחוט השערה על חסרון בהתנהגות בקדושה, וכיון שמקום הישיבה היה מול מקום המקדש כבקשתו של הבן איש חי, מחמת כן היה ראוי להיות שם בדרכי קדושה מופלגים יותר ויותר.

וגם הוסיף, שדורשי רשומות בישיבה היו נותנים סימנים באותם צדיקים שנסתלקו בגזירה זו, ונרמז שמם בר"ת אנש"י אמונה אבדו, כי אנשי הוא ר"ת: רבי אברהם הכהן, ורבי נסים נחום, ורבי שלמה לניאדו, ור' יצחק שרבאני.

ומחמת כן, החליטו חכמי הישיבה במשך השנים לקבוע יום מקודש לימים אלו ט"ו או ט"ז בשבט, לקיים בו תענית דיבור במשך כל היום ולקרוא את ספר התהלים ג' פעמים רצופות ללא הפסקה. והם ראו בכך כי לא לחינם אירע מקרה זה בימי השובבי"ם, ועל כן התחזקו בו כולם בעניינים השייכים לפה ולדיבור, הקשורים בקשר אמיץ עם קדושת אות הברית, שהכל הם מבחינת היסוד.

אין לתאר את גודל החיזוק והרגשת הקדושה שהיה בזה לכל מי שזכה לבא בשערי הישיבה הקדושה, לטעום מנעמיה, לאכול מפריה, ולשבוע מטובה בקדושה וטהרה.

ט"ו בשבט הוא שער השמחה

יום ט"ו בשבט - הוא שער השמחה לימים הבאים עלינו לטובה, שכן שלשים יום קודם פורים - הוא יום ט"ו בשבט, ונמצא שכבר 'דורשים' מעניינו של חג הפורים, ביום ט"ו בשבט. ואכן, ענין זה רמוז בשם 'חמשה עשר בשבט' ש'חמשה עשר' בחילוף אותיות זה 'שער השמחה', להורות על מעלת השמחה ביום הזה.

ארבעים יום קודם בריאת העולם

כתוב בספר הקדוש 'קרן ישועה' להרה"ק מריבעטיטש זצוק"ל ב'ליקוטי צבי לצדיק' בשם אביו בעל 'הצבי לצדיק' מבלאז'וב זצוק"ל, שכשם שלדעת רבי אליעזר בתשרי נברא העולם, ונמצא שיום כ"ה אלול הוא יום של 'בראשית ברא', כך לרבי יהושע הסובר שבניסן נברא העולם, הרי שיום כ"ה אדר הוא יום אחד דבראשית, ויום השישי הוא א' ניסן.

ומכיון שאמרו חז"ל (סוטה ב.) ארבעים יום קודם יצירת הולד יוצאת בת קול, כך ביום ט"ו בשבט יוצאת בת קול על הבריאה של השנה הבאה, כי הוא ארבעים יום קודם כ"ה אדר, יום בריאת העולם.

יום עליית הדומם לצומח

והנה, סדר הבריאה הוא שיש עליה מדומם לצומח ע"י שצומחים התבואה והפירות, וכן עליה מצומח לחי ע"י שהחיות אוכלות הצומח, ועליה מחי למדבר ע"י שהחי אוכל החי בקדושה וטהרה.

וההתעלות הראשונה היא כשנתעלה מהדומם לצומח, וזה נעשה ביום חמשה עשר בשבט שהשרף עולה באילנות, היינו שהדומם עולה לצומח.

ולכן אות צ' דצ'מח הוא בגימטריא: דומ"ם, לרמוז שהדומם נכלל בצומח. ואותיות מ"ח דצמ"ח בגימטריא: יבו"ל. שהרי הדומם עלה להיות יבול, וזה נעשה בחמשה עשר בשבט. וזהו שכתוב (תהלים נח, יב): אך פרי לצדיק, הפרי עולה לאות צדיק דצומח, 'אך יש אלקים שופטים' בגימטריא: 'חמשה עשר בשבט', שבו נעשה פעולה זו שיוצא מן הכח אל הפועל - העליה מן הדומם אל הצומח.

וברש"י (ר"ה יד. ד"ה הואיל) מבואר שבוה היום השרף עולה באילנות. ואם הדומם נהפך לצומח ע"י גשמי השנה, כך היה בראשית הבריאה, כי ביום שני לבריאת העולם היתה מחלוקת בין מים עליונים למים תחתונים, ואח"כ אמר הקב"ה: יקוו המים אל מקום אחד. ובתחילה צירפו את המים למקום אחד, ואח"כ 'תוצא הארץ', וכן הוא בכל שנה ושנה שיש בו התחדשות הבריאה, בכך שהדומם עולה להיות צומח בזה היום.

למה הטאה האדמה?

ובתחילה צוה הקב"ה שטעם העץ יהיה כטעם הפרי, ושינתה האדמה ולא הוציאה טעם העץ כטעם הפרי, וכביכול בחרה ברע שלא לעשות כרצונו יתברך. ונודע מה שביאר בזה הגה"ק מאפסא זיע"א, שעשתה האדמה כן לטובתנו, כי היא ידעה שאדם יסודו מעפר, ואם עתיד הוא לחטוא - הרי יתבייש כערום בלי לבוש, לכן שינתה האדמה מדברי ה', כדי שיוכל האדם להתכסות מחרפתו ע"י הטענה שהוא נוצר מאדמה שכבר הקדימה לחטוא לפניו, והיא גרמה לו, וזהו פנימיות ענין עלה תאנה שעשו מהם אדם וחיה חגורות.

צריך לדעת איך לאכול את פירות הארץ הקדושים

מספרים על יהודי אחד שעלה עם משפחתו לארץ הקודש. והנה, תיכף כשדרכו רגליו על אדמת הקודש, הוא נישק את עפרה בהתרגשות רבה. ואז אמר לבני משפחתו: בואו ונאכל מפירות ארץ הקודש! כולם כמובן שמחו מאוד. הם הגיעו לדוכן של רוכל אחד שהיה מוכר רימונים. התרגשותם היתה כפולה ומכופלת, כי מעולם לא אכלו רימונים!

מיודענו היהודי פתח את הרימונים, וגילה 'להפתעתו' הרבה גרעינים בתוכם. הוא רגיל להשליך את גרעיני הפירות לפח, ולכן גם כאן זרק את כל הגרעינים לפח, וחילק לילדיו את הקליפה - 'תוכו זרק קליפתו אכל'. כמובן, שמיד נתקפו הילדים בבהלה מהקליפה והתחילו להקיא. אוי ואבוי, איזה פירות יש כאן בארץ הקודש? והנה, חלף שם יהודי זקן בעל צורה, והלה תיכף שאל אותו:

יאמר נא לי כבודו, הלא פירות ארץ הקודש חשובים הם עד מאוד, הלא כן? אמר לו הזקן: ודאי, ודאי, פירות ארץ הקודש הם קדושים ביותר, אבל צריך לדעת איך לאכול אותם...

וכן, גם בהגיע היום הקדוש הזה יש בו מעלות רבות, אבל צריך לדעת איך 'לאכול' אותו, איך לנצל יום כזה שיש בכוחו לדחות הפורענויות מעל עם ישראל, אם זה בקביעת זמן להודאה להשי"ת, אם זה בהתחזקות בהלכות ברכות וכן על זה הדרך.

מעלות חודש שבט

שבט - בבחינת ששה חודשי החורף, הוא החודש החמישי והוא הוד כמידתו של אהרן. וצריך בחודש הזה להתאמץ יותר להיות אוהב שלום ורודף שלום, ומשים שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו יותר מכל חדשי השנה. ואתי שפיר הרמזו שרמזו הקדמונים: שב"ט ר"ת: שלום טובה ברכה. ויזהר ביותר לכבד ללומדי תורה ולהחזיק ברכים כושלות, ושלא להיות הולך רכיל, ומנע רגלך מלרוץ לרעה בחדש הזה בהירות יותר משאר ימות השנה.

שבט - שבטו יוסף, כמו שכתב בספר עמודי שמים (דף ק"ן ע"ב), ומה טוב דהם ימי שובבים, דהוא כמידתו של יוסף שומר הברית, וצריך לזהר יותר ויותר. (מועד לכל חי, להגר"ח פלאגי זיע"א, סימן ל' אות ב-ג)ץ

ויש שכתבו שחודש שבט - נגד שבט אשר (כך מובא בספרים הקדושים, שי"ב חודשים הם נגד י"ב שבטים). ואצל אשר נאמר (בראשית מט, כ): מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך. מאשר שמנה לחמו והוא, ר"ת: שלו"ם. שבזמן שיש שפע בעולם, שלום ושלוח מצוי בין הבריות. וכמ"ש רש"י ז"ל, על הפסוק (בראשית מא, ב): שבע פרות יפות מראה, "סימן הוא לימי השובע, שהבריות נראות יפות זו לזו, שאין עין בריה צרה בחברתה". ולכן חודש שבט שהוא ר"ה לאילנות. ושבו מתעורר השרף באילן, הוא נגד אשר הנותן מעדני מלך.

חדש שבט - הוא האחד עשר במנין החדשים שמתחיל מניסן, ואילו בספירה הרגילה כשאנו מונים שנים וחדשים בתוך השנה, הרי הוא חמישי לתשרי שבו מתחילה השנה. ובמקרא הוא נקרא תמיד החדש האחד עשר, ככתוב (דברים א, ג): "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חדש" וגו', וכן (זכריה א, ז): "ביום עשרים וארבעה לעשתי עשר חדש הוא חדש שבט" וגו'.

ראש חדש שבט הוא תמיד יום אחד בלבד, כיון שחדש טבת שלפניו לעולם חסר. אולם חדש שבט לעולם מלא, שלשים יום, ויום שלשים שלו הוא ר"ח אדר.

מזלו של החדש - דלי, על שם הכתוב (במדבר כד, ז): "יזל מים מדליו וזרעו במים רבים", כיון שבשבט כבר יצאו רוב גשמי השנה והבורות מלאים והמים שבבארות עולים, והדלים שואבים ממרומי הבור ולא מעמקו, וכשהם יוצאים מן הבור עדיין מימיהם נוטפים מדפנותיהם שמבחוץ.

וכן, דל"י ר"ת: ד'ור ל'דור י'שבת, שאנו שואבים כוחות הקדושה כל דור מהדור הקודם לו, וכמו בחדש שבט שהתעוררות השרף באילן באה מהכוחות הטמונים באדמה משנים עברו, מאותם השרשים הטמונים ותקועים כבר באדמה, מהם הצמיחה חוזרת וקמה לתחיה. וע"י אותם הכוחות יתוקן השם כסדרו.

חידוש התורה בחודש זה

באחד לחדש הזה דיבר משה לישראל את משנה התורה, הוא ספר דברים - "בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את התורה הזאת לאמור" וגו'. שם הוכיחם על כל אשר מרו את פי ה' בארבעים שנה שהיו במדבר, שם חזר ושנה להם הרבה מן המצוות שכבר נאמרו בהר סיני ובאהל מועד, וגם ביאר להם מצוות חדשות שעדיין לא נאמרו להם, וכן נתן להם את הברכות והקללות ויכינם לבוא לרשת את ארץ כנען, ויברך אותם לפני מותו. שלשים ושבעה יום דבר משה את כל הדברים האלה אל כל ישראל, באחד בשבט התחיל, ובשבעה באדר השלים. תחלת דיבורו (דברים א, ז): "רב לכם שבת בהר הזה, פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי ואל כל שכניו וגו' עד הנהר הגדול נהר פרת". וסוף דבריו (דברים לג, כט): "אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה', מגן עזרך, ואשר חרב גאותך, ויכחשו אויבך לך, ואתה על במותימו תדרוך".

לכן אמרו חכמים האחרונים, משול אחד בשבט כיום מתן תורה. בששי בסיון ניתנה תורה לישראל, ואותו היום מסוגל לקבלת עול תורה ומצוות, בכל שנה. אף באחד בשבט נפתחים בלבות ישראל מעיינות חדשים של תורה, כיון שבו ביום ניתן לישראל משנה תורה, וכל הימים האלה שבין אחד בשבט לז' באדר, מסוגלים לזכות בהם לכח התחדשות בעסק התורה והמצוה.

ענייני יום ט"ו בשבט

חמשה עשר בשבט - הוא אחד מארבעה ראשי השנה שיש בכל שנה ושנה, ואלו הם: אחד בניסן, אחד באלול, אחד בתשרי, וט"ו בשבט. כל אחד מארבעה אלה הוא ראש השנה לעניינינו (ע"פ המשנה ריש מסכת ראש השנה).

אחד בניסן - ר"ה למנין שנות מלכי ישראל ולסדר הרגלים שבשנה.

אחד באלול - ר"ה למעשר בהמה, שכל הבהמות הנולדות עד אחד באלול, נחשבות על השנה שיצאה ומתעשרות לעצמן, והנולדות אחריו נחשבות על השנה החדשה ומתעשרות לעצמן, ואין מעשרין מן הנולדות בשנה זו על הנולדות בשנה אחרת. (מעשר בהמה אינו כשאר מעשרות, אלא יש עליו קדושת קרבן, לפיכך אינו נוהג בזמן הזה).

אחד בתשרי - ר"ה לדין, וכל באי העולם עוברים לפניו ביום זה כבני מרון, ולמנין שמיטות ויובלות, ולמנין שנות ערלה בנטיעות חדשות ולמעשר תבואות וירקות.

חמשה עשר בשבט - ר"ה לאילן. למאי נפקא מינה? למעשרות.

הואיל והמעשרות אינם שוים בכל שנה, בשנה הראשונה שאחר שנת השמיטה, והשניה, והרביעית, והחמישית - שנות מעשר שני הן; והשנה השלישית והששית - שנות מעשר עני הן, מלבד מעשר ראשון שיש בכל השנים, והואיל ואין מעשרין מפירות שנה אחת על פירות שנה אחרת - איזה הוא היום שבו יוצאת שנה אחת ונכנסת שניה? חלוקי דינים וזמנים יש בענין זה בין ירקות ותבואה ופירות האילן, לזה ר"ה שלו ולזה ר"ה שלו, ופירות האילן - ראש השנה שלהם בט"ו בשבט.

וכן לענין ערלה ורבעי, נגמרת השנה בט"ו בשבט ולא באחד בתשרי. ויש אומרים שגם לענין פירות שביעית, הפירות שחנטו עד ט"ו בשבט של שנה שמינית, דינם כשל שביעית.

חנטו פירותיהם קודם ט"ו בשבט, הרי פירות אלה לכשיתבשלו על פירות אשתקד יחשבו, ואם חנטו לאחר ט"ו בשבט, על פירות השנה יחשבו. והנטה זו שאמרנו, לא פריחה היא, אלא תחילת הפרי וקודם שגדל שלישי מגדלו המלא.

וקבעו חכמים את יום חמשה עשר בשבט כיום גבול בין שנה לחברתה, כיון שביום זה כבר יצאו רוב גשמי השנה ועלה השרף באילנות, וכל חנטה של פירות שהאילן יוציא מכאן ואילך מברכת השנה החדשה תהא, שכן בט"ו בשבט כבר נאגרו דישינה ושמנה של האדמה בתוכה, מגשמי החורף של אותה שנה. ולכן כל נטיעות שנוטעים מט"ו בשבט ואילך - בחזקת שייקלטו יפה ויוציאו פירות.

התאריכים של מכות מצרים

מכת בכורות היתה בט"ו בניסן, וכל מכה היתה חודש, נמצא שמכת חושך היתה בט"ו אדר - פורים דמוקפין, וכנגד זה לעם ישראל - "ליהודים היתה אורה ושמחה".

ומכת ארבה שהיתה חודש קודם - היתה בט"ו בשבט, מה עשה הארבה בט"ו בשבט? אכל את כל העצים והפירות, כך גם אנו אוכלים פירות בט"ו בשבט.

וכך כתוב בבעלי התוספות על הפסוק (שמות י, כג): "ולכל בני ישראל היה אור במשכותם". 'אור' בגי' "באדר", וכמו שהיה אור באדר אז לישראל, כך במפלת המן כתיב (אסתר ה, טז): "ליהודים היתה אורה ושמחה", "היתה אורה" לשעבר, כשהיה החושך במצרים - היתה אורה לישראל. (להתעדן באהבתך).

להתפלל על האתרוג כי ט"ו בשבט בחינת הלב

אמרו חז"ל בריש מסכת ראש השנה: באחד בשבט ראש השנה לאילן כדברי בית שמאי, בית הלל אומרים בחמשה עשר בו.

ואמר רבינו "הבן איש חי" זיע"א (לשון חכמים ח"א סי' לח), כי ביום זה נוהגים להתפלל על האתרוג, כיון שהוא כנגד עטרת היסוד, ותיקן תפילה מיוחדת לזה.

ו"הבני יששכר" (חודש שבט, מאמר ב' אות ב) רמז זאת במשנה (שם): "באחד בשבט ראש השנה לאילן כדברי בית שמאי, בית הלל אומרים, בחמשה עשר בו". ומדוע אמרה המשנה - ראש השנה 'לאילן' ולא 'לאילנות'? אלא לרמוז על האילן המיוחד שהוא האתרוג, כי ביום זה יש להתפלל שיזמן לו השם יתברך בחג סוכות אתרוג כשר ומהודר לקיום המצוה. והענין צריך ביאור.

וכתב בספר 'מועדי קדשך' לבאר, כי הנה ידוע שהאתרוג דומה ללב, והנה לב השנה הוא ט"ו בשבט, כמו שכתבו בספרים הקדושים שהרי הלב נמצא בסוף השליש הראשון של הגוף. וכמו כן ט"ו בשבט הוא בסוף השליש הראשון של השנה, ועל כן יש שייכות לט"ו בשבט עם האתרוג הדומה ללב.

והנה מהות הלב נראה בס"ד כי הוא ענין נעוץ סופו בתחילתו, והיינו כי הלב הוא המרכז שהוא מרכז את כל הגוף כענין לב האדם שהוא משפיע דם לכל הגוף, וכבר נודע כי הדם הוא החיות שבאדם, הרי כי הלב הוא המחיה את האדם ולכן הוא נתון במרכז. וזה ענין תורה נעוץ סופה בתחילתה כי כאשר תקח אות ל' מלעיני כל ישראל עם אות ב' מבראשית ברא אלהים הרי לב כי הלב הוא המקשר בין ההתחלה לסיום וכמו כן ט"ו בשבט הנקרא ראש השנה והוא נמצא במרכז השנה לפי שהוא הלב של השנה אשר ממנו נמשך חיות לאילן.

והנה בלב יש ב' חללים אחד טוב ואחד רע כמ"ש חז"ל בכל לבבך בשני יצריך ועל כן נהגו בט"ו בשבט להרבות באכילת פירות כי הנה האכילה היא נמשכת מתאות הלב, ואמנם אנו צריכים לעבוד את ה' ולשעבד לו גם את יצר הרע שבאדם, ועל כן מרבים באכילת פירות וע"י הברכה והלימוד שאוכלים לשם שמים, בזה משעבדים גם את היצר הרע שבאדם לעבודת ה' ואז האדם שלם עם ה' בכל לבבו.

וכתב שם בספר בני יששכר, וזה לשונו:

מה שקבלנו מאבותינו להתפלל בט"ו בשבט על אתרוג כשר ויפה ומהודר שיזמין השי"ת בעת המצטרך למצוה, כי הנה זה היום אשר עולה השרף באילנות, והוא כפי הזכות של כל אחד מישראל - הנה מה טוב ומה נעים שיתפלל האדם ביום ההוא ראשית יסוד הצמיחה שיזמין לו השי"ת לעת המצטרך את הפרי עץ הדר. והנה תפלתו תעשה פירות עכ"ל.

רמזי האילן

"אילן" גימטריא: "מלאך", רומז למה שאמרו חכמים (וזהו בראשית דף רנ"א ע"א) "אין לך כל עשב למטה, שאין לו מלאך מלמעלה שמכה בו, ואומר לו גדל". וזהו ראש השנה לאילן, שביום זה בא השרף לאילנות, ומתחילה פריחתן וגידולן.

בעלי הרמז רמזו לאמר: "עץ פרי" גימטריא: "שפע", כלומר על ידי ברכת "בורא פרי העץ", שאנו מברכים על הפירות ואכילתם, רוצים אנו לדבוק ולקבל מאותו השפע העליון היורד ביום זה אל האילנות, כמאמר חכמינו, שביום זה בא "השרף" לאילנות.

וגורי האר"י הקדוש הוסיפו ואמרו: "אילן" בגימטריא של שמות הקדושים: "הוי"ה אדני"י העולים צ"א. ובעלי הסוד יודעים בתיקונים הנשגבים הנעשים על ידי מיזוג שני שמות קודש אלו. ולכן ראוי בראש השנה "לאילן" לאכול פירות ה"אילן" ולברך עליהם בכוונת הלב, ולייחד ב' שמות קודש הללו.

ומכאן גם המנהג הנאה להפריש ביום ט"ו בשבט צ"א פרוטות לצדקה כמנין "אילן", וגם בגימטריה "מים" (עם הכולל), כי מיום זה ואילך גדלים האילנות על מי השנה הבאה. (עייני להלן)

"אילן" - בגימטריא: "אמן", כלומר העונה "אמן" על הברכות, אף הוא בכלל התיקונים הנפלאים ואשרי חלקו וטוב לו.

יתירה מזו, "אמן" - הוא ר"ת: "אל מלך נאמן", כלומר שעל ידי ההסתכלות המעמיקה ב"אילן", כיצד גידולו מזרע קטן, פריחתו והבנת פירותיו, מתעוררת האמונה בבורא העולם, משתרשת ומתחזקת בראותינו מה רבו מעשיו יתברך, מה עמקו מחשבותיו. וכבר אמר נעים זמירות ישראל (תהלים עג, כח): "ואני קרבת אלהים לי טוב שתי בה' מחסי" כלומר טוב לדבוק ולבטוח בה', והוא רמוז בר"ת "שבט" - "ט'וב ש'תי ב'ה'", שעל ידי כח הצומח הגדל בחודש שבט, מתחזקת האמונה והבטחון בבורא העולם יתברך שמו.

תולדות הרש"ש

תולדות רבינו החסיד שר שלום מזרחי ידיע שרעבי זלה"ה

עת הוולדו:

בגליון תולדות הרש"ש ז"ל כתוב כי לידת הרש"ש זיע"א היתה בשנת הת"ף ליצירה בערך, אמנם השכל ימאן זה למרות שלא נמצא בספרי קדמוננו המדויקים דבר זה, כפי מה שיבואר, כי בספר "אבן ספיר" (ק"ט צד ב) כותב כי עת יציאת הרש"ש ז"ל מתימן. היה נער בחור, זאת אומרת כבן עשרים שנה ולמעלה, ומשם הופיע לעי"ת עדן יע"א ושם התעכב משך זמן עד כי נזדמן לו שכר ספינה, ומשם נסע לעי"ת במבי ובצרה יע"א, ומשם לבבל יע"א, ושם התעכב משך זמן לפני נסיעתו, ומשם הופיע לעיר קדשנו ירושלים ת"ו בתקופה שהיה הראש מתיבתא בקהל חסידים הרב החסיד המקובל האלהי רבינו גדליה חיון ז"ל, וידענו כי נשיאות הרב גדליה חיון ז"ל היתה משנת התצ"ז לב"ע, שאז נתייסד והקבע מערכת הקבלה והחסידות בק"ק חסידים, כאשר יספר בספר "המעלות לשלמה" חזן ז"ל (מערכת ק) ע"ש, ואז התמנה מורנו הרש"ש לראש החסידים ע"י מעשה כאשר יובא להלן בס"ד, ובכך לפי"ז נוכל להגביל יום מולדת רבינו הרש"ש ז"ל עשרה לחודש שבט שנת ת"ע לאלף הששי, כי בעת יציאתו מתימן היה למעלה מעשרים שנה ולפני שלשים, ועד שהוכרח לגלות רוממותו והתמנה לראש היה בשנת חק"ת לאלף הששי, כי רבינו גדליה חיון ז"ל נח נפשיה בשנת התק"א לב"ע בעיר הקודש ציון ת"ו כאשר יספר "המעלות לשלמה" (מערכת ג) ע"ש.

עיר מולדתו:

הנוסע התורני, הרב יעקב ספיר ז"ל, בספרו "אבן ספיר", כתב: עיר "שרעב" אשר במחוז תימן, מלאה חכמים וסופרים יותר מכל ארץ תימן, ואנשיה חריפים וזכי השכל, וידם בכל. בין חכמי עיר זו, היה אדם אחד ושמו הרב יצחק שמשפחתו מהמשפחות המיוחסות בעיר. ר' יצחק היה מתפרנס מייגיע כפיו ופרנסתו היתה שהיה רוכל ומחזר על העיירות. הוא אשר זכה לכן אשר האיר את העולם כולו בחכמת הקבלה, הלא הוא: הרה"ח, המקובל האלהי, ר' שלום שרעבי זצוק"ל, הוא רבינו הרש"ש, אשר נולד בערך בשנת ה' אלפים ת"ע ליצירה.

עוד בקטנותו, נפטר עליו אביו ונפל עליו עול פרנסת הבית. הוא תפס את אומנות אביו בידי ויהי מסובב בערים, בשווקים ובכפרים למכור את מרכולתו. כאשר היה רואה כי השתכר די מחיתו לאותו יום, היה חוזר לבית המדרש ועוסק בפרדס התורה, בחשק ובשמחה. וידוע הוא, כי רוב חכמי תימן עסקו בתורת הח"ן. לכן חשקה נפשו של מורינו הרש"ש ז"ל בלימוד חכמת הקבלה והיה הולך ומתעמק בה, עד שנעשה כמעין המתגבר. וכמ"ש הגאון חיד"א ז"ל בספרו "שם הגדולים" מערכת השי"ן וז"ל: מהר"ר שרעבי זלה"ה אחד קדוש בדורינו. וכמעט היה לו ספר "עץ חיים" שהוא הקדמות האר"י זצ"ל על-פה, ובקי בהקדמתו על מתכונתו, וברוב בקיאותו וחכמתו, העמיד כוונות האר"י ז"ל על בריין כסדרן והלכתן. וכתב קונטרס גדול ושמו: "רחובות הנהר", לברר ולפרש ההקדמות היטב, עומקן, רומן, נימוקן וטעמן, והיה מכוון כל כוונות האר"י זצ"ל. ובכל לילה, אחר תיקון חצות בסדר רבינו האריז"ל, תיקון רחל ותיקון לאה כמשפט, היה מיחד יחודים כמ"ש רבינו האר"י ז"ל בשער רוח הקדש. ע"כ.

יצאת הרש"ש ז"ל מתימן:

הרש"ש זלה"ה בילדותו היה נער יפה תואר וירא ה' באמת וכאמור לעיל, לאחר שנפטר אביו, היה רוכל בעיר ובכפרים בבשמים ובדברים קטנים, כדי לפרנס את משפחתו. פעם אחת, עבר בעיר "צנעה", במקום הגויים, עם מרכולתו על כתפיו ומכריו על סחורתו, וראתהו ישמעלית עשירה מאילי העיר, מבין האשנב, ותקרא אותו לעלות אליה לקנות דבר מה ממה שמוכר, ופתחה לו הדלת והעלתהו לעלייתה, והדלת סגרה אחריהם ותבעתהו לעבירה, ואם אין תכהו נפש. כראותו כי אין מפלט לו אמר לה בערמה טוב, אך צריך אני להסך רגלי. ותראהו חדר בית הכסא והמתינה לו בחדר, ויכנס ויסגור הדלת אחריו. מחדר זה היה הלון קטן פתוח לרשות הרבים ואמר בלבו כי אם ינצל ממנה, יסע תכף לארץ הקדושה. ודחק עצמו ויצא

מהחלון ונפל לארץ מגובה שלושה בתים ולא קרה לו שום נזק. מיד קם על רגליו וברח. בעוד היא ממתינה לו עד בוש, ותרא כי אין איש, זרקה את מלתחתו החוצה. ואז צנחה עליו רוח ה' וזכה להשיג בסודות התורה ועלה ונתעלה.

וילך מעיר לעיר לקיים נדרו עד בואו לעי"ת עדן יע"א. שם ישב זמן מה עד כי נזדמן לו ששכר ספינה ונסע בה למדינת במביי ומשם לבצרה ומשם לבבל ומשם לירושלים ת"ו. ושם נפתחו לו שערי הקבלה ביפעת טהרתו וקדושתו, כנודע מפרשת גדולתו וחסידותו, ואשר הופיע אור יקר בחיבוריו על הזהר ועל כתבי האר"י זצ"ל וכוונת התפילות, אשר עד היום בק"ק חסידים בירושלים, ומנוחתו כבוד בעיה"ק ירושלים ת"ו עכת"ד "אבן ספיר".

רבינו הרש"ש בעי"ת בבל יע"א:

הגאון הרי"ח ז"ל בספר "בניהו" למסכת פסחים דף ס"ו כותב. דע כי ספרו לנו אבותינו על רבינו הרש"ש ז"ל כשיצא מארץ תימן בא דרך בומביי ובצרה לעירנו בג'דאד עובר אורח, כדי לילך לעיר הקודש ירושלים דרך דמשק. (שאמ"י) וזה היה בזמן הזקן הנכבד ירא אלהים הר"ר חיים ז"ל אביו של הרה"ג מר זקני רבינו משה זלה"ה, וכאשר בא רבינו הרש"ש ז"ל היה מתעלם, ולא הודיע עצמו שהוא חכם, אלא בסוג אדם פשוט גר עובר אורח, ונתעכב פה עד שנזדמן שיירה שהולכת לדמשק, ובזמן ישיבתו פה העירה היה הולך ביום בישיבה של שיך יצחק גאון ז"ל כי שם מקום המצבה שלו בתוך העיר, והיו לומדים שם זקנים בספר הזהר בכל יום ולוקחים הספקה מן כולל העיר, והלך וישב ללמוד וזה"ק עמהם עד שנזדמן שיירה הולכת לדמשק והלך בה, ואומרים כשהיה לומד וזהר שם, הנה יום אחד היה לומד בזהר פרשת בלק (דף ר"י ע"ב) הרי כ"ה דזמינא לברכה לון, כה תמלל ברכה דבני וכו', אמר בלעם סב אלין חרשין בידך בגין לאעכבא הכא להאי כ"ה וכו', מה כתיב התיצב כה על עולותיך, בהאי ובאלין חרשין תעכב לה, ואנכי אקרה כ"ה כלומר אעקר לה מאלין מלין וכו', מה כתיב בתריה ויקר אלהים אל בלעם וההוא דבר ארים קלא במילולי דכ"ה, ויאמר שוב אל בלק וכ"ה תדבר, כ"ה תדבר ודאי וכו' והיה רבינו לומד הזהר בהתלהבות ובקול רם, וכשהיה אומר תיבת כ"ה באותם הדברים, היה מוציא תיבת כה מפיו בחוזק ותוקף לבו בכח גדול, ויאמרו הזקנים היושבים שם מדוע אתה צועק בתיבת כ"ה בתוקף וקול גדול וקורא אותה בכח חזק מאד, ויאמר להם בלשון ערבי של תימן בזה הלשון, "האדי אל כ"ה מאכה (נ"א חרגת) בגלבי" [תרגום: זה הכה מכה בלבי].

ע"כ שמענו מאבותינו, נמצא צדיק זה קודם שזרח אורו בירושלים ת"ו בא אל ארצנו, ודרך גליו על רחובות עירנו, אך לא נודע כבודו לאנשי עירנו, כדי שיהיו מניחים אותו עטרה בראש ואשרי עין ראתהו זיע"א, עכ"ד הרי"ח זלה"ה בבניהו.

רבינו הרש"ש בעיר דמשק יע"א:

בדמשק גר אז השר והגביר המפורסם רבי שאול פרחי זצ"ל, מי שהיה יועצו של השר בדמשק והממונה על אוצרותיו ובארמונו, שהתנוסס לתפארה, החזיק ישיבה ללמוד הנגלה והנסתר, ונקראה בשם "מועלם בית-אל" (בית התלמוד "בית-אל"). ויסר ר' שלום אל הגביר הנ"ל ויצג עצמו כאיש פשוט, עני ואביון, ויבקשהו לקחת אותו כמשרת בביתו. וימצא חן בעיניו ויקבלהו, ויחד לו חדר מיוחד, ויאכסנהו אצלו. ור' שלום משרתו באמונה, אך בכל עתות הפנאי, היה מתבודד בקדושה ובטהרה, ועוסק בתורה ובעבודת ה'. מפעם לפעם היה סר אל הישיבה, יושב עם ספר תהלים אך לבו ער להקשיב ללמודי החכמים, מסיבה לא ידועה, ידעו החכמים המקובלים כי הבחור הזה הוא אוצר של תורה ויראת שמים, והיו בחדרי חדרים מפלפלים עמו ברזי רזין. עם כל זאת אין גולה את אזניו של ר' שאול פרחי ז"ל, שהשתמש בו כ"משרת" וכ"עגלון".

פעם אחת, ציווה הגביר ל"עגלוננו" ר' שלום, לרתום מרכבתו ולהסיעו אל מקום מסויים. ר' שלום עשה כפקודתו, אבל הפעם, היו רעיונותיו ומחשבותיו עסוקים בעניינים גבוהים, בסודות עליונים, והסוסים השתוללו הפעם ביותר. ר' שלום לא הצליח לעצור בעד מרוצתם המופרות, והגביר התנועע כשיכור במרכבתו, וכאשר לבסוף נעצרו הסוסים, נוף הגביר כ"עגלוננו" ואף סטר על לחיו מרוב כעסו. ר' שלום החריש ולא השיב דבר.

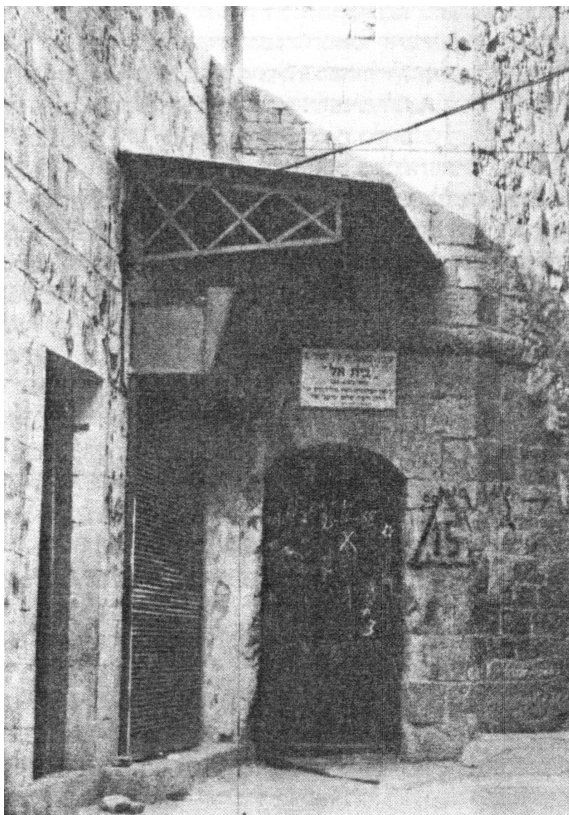
פעם אחת ור' שלום התפלפל עם חכמי הקבלה בענין כוונת אכילת כזית מצה ליל ראשון של פסח, והתגלע וויכוח חריף ביניהם. ר' שלום עמד על דעתו והם עמדו על דעתם. כתוצאה ממחלוקת זו, החליט ר' שלום לעזוב את דמשק, כי לא זו הדרך ישכון אור החכמה העליונה, ויפרד מאדונו ומחבריו, וישם לדרך פעמיו לעלות לציון בגילה, לקיים את נדרו אשר נדר, ויגיע בשלום אל הר הקדש בירושלים ת"ו.

במסילה העולה בית-אל:

כהזפיע אור רבינו הרש"ש ז"ל בזריזות וברגשי אהבה לעיה"ק ציון ת"ו, פנה ישר למרכז החסידים אשר בעיר העתיקה עד היום.

בענווה ובשפלות יתירה התנהג הרש"ש ז"ל בהכנסו ל"בית-אל". חברי סיעת המקובלים אז, היו מעטים במספר, וגם לא חדרו בקבלת האר"י ז"ל ביתר שאת. בראשם עמד אז רבינו גדליה חיון ז"ל. המקובלים ההם, שהיו ברובם צאצאים של אנוסי ספרד, היו בני ארצות שונות ולא השיגו את האחדות והקשר הפנימי ביניהם.

בחשאי, נכנס ר' שלום לבקר בחברה זו ואף לא העיז פניו לבקשם שיספחוהו אליהם. רק את זאת התחנן אליהם, להושיבו כשמש ומשרת ולעזור להם בשרות הקדש ולכלכל את חיותו בלחם ומים כי אין לרש כל. ונענו לבקשתו להושיבו שמש ב"בית-אל" כי ראו על פניו אור הקדושה ויופי ההשתוקקות לשרת בקדש.

תמונת ישיבת בית אל בעיר העתיקה

עברו ימים והרש"ש ז"ל משרת באופן נאות ומצא חן בעיני כל וישב כל הימים על יד מפתן הישיבה והיה שומע ומציץ בלימודי הרבנים מבלי הראות להם מידיעותיו המרוממות ומבלי להכנס עמהם בשום מו"מ של לימוד הקבלה והזהר ופרטי חכמת האמת. מלבד זה, רבות התהלך גם בין קברי הקדושים בהר הזיתים, להשתטח על קברי הצדיקים. ובעמק יהושפט, אשר בתוכו נמצא שטיפת נהר הגיחון, שהוא במזרח עיר דוד היא ציון אשר שם קברות מלכי בית דוד כנודע מספרי הגבולים. וכן היה מוסיף יום יום בקרבו טהרה וקדושה וידיעת הרזים למתכונתן. אבל המקובלים בבית אל לא ידעו מזה ולא חדרו אל קדושתו ורוממותו הגדולות. גם לא ידעו על דבר התעמקותו השלמה בדברי הקבלה. גם לא ידעו את תשוקת נפשו העדינה והקדושה בהכנסו יום יום להתבודדות בפתו שאצל השער ושותה ממי החיים.

באהבה רבה ובחרדת קדש היה ר' שלום משמש לפני המקובלים, בהגישו לפניהם את ספלי הקהוי [הקפה] השחורה באותם הלילות. האויר אשר נשם שם אז לקרבו, אויר מבושם בקדש הקדשים, כנשימה מחיי הנצחיים. כה היה מתמיד הרש"ש ז"ל במשך זמן מה בימים ההם ובזמן ההוא.

ביום מן הימים, היו המקובלים עוסקים בלימוד הקבלה ועל צבאם הר"מ רבינו גדליה חיון ז"ל. נתקשו עמו בסעיף מתורתו של האר"י ז"ל ולא יכלו לחדור הבנת המאמר וישוב הסתירה. ואף גם הר"מ רג"ח ז"ל לא מצא היכולת לפתור השאלה. ונשאר הדבר בהסתתמות עד מצוא פשר. וקמו הרבנים לצאת לארוחת הצהרים בזמן המיועד כדרכם בקדש.

רבינו הרש"ש ז"ל, לא יכול להתאפק מלגלות את ישוב ופתרון השאלה. ולכן בהיותו נשאר יחידי, קם למקום מרכז הר"מ ויקח את העט ורשם על גליון "עץ החיים" בשער ההוא, שורות אחדות, אשר בזה ביאר וגלה את ישוב כל השאלות, תפוחי זהב במשכיות, דבר דבור על אפניו, באופן מסביר ומספיק בהעדפה. ובעת כותבו על הספר ובדיו, עברה בתו של רבינו גדליה חיון ז"ל, וראתה את ר' שלום יושב במקום אביה ורושם על הספר. אך לא הודע אליה מה זה ועל מה זה.

בשוב החסידים איש על מקומו, פתח הר"מ הספר שלפניו וירא והנה רשום פתרון השאלות באופן נפלא ונעלה, כי לא נשאר שום קושיא ממילא. וישאל את אנשי חברתו הרבנים, מי זה אמר ויכתוב דברי קודש אלו. ענו כולם ואמרו: אין אתנו יודע. ויתמהו על המחזה, ויהי בעיניהם לפלא ומשתאים לדעת מי הוא זה.

בנתיים, הופיעה בת הר"מ לפני אביה על דבר מה, ותשאל את אביה על מה זה קול דממה דקה. ויאמר אליה: על הדבר הזה שואלים הלכו בו. מי הוא אשר חכמת אלקים בקרבו, רשם את הדברים האלו ויגל קדושת לבבו. ותגד ותאמר לאביה: אני נשקפתי בעד החלון, וארא והנה שלום הקטן, רושם על הספר כתב הפתרון. ויאמר אביה: אכן נודע הדבר. ויקראו לשלום, ויאיים עליו הר"מ בשבועה דאורייתא. אז הוכרח הרש"ש ז"ל להודות בדבר כי הוא אמר ויכתוב. אז אמר הר"מ לשלום: אחרי הודיע אלקים אותך את כל זאת, אתה תהיה עלינו לראש ולקצין ועל פיך יתבארו ויתגלו כל הרזין, ויתגלו כל מלין דגניזין. למה לא הודעתנו את אשר בלבבך. כמעט הבאת עלינו אשם! העתר נא אל ה' וכפר בעד קהלך. מאז הושב הרש"ש ז"ל לריש מתיבתא וגילה מצפונתא ומסרתתא ומלין דגניזין. עכ"ד בשינויים קלים.

בתמונה מימין לשמאל: ר' מנצור בן שמעון זצ"ל. ר' שאול דוד חי מועלים זצ"ל. רבי עזרא חזני זצ"ל. רבינו עזרא עמיה זצוק"ל. רבינו אפרים הכהן זצוק"ל. ר' יששכר אבן עזריה זצוק"ל. ר' משה עדם זצוק"ל. ועוד מקובלים זצוק"ל.

חכמי המקובלים בבית הכנסת צופיוף

בספר "בניהו" לפסחים ס"ו כותב: מיד הושיבוהו לראש ומינוהו נשיא עליהם. הנה כמו שעשו בני בתירא להלל שתכף ומיד בהכרתם חכמתו, הושיבוהו בראש. כן עשה הרב החסיד רבי גדליה חיון ז"ל לרבינו הרש"ש ז"ל בבואו מערי תימן לעה"ק ירושלים ת"ו. שלא הודיע עצמו בתחילת ביאתו שהוא חכם, אלא הראה עצמו כאדם פשוט מהמון העם ונעשה שמש בבית-אל יכב"ץ, שאותו המקום היה בית מדרשו של הרב החסיד רבי גדליה חיון ז"ל שהיה רבן של חסידים באותו זמן וע"י מעשה, הכיר בו ותכף ומיד הושיבו בראש ועשהו רבן של חסידים. ע"כ. וכן היה מוסיף יום יום שלימות קדושה ורוממות וחסידות יתירה והתפרסם שמו בכל ד' פנות התבל, לאיש אלקי מקובל, מופלא ובעל מעשים פלאיים.

ענוה גדולה מכולם:

כמסופר למעלה, היה רבינו בדמשק משרתו ועגלונו של השר והגביר הצדיק ר' שאול פרחי ז"ל. פעם פגע בו השר והעליבו ואף הכהו מכה נצחת. ולא ענהו ולא הכלים אותו. **בימי** החגים היה המנהג שכל בני העיר באים לפני הרב לברכו בברכת החג, לנשק את ידיו ולהתברך ממנו. בין הבאים היו גם אורחים הבאים מחו"ל לעלות לרגל ולהשתטח על קברי הצדיקים. רבי שאול פרחי ז"ל היה מהאורחים הקבועים המרבים לבוא. לאחר התמנות רבינו כר"מ בירושלים ת"ו, בא לפניו בפעם הראשונה לקבל ברכתו בין כל הבאים, מבלי שידע מראש שהרב החדש הזה, הוא אותו הבחור שהיה משרתו בדמשק. וכאשר עמד לפניו, הכירו מיד וזכר את אשר עשה לו. לא היה גבול לגודל צערו של הגביר. הוא נפל לפני רגליו, בכה והתחנן לו שימחול ויסלח לו אשר חטא כנגדו.

רבינו נגש אליו והעמידו, נחם אותו ודבר על לבו, ואמר לו: "אל נא תשים לב לדבר. כי גם אנכי אז לא שמתי לב לזה ומעולם לא הקפדתי עליך עבור זאת".

מאז נעשה הגביר, ר' שאול, לידיד נאמן ותומך גדול בישיבה הקדושה "בית-אל", הוא זרעו. **כידוע**, מתפקידו של המשרת בקדש בק"ק חסידים "בית-אל", ללכת ולהעיר את החסידים לפני חצות לילה כדי שיהיו ערים בנקודת חצות ויעשו תיקון חצות כסדר המתוקן ולאחר מכן, להתעמק בתורת הח"ן. לא אחת קרה שהמשרת בקדש איחר לקום ורבינו הרש"ש בעצמו, לקח את הפנס והלך להעיר את החסידים משנתם לעבודת הבורא.

סיפור על הרש"ש

לפני כשמונים שנה בתקופת שלטון התורכים בארץ, שמש הגה"צ ר' שמואל סלנט זצ"ל, כרב ראשי לעדת היהודים האשכנזים בירושלים. הוא פעל גדולות ונצורות עבור תושבי הישוב, וכמובן שהכל כבדוהו וחבבוהו.

בעיר העתיקה התגוררה בימים ההם, בחדר צר, אשה באה בימים ויראת השם. היא נטשה בחוץ לארץ את קרוביה ומכריה ובאה להסתופף בקרבת מקום לשריד בית מקדשינו, הכותל המערבי ולחיות במחיצתם של "יהודים טובים" בארץ הקדושה. מחזרת הייתה על הפתחים ובמעט שהייתה מקבצת מאחינו בני ישראל, רחמנים בני רחמנים, התפרנסה וגם נתנה מזה בעצמה מעשר לצרכי צדקה. הגם שהייתה צדקת ושומרת מצוות קלה בכחמורה, בנושא עקרוני אחד-היא לא הייתה מוכנה לקבל את מרותו של רבי שמואל סלנט, עד שנתגלגלו העניינים והגיעו למה שהגיעו, ומעשה שהיה כך היה.

בשל העובדה שהיא הייתה מדקדקת במצוות ומחמירה על עצמה חומרות רבות, נהגה לבלות הרבה מזמנה בעזרת הנשים שבבית הכנסת ולהאזין לתפילות. מעולם לא החמיצה אפילו "אמן" או "ברכו" אחד. עונה הייתה בכוונה עצומה "אמן", "אמן יהא שמייה רבה מברך לעלם ולעלמי עלמאי", "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", "ברוך הוא וברוך שמו". בחזרת הש"ץ, כשהגיע ל"קדושה", או לברכת כהנים, הייתה עולה למדרגה גבוהה של קדושה והתעלות רוחנית.

מכל מקום, הייתה לה חולשה, שלא יכלה להתגבר עליה: בעת שהקהל הקדוש אמר "קדושה" נוהגת הייתה לצאת מעזרת-הנשים ולעבור בפתח של בית הכנסת השייך לגברים. אז הייתה פוסעת פסיעות אחדות ומתקרבת, עד כמה שהעיזה - לעבר התיבה, ומשתתפת באמירת ה"קדושה" עם שאר המתפללים, כלומר: עם הגברים... לא הועילו כל תחנוניהם ודרישותיהם של המתפללים, אשר עמלו להסביר לה את חומרת האיסור שבהופעת אשה בבית כנסת, בעת שהגברים מתפללים, והיא נשארה בנקודה זו חזקה כצור, ולא זזה מדעתה אפילו כמלא הנימה. **משכלו** כל הקיצין, הוזמנה לדין-תורה בפני הרב ר' שמואל סלנט זצ"ל, היא השמיעה את טענותיה, כי חפצה היא בכל לבכה ובכל נפשה להשתתף בקדוש שמו של הקב"ה ומרגישה היא שרק באופן זה מסוגלת היא להתעלות ברוחה ולהתקרב אל אביה בשמים. הרב פסק: הגם שכוונתה טובה, מחויבים אנו לנהוג על פי הדין, הקובע שאסור לאשה להיכנס לבית הכנסת על מנת להתפלל יחד עם הגברים. לכן, אוסר הוא עליה לנהוג כן בעתיד ועליה לוותר על רצונה העז, ולהתפלל אך רק בעזרת הנשים, כמנהג בנות ישראל.

אם כי הייתה צדקת, הנה גבר עליה בנקודה זו היצר הרע שלה והיא לא הסכימה עם פסק דינו של הרב והוסיפה להטריד את קהל המתפללים כדרכה. ישבו בבית הדין וחשבו, מה לעשות עם אישה זקנה וגלמודה זו ובאלו אמצעים ראוי לנקוט כדי לאלצה לקיים את הפסק שהוציא

בית הדין, ובינתיים נעשו נסיונות אין ספור לשכנעה ולהכניס בה את ההכרה שיש לנהוג על פי הדין בכל דבר ואפילו בעניין זה.

אור ליום העשירי בשבט חלמה חלום, והנה הרש"ש, הוא המקובל האלהי, יסוד-עולם, ר' שלום שרעבי, זכר צדיק וקדוש לברכה, ניצב לפניו. לבוש גלימה רחבה ואומר לה בפנים מפיקים רצינות:

"דעי לך, כי היום, שהוא יום השנה לפטירתך, נשלחתי להזהירך, כי אם תוסיפי לעבור על דברי בית הדין ולהיכנס לבית-הכנסת המיועד לגברים, ולא תשובי בתשובה תוך חמשה ימים מהיום, כלומר, עד ט"ו בשבט, תגרם לך תקלה גדולה".

היא התעוררה בבקר בהתרגשות וחשבה רבות על החלום, אולם היצר הרע שלה, שתפסה בנקודה רגישה, אמר לה, שאין ממשות בחלומות, ובפרט בחלום מעין זה, והסיתה להמשיך כדרכה ולא להתחשב באסור.

בחמשה עשר בשבט יצאה מן העיר העתיקה וחזרה על הפתחים בבתיים אשר מחוץ לחומה. היא הגיעה לשכונה החדשה, נחלת שבעה, תרה בעיניה אחר מקומות שתוכל להשיג בהם נדבות ומשהו לאכול. בבית אחד ראתה מעל השער כתובת:

"שמע ישראל ה' אלוהינו, ה' אחד".

הסיקה הישישה מכך, כי פה מתגורר, לבטח, יהודי צדיק, ומשכה בחוט הפעמון. וזאת יש לדעת, בבית זה גר היהודי המומר הידוע שלמה רוטנשטיין. המומר המסיונר פתח את הדלת והכניסה לכיתו בסבר פנים יפות. הגיש לה ארוחה דשנה וטעימה, כדבריו: לכבוד ט"ו בשבט, ולאחר מכן אמר לה:

"היודעת את שאכלת חזיר ומזון לא כשר!?" היא נודעזעה ולא האמינה למשמע אוזניה. הוא הוסיף:

"האם לא שמעת עלי?! - אני המסיונר שלמה רוטנשטיין.

כעת נזכרה וחישבה להתעלף. שם זה אמר רבות, כי מן המפורסמות היה בירושלים של הימים ההם דבר מעלליו של המומר להכעיס, שלמה רוטנשטיין, ידועה גם הייתה פרשת הלשנותיו, בפני הרשות, כדי להציק לאחיו היהודים.

באה עליו האישה בטרוניות: "אם-כן, מדוע הטעית אותי, כיצד כתוב מעל לשער ביתך הפסוק הקדוש, מתורתנו הקדושה: "שמע ישראל ה' אלוהינו, ה' אחד".

אמר לה המומר, כי גם הנוצרים משתמשים בפסוק זה לצרכיהם. הוא גם הפנה את תשומת-לבה לעובדה, שאין מזוזות בביתו.

הזקנה קמה ממקומה בבהלה, ונמלטה על נפשה מן הבית הטמא ולבה הולם בחזקה. היא הגיעה לעיר-העתיקה, לביתו של הרב סלנט, בבכיה נוראה.

"רבי", צעקה, "הצילני נא", וספרה לו, באופן מקוטע, תוך-כדי בכיות וזעקות, על ר' שלום שרעבי, שבא להזהירה בחלום, לכל תוסיף עוד להיכנס אל מקום התפילה של הגברים, ועל הארכה שנתן לה עד ט"ו בשבט. היא תארה לרב את המוצאות אותה ביום זה והתחננה אליו שיעשה לה תיקון כדי להצילה מן החטא האיום והנורא, שחטאה בעצם ישיבתה בביתו של מומר-מסינור ועל אשר אכלה אצלו, ובביתו, טריפות ונבילות וחזיר ירחמנא לצלן!

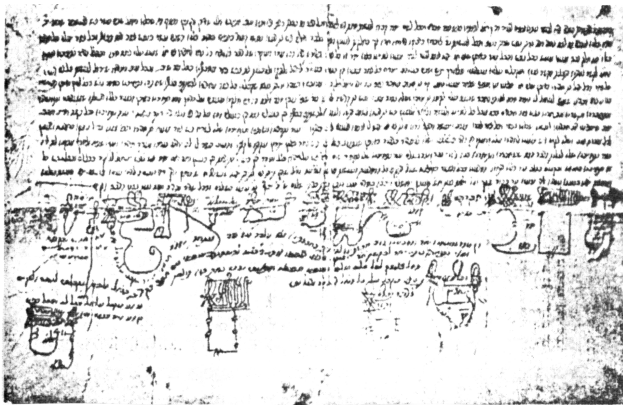
אמר לה הרב, כי מוכן הוא לעשות לה תיקון, בתנאי שתואיל, מעתה ואילך להישמע לצו בית הדין ולהימנע מלהיכנס לבית-הכנסת של הגברים, בעת שהם מתפללים שם. הסכימה הזקנה, ואכן הרב עשה לה תיקון, והיא יצאה מלפניו מרוצה. ומאותו יום ואילך הכירה אישה קשישה זו את מקומה בעזרת הנשים בלבד.

סיפור זה סופר מפני הרב ר' אברהם חיים ברנשטיין, עורך הירחון "קול השבת", ששמעו מדודו, הרב ר' ישראל יעקב ברנשטיין זצ"ל, מיקירי ירושלים, שהיה באותו מעמד.

הוא הוסיף ואמר, כי בשנים שלאחר מכן, נהגה הקשישה, להזמין בט"ו בשבט לביתה תלמידי חכמים ועניים ולכבדם בפירות בשבעת המינים, שנשתבחה בהם הארץ, כדי שיברכו עליהם לעילוי נשמתו של הרש"ש הקדוש.

כתב ההתקשרות:

בחודש תמוז, בפרשת פנחס, בשנת תקי"א, יסד רבינו חברה קדושה. והתקשרו ביניהם בקשר אמיץ לאהבה את ה' ואיש את רעהו. תקנו תקנות וכתבו וחתמו עליהם כל החברים. ומזמן לזמן התאספו ודנו וגרעו והוסיפו לפי ראות עיני רוב החברים.

החיתום יד קדשו

חותם יד קדשו

נוסח השטר והתימת הרש"ש ז"ל

ביאור ההפטר

בהפטר מסופר על נפילת סיסרא ושירת דבורה, וזה מעין הפרשה המספרת על נפילת פרעה ושירת משה ובני ישראל.

תוכן ההפטר

הקדמה: עם ישראל חטאו ונמסרו ביד יבין מלך כנען ושר צבאו סיסרא, שלחץ את בני ישראל עשרים שנה. ויצעקו בני ישראל אל ה' וישלח להם את דבורה.

דבורה היתה אשה נביאה ששפטת את ישראל, היא שלחה וקראה לברק בן אבינועם ואמרה לו: 'שה' ציוה שיקח עמו עשרת אלפים מבני נפתלי ומבני זבולון, ויצא למלחמה נגד סיסרא וצבאו, וה' יתן אותם בידו.

ברק אסף עשרת אלפים ועלה להר תבור. אמרו לסיסרא שברק עלה להר תבור והזעיק את חייליו לנחל קישון כי חשש להלחם בהר. דבורה אמרה לברק שיעזוב את ההר וירד לנחל קישון להלחם עם סיסרא, כי ה' יתנו בידו.

ואכן כך היה, ה' המם ובלבל את צבא סיסרא לפני ברק והשמיד את כולם, פרט לסיסרא שנס ברגליו ונכנס לאוהל חבר הקיני שחי בשלום עם יבין מלך כנען, יעל קיבלה אותו בסבר פנים יפות. אך כשנרדם תקעה יתד ברקתו והרגה אותו. והיתה תשועה גדולה והצלה לעם ישראל. ולכן אמרה דבורה שירה לה' ומודה לו על ההצלה.

התוכן:

שירת דבורה - בשירתה תיארה את המצב הבטחוני החמור שהיה לעם ישראל לפני שקמה דבורה, ואיך המצב השתנה לטובה עם בוא דבורה, גם התרעמה על השבטים שלא באו לעזור לאחיהם במלחמה, בירכה את יעל על עוז רוחה. ואיחלה לכל אויבי ה' שיאבדו כמו סיסרא.

שופטים פרק ה'

א וְתֵשֶׁר דְּבוּרָה [א] [שירת דבורה היא אחת מעשר שירות] וּבָרַךְ בֶּן־אֲבִינֵעַם

בְּיוֹם הַהוּא בְּיוֹם הַנְּצַחוֹן מִמֶּשֶׁ לְאֹמֶר שְׁכַל הַדְּרוֹת הַבָּאִים יֹאמְרוּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת (מִי"ד): ב בְּפָרֹעַ

[ב] פְּרָעוֹת בְּנִקּוּם ה' נִקְמוּתוֹ וּנְקָמוֹת בְּנֵי בְּיִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל עֲצָמָם (מִי"ד) וְכֵן בְּהַתְּנַדָּב

עיונים והארות

דינו, בפרוע פרעות, מה טעם בפרוע פרעות, משום דברכו ה'. אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן אפילו יש בו שמץ ע"ז מוחלים לו, כתיב הכא בפרוע פרעות, וכתוב התם כי פרוע הוא (שבת קי"ט).

בפרוע - כד מרדו בית ישראל באוריתא אתו עליהון עממיא וטרדונון מקרויהון, וכד תבו למעבד אוריתא אתגברו אינון על בעלי דבביהון. בכך תבו חכימיא למיתב בבתי כנישתא בריש גלי ולא לפא ית עמא פתגמי אוריתא בכך בריכו ואודו ה'. (ת"י).

בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה' - בש"ס יבמות (עא:): איתא דלא ניתנה מצות פריעה לאברהם אבינו ע"ה, ולמדו כן מהכתוב ביהושע (ב, ב) עשה לך חרות צורים ושוב מול את בני ישראל שנית, ואפשר שלזה רמז הכתוב לפנינו: בפרוע פרעות בישראל, שאף שנצטוו על הפריעה רק בימי יהושע, מכל מקום; "התנדב עם", להיות כמי שאינו מצווה ועושה, לפרוע פרעות בישראל, ולקיים המצוה כתיקנה, מילה ופריעה.

ומצינו ב"ציפורה" אשת משה דעבדה כן, מדכתב (שמות ד, כו) חתן דמים "למולות". ודרשו

א. ותשר דבורה - שירת דבורה היא אחת מעשר שירות, כמובא בילקוט שמעוני יהושע רמז כ'. (עיין ילקוט שבע כרך י' עמוד סט-עא). ונאמר (תהלים עד, טז): "לך יום אף לך לילה". בשעה שאתה עושה לנו נסים ביום - אנו אומרים שירה לפניך ביום, זהו שכתוב: "ותשר דבורה וברק בן אבינועם ביום ההוא לאמר", בשעה שאתה עושה לנו נסים בלילה - אנו אומרים לפניך שירה בלילה, זהו שנאמר (ישעיה ל, כט): "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג.

ותשר דבורה. 'ותשר' גימטריא שם שקוצי"ת, כי הוא במלכות, וכל הנשים אחידן במלכות, כמו שכתב ברעיא מהימנא (ח"ג קכד, א). (חומת אנך)

ותשר דבורה וברק בן אבינעם ביום ההוא לאמר. אפשר דרמזו בתיבת 'לאמר', שדבורה בהיכל שלה בגן עדן, כל יום משוררת שירה זו, כמו שהגידו לרשב"י מן מתיבתא דרקיעא והרי הוא בזוהר הקרוש פרשת שלח (ח"ג קסז, ב). וזהו 'ותשר ביום ההוא', אמנם זה גרס 'לאמר' בכל יום בגן עדן כמדובר. (צוארי שלל)

ב. בפרוע פרעות - א"ר יהושע בן לוי כל העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו קורעין לו גזר

עם לשוב בתשובה (רש"י) ולצאת למלחמה אפילו שראו חולשתם וגבורת סיסרא, בעבור זה **בָּרְכוּ יְהוָה** (מ"ד): **וְאָמַר לְגוֹיִם הַבְּאִים לַעְזוֹר לְסִיסְרָא שְׁמָעוּ מְלָכִים** של אומות העולם **הַאֲזִינוּ** לדברי **רְזָנִים** העשירים ושרי האומות ותפחדו מלהרע לישראל, כי **אֲנֹכִי** עם ישראל **לְיְהוָה [ג]** שאנחנו מאמינים בו ואנחנו חלקו ונחלתו, ולזה **אֲנֹכִי אֲשִׁירָה אֲזַמֵּר לְיְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל** על התשועה הבאה לי ממנו יתברך: **יְהוָה בְּעֲצַתְךָ מִשְׁעִיר** כאשר יצאת לפני בני ישראל כשיצאו להלחם בסיוחן ועוג (מ"ד), וי"ט פסוק זה על מתן תורה **בְּעֲעֲדֶךָ מִשְׁרָה אֲדוֹם** כאשר צעדת ויצאת משעיר שהיא נחלת אדום **אֶרֶץ רְעֻשָׁה** כל מלכי האדמה רעשו ופחדו **גַּם־שָׁמַיִם נִטְפוּ [ד] גַּם־עֵבִים נִטְפוּ מִיָּם** העננים הורידו מים וגשם רב להומם ולבלבל את האויב

עיונים והארות

תורה שמעו תבור וכרמל והניחו מקומם ובאו להם ושט כרמל בים, והקב"ה צוה להם למה תרצדון הרים גבנונים, למה אתם דצים ומדיינים, בעלי מומין אתם, כענין שנאמר או גבן או דק, ההר חמד אלקים לשבתו זה סיני, ואף על פי כן פרע להם הקב"ה שכרם בטירוף שנטרפו ובאו בתבור נפל סיסרא וחילותיו ונעשה לישראל ישועה בראשו, כיון שנפלו שונאים של ישראל נאמר בו אנכי לה' אנכי אשירה, בסיני נאמר אנכי, ובתבור נאמר שני פעמים. ובכרמל נתקדש שמו של הקב"ה ונאמר בו ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים כנגד אנכי ה' אלקיך (ילמדנו) (ילק"ש).

ד. גם עבים נטפו - שנו רבותינו בג' דרכים נתנה תורה, באש ובמים ובמדבר. באש, והר סיני

(דב"ר רפ"ו) למילה אין כתיב כאן, אלא למולות. שתי מולות, מכאן למילה מכאן לפריעה.

והרב חיד"א ז"ל (ס' דבש לפי מערכת הת' אות כט) כתב בשם ס' גלגולי נשמות להרמ"ע מפאנו ז"ל כי "ציפורה" אשת משה נתגלגלה ב"דבורה", כי בזמן שאמרו ישראל שירה על הים לא היתה ציפורה שם ונצטערה, ובזכות המילה שמלתה בנה זכתה לבא בדבורה ולשורר שירה זו ברוח הקודש. ובזה רמז הכתוב: "בפרוע פרעות בישראל", שרמזה שזכתה ל"ברכו ה'", לשורר זאת השירה, ע"י "בפרוע פרעות", מצות המילה שעשתה לבנה מילה ופריעה.

ג. אנכי לה' - זה שאמר הכתוב כי כתבור בהרים וככרמל בים יבא, בשעה שבא הקב"ה ליתן

(מ"ד): הַרְרִים נְזִלוּ מגודל הפחד והרעדה ינטפו זיעה **מִפְּנֵי יְהוָה זֶה סִינֵי** כמו שהר סיני רעד מפני ה' במתן תורה **מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל** הנלחם להם (מ"ד): **וּבִימֵי הַשּׁוּפָט שִׁמְוֹר בֶּן-עֲנַת בִּימֵי יַעֲלֵ** ששפט גם באותו זמן לא היתה תשועה שלימה לישראל ולא פחדו הגויים מפחד ה' ומישראל, ולכן בני ישראל **חָדְלוּ** נמנעו מללכת **אֶרְצוֹת** בדרכים כי היו יראים לצאת לדרכם מפני האויבים **וְהִלְכִי נְתִיבוֹת** ושבילים שהיו מוכרחים לילך יחידי **יִלְכוּ** היו הולכים **אֶרְצוֹת** בדרכים **עַקְלָקְלוֹת** מעוקלות בהתבא שלא ימצאום האויבים (מ"ד): **זֶה חָדְלוּ** פסקו מלשבת **פְּרִזּוֹן** בערי הפריזי בלי חומה מאימת הגויים, ורק **בְּיִשְׂרָאֵל [ה] חָדְלוּ** נמנעו ולא בגויים, כן היה **עַד שִׁקְמַתִּי** אני **דְּבוֹרָה שִׁקְמַתִּי** אני להיות **אִם** מוכיחה ומנהיגה

עיונים והארות

כל זה יש ללמוד מתרגומו של יונתן. נטפו - הזילו טל תחייה. (רש"י).

ה. **חָדְלוּ** פרזון - ר' שמואל בר נחמני עלה מבבל לשאלם שלשה דברים ומצא את ר' יוחנן שר הבירה, אמר לו מאי דכתיב חדלו פרזון בישראל חדלו, אמר לו העיירות הקטנות שחרבו בימי סיסרא, כיון שעמדה דבורה נעשו אמהות (שוח"ט ג'). א"ר יהודה אמר רב כל המתיהר אם נביא הוא נבואתו מסתלקת, אם חכם הוא חכמתו מסתלקת. אם נביא הוא נבואתו מסתלקת מנלן, מדבורה, שנאמר חדלו פרזון וגו' עד שקמתי דבורה, וכתוב עורי עורי דבורה. (ילק"ש).

עשן כלו, במים, גם עבים נטפו, במדבר, במדבר סיני, לומר לך מה אלו לעולם בחנם, אף התורה חנם לעולם, שנאמר קחו מוסרי ואל כסף. רבי יהודה בר' אלעאי אומר, לפי שהיו ישראל משולהבים מחמת האש של מעלה, אמר הקב"ה לענני הכבוד הזילו טל חיים על בני, שנאמר גם עבים נטפו מים (תנחומא).

בצאתך משעיר - זה מתן תורה, כמה שנאמר "וזרח משעיר למו". ומה ענינה לכאן, כך אמרה דבורה, קשה היא התורה לפרוש ממנה וטובה היא לדבק בה, שהרי במורא ובגבורה נתנה, ולכן נמסרו ישראל ביד העובדי כוכבים על פרישתם הימנה, וכשיתנדבו לעסוק בה נושעו.

בִּישְׂרָאֵל (מ"ד): ח כז כאשר יבַחַר ישראל לעשות אֱלֹהִים הַדְּשִׁים אֲזִי פרצה
 לַחֲמַם שְׂעָרִים מלחמה בעריו כעונש על עוונם את ה', וכשישראל הלכו בדרך התורה מִגֵּן
 אִם-יִרְאֶה וְרָמַח האם צריך להוציא ולהראות מגן ורומח, הרי הקב"ה נלחם להם בְּאֲרָבַעַיִם
 אֲלֶיךָ בִּישְׂרָאֵל כמו בזמן יהושוע שאז בני גד ובני ראובן שהיו ארבעים אלף הלוצי צבא בכובשם את
 יריחו הרי בקול שופר נפלה העיר בידם (מ"ד): ט מקרב לְבִי אני מדברת לְחֹקְקִי לגדולי ולחכמי
 יִשְׂרָאֵל הַמִּתְנַדְּבִים בָּעַם ללמדם תורה ולהשלימם בכל שלימות (ע"פ ת"י ורש"י) בְּרָכוּ
 יְהוָה שֶׁהִכְנִיעַ אֶת אויבכם לפניכם (רד"ק): י אתם השרים רַכְבֵּי הַרוֹכְבִים עַל אֲתָנֹת צְחֹרוֹת
 [1] לבנות חשובות, והחכמים יִשְׁבִי עַל-מִדְיָן על המשפט וְהִלְכִי והסוחרים שהולכים
 עַל-דֶּרֶךְ לַמִּסְתַּרְכֵם שִׁיחוּ ודברו תהילות ה' (מ"ד): יא מְקוֹל מְחַצְצִים [2] במקום

עיונים והארות

ז. מקול מחצצים - האומרים על טמא טמא ועל טהור טהור, הלכות שבת וחגיגות ומעילות ודיני חצצים באדם. בין משאבים, שלומדים ושואבים דברי תורה, שהם יתנו צדקות ה' צדקות פרזונו בישראל, עיר קטנה היתה בישראל עמדו ובנו להם בית הכנסת ובית המדרש ושכרו להם את החזן ומלמדי תינוקות, נמצאו בתי מדרשות רבים בישראל, וכל מי שמחדש דברי תורה על פיו דומה כמי שמשמיעים אותו משמים, ואומרים לו כך אמר הקב"ה בנה לי בית ששכר גדול שלו הוא, שנאמר יבחר אלהים חדשים וגו'. (ילק"ש).

ו. רוכבי אתונות צחורות - תני דבי רב ענן אלו תלמידי חכמים שהולכין מעיר לעיר וממדינה למדינה ועוסקין בתורה ועושין אותם כצהרים. יושבי על מדין, שיושבין ודין דין אמת לאמתו, והולכי אלו בעלי מקרא, על דרך אלו בעלי משנה, שיחו אלו בעלי גמרא, שכל שיחתן דברי תורה (פסחים פ"ז). רוכבי אתונות צחורות, אין צחורות אלא נקיות מן הגזל, יושבי על מדין שמעמידין הדבר על הדין, והולכי על דרך שיחו אלו סנהדרין שהעולם נשען עליהם, ואין להם שיחה בטלה לעולם, שנאמר שמעו מלכים האזינו רזונים. (ילק"ש).

קולות החיצים שהייתם שומעים **בין משאבים** בין ההולכים לשאוב מים **שם יתנו** יגידו ויספרו **צדקות** וחסדים שעשה **יהוה** שהכרית את הגויים **צדקת** שעשה לערי **פרזנו** הפרזים **בישראל** [ח] **אז** בהיות התשועה **ירדו** יחזרו **לשערים** לעריהם הפרזים (מ"ד) ללמוד תורה **עם יהוה**: **עורי** והתחזקי בגלל גודל הנס **עורי דבורה עורי עורי** התחזקי והתעוררי **דברי-שיר** כי בהתחזק השיר תתגבר התשועה (מ"ד) **קום ברק** כי לא הוצרך להלחם **ושבה שביך** עליך רק לשלול שלל האויב **בן-אבינעם** (מלבי"ם): **אז** כשהייתה תשועה לישראל ויתחזק השיר **ירד שריר** נתן ה' את הנשואים מישראל לשלוט **לאדירים עם** על הגויים האדירים והחזקים, ומפרש, מי עשה זאת **יהוה** יתברך **ירד-לי** נתן לי ממשלה, רדה והשליט אותי הקב"ה **בגבורים** בגויים (מ"ד): **יד מני** מן שבט **אפרים** [ט] **יצא שרשם**

עיונים והארות

קרו לכו מלכותא קטיעא. אמר לו גפא של רומי (שבועה), בהא סלקינן ובהא נחתנינן (פסחים פ"ז).

ט. **מני** אפרים - זה יהושע, שנאמר ויחלש יהושע את עמלק, שרשם בעמלק, כי מחה אמחה את זכר עמלק, אחריו בנימין זה שאול, והמתה מאיש ועד אשה, וכן מרדכי אמר הקב"ה צפוי וגלוי לפני שהוא עתיד לגזור להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן, לפיכך והמתה מאיש עד אשה, לקיים מה שנאמר ויאכלו מפרי דרכם. (ילק"ש).

ה. **צדקת** פרזנו בישראל - א"ר אושעיא צדקות עשה הקב"ה לישראל שפזון בין האומות. כי הא דאמר ליה הוא אפיקורוס לר' יהודה נשיאה אנן עדיפנן מנייכו, דבדידכו כתיב, כי ששת חדשים ישב שם יואב עד הכרית כל זכר באדום, והא כמה שני איתותביתו בהדן ולא קא עבדינן לכו מידי. אמר לו רצונך יטפל לך תלמיד אחד, נטפל לו ר' אושעיא, אמר לו משום דלא ידעיתו היכי תעבדו, תקטלינהו כולהו ליתנהו במלכותיכו, תקטל הנך דאיתנהו במלכותיכו,

השורש, והוא היה יהושוע בן נון, שהתחיל לרדות ולמשול **בְּעַמְלֶק אַחֲרֶיךָ** אחרי זרע אפרים בא זרע **בְּנֵי־מִיָן** שהוא שאול בן קיש משבט בנימין וילחם בעמלק **בְּעַמְמִיָד** ברוב עם שיבואו עימו ממך אתה ישראל **מִנֵּי מַכִּיר יִרְדּוּ מִתְּחַקְלָיִם** השרים (מ"ד) וי"א החכמים בדת ודין (מלבי"ם) מבני מכיר בן מנשה ירדו להלחם עם סיסרא אף שלא היו אנשי חיל למלחמה (מ"ד) **וּמִזְבוּלָן** שהיו **מוֹשְׁכִים** סופרים ומושכים הכתיבה **בְּשֵׁבֶט בְּקוּלְמוֹס סַפֵּר** סופרים ולא אחוזי חרב (רד"ק) ובכ"ז ירדו להלחם: טו **וְיִשְׂרָאֵל בִּישָׁשְׁכָר** [י] שרים שביששכר הם סנהדראות [חכמים] העוסקים בתורה, הם תמיד **עִם־דְּבָרָה** ללמד בישראל חוק ומשפט **וְיִישָׁשְׁכָר בֶּן בָּרֶק** ושאר העם של שבט יששכר נאמן ועם ברק לכל אשר יצוה (רש"י) שהרי **בְּעַמְק שְׁלַח בְּרַגְלָיו** ירדו רגליו בעמק להלחם עם סיסרא **בְּפִלְגֹת רְאוּבֵן** אמנם בזה שראובן התפלג מהעם ולא בא לעזור במלחמה **גְּדָלִים חֲקַק־לֵב** נתרבו והשאירו שריטות עמוקות ושברון לב (מלבי"ם): טז **לָמָּה רְאוּבֵן יִשְׁבֹּת** רגוע (רד"ק) **בֵּין הַמִּשְׁפָּתִים** בספר על הגבול (מ"ז, מלבי"ם) במקומך **לְשִׁמְעַ שְׂרָקוֹת** הקול

עיונים והארות

את יששכר שהוא בן תורה, דא הוא דכתיב זבולון לחוף ימים ישכון, ובשביל כך יששכר חמור גרם. וכשבא משה לברך את השבטים הקדים ברכת זבולון לברכת יששכר. ואתה מוצא יששכר תשיעי לשבטים והוא מקריב שני למלך, דכתיב ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר, מפני מוה, מפני שהיה בן תורה (ב"ר ע"ב).

י. **וְיִשְׂרָאֵל בִּישָׁשְׁכָר** - זה שאמר הכתוב ומבני יששכר יודעי בינה לעתים. ר' תנחום אומר רובי חכמות היה יודע, יוסי בן קצרי אומר לעבר שנים, הדא הוא דכתיב וכל אחיהם על פיהם, וכל אחיהם מסכימים הלכה על פיהם, והוא משיב להם הלכה למושה מסיני. וחיינו של יששכר מנין לו, מזבולון שהיה עוסק בפרקמטיא שלו ומאכיל

עֲדָרִים צאן ובקר **לְפִלְגֹזֹת** על התפלגות **רְאוּבֵן** מן המלחמה **גְּדוּלִים** יש צורך בהרבה
חֲקָרֵי-לֵב להבין אמיתות הדבר (מ"ד): **יָז גם פלא על גְּלָעָד** הרי **בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן שָׁזַן**
 ומדוע לא בא למלחמה **וְרָן לְמָה יָגֹר** וכן דן למה יפחד ויקבץ נכסיו על **אֲנִיּוֹת** להניס אותם
 לעבר הירדן, אבל **אֲשֶׁר** לא בא למלחמה כי **יָשָׁב** קיבל נחלתו **לְחֹזֶף יָמַים וְעַל**
מִפְרָצָיו יִשְׁפֹּן ולא בא למלחמה כי נשאר לשמור פרצות ארצו (רש"י): **יָד אַמְנֵם וְבָלוֹן** עשה
 טוב כי **עַם חֲרָף וּבִזָּה נִפְשָׁו לְמֹות** במלחמה **וְנִפְתְּלִי** גם כן כמיהו לא פחד לְמֹות,
 והיה **עַל מְרוֹמֵי שָׂדֶה** במקום המלחמה (מ"ד): **יֵט בָּאוּ מְלָכִים** מארצות אחרות לעזרת
 סיסרא **נִלְחָמוּ [יא] אֵז** בעת הלחם סיסרא **נִלְחָמוּ** בעבורו **מְלָכֵי כְנָעַן** כי
בְּתַעֲנָךְ נלחמו, וקצה המחנה הגיע **עַל-עַד מֵי מִגְדוֹ** [נתענך ומגדו שני מקומות הם בחלק
 מנשה, ונראה שהיו רחוקים זה מזה (רד"ק)] **וּבְלֵי שׁוּם תַּמּוּרָה** באו לעזרתו כי **בְּצַע** תשלום **כֶּסֶף לֹא**
לְקַחוּ מתוך שנאתם לישראל (מ"ד): **כִּלֹּא בַחֲרַבִּם נִצְחוּ** את סיסרא, אלא **מִן-שָׁמַיִם נִלְחָמוּ**
 עם סיסרא מזהם יתברך בא הנצחון (מ"ד), גם **הַכּוֹכָבִים** סרו **מִמְּסֻלוֹתָם** מדרך הילוחם

עיונים והארות

ישראל, ובקשו עם סיסרא, ואמרו בבקשה
 ממך נבוא עמך בחנם, שאנו מתאווים למלא
 כרסנו מן המים של ארץ ישראל, שנאמר
 בתענך על מי מגדו בצע כסף לא לקחו
 (תנחומא).

יא. באו מלכים נלחמו אז נלחמו מלכי כנען
 בתענך על מי מגידו, בצע כסף לא לקחו.
 באו מלכים - שלשים ואחד מלכים הלכו עם
 סיסרא כשהלך להלחם עם ישראל ונהרגו
 עמו, למה שהיו מתאווים לשתות ממימי

וּנְחַלְתֶּמוּ עִם־סִינְיָא (ע"פ מלבי"ם ומ"ד): כא המלחמה היתה בשפת הנחל, ובנס נחל קישון וְרָפָם [יב] שטפם, והוא נס גדול שהרי נחל קְרוּמִים מי הנחל אשר היו מקדם ומאז ב נחל קישון הלא מימיו מעטים היו עד אשר תִּדְרְכֵי נַפְשֵׁי אני בעצמי עברתי אותה ב עז בלי נזק, ועכשיו איך התרבו עד אשר שטפו הגוים (מ"ד): כב אֵז הַלְמוּ הוכו ונשברו עֲקֵבֵי־סוּם פרסות רגלי הסוסים של סיסרא מִדֵּהֲרֹת וְדֵהֲרֹת מהריצות והדילוגים אֲבִירָיו של הסוסים האדירים (מ"ד): כג אָרוּ קללו את עיר מְרוֹז שהיה קרוב למקום המלחמה ולא בא לעזור אָמַר ברק בשליחות מִלְאָךְ יְהוָה אָרוּ אָרוּ קללו ואמרו ארורים יִשְׁבִּיחַ פִּי לֹא־בָאוּ לְעֹזֶרֶת יְהוָה לְעֹזֶרֶת יְהוָה בַּגְּבוּרִים כי מי שעוזר לישראל עוזר לשכינה הקדושה (ר"י): כד אֲמַנֵּם תִּהְיֶה מְבוֹרָכַת מְנַשִּׁים מפי נשים יַעֲלֵ [יג] שהרגה

עיונים והארות

מאות רכב ברזל... כי אתא סיסרא כתיב מן שמים נלחמו, כיון דנחתי כוכבי שמיא עליהו נחות לאוקורי נפשיהו בנחל קישון, אמר לו הקב"ה לנחל קישון לך והשלם ערבותך לים, מיד גרפם נחל קישון לים, היינו דכתיב נחל קישון גרפם נחל קדומים נחל קישון, נחל שהיה ערב מקדם, באותה שעה פתחו דגים ואמרו ואמת ה' לעולם (פסחים קי"ח).

יג. תבורך מנשים יעל אשת חבר הקיני, מנשים באהל תבורך. תבורך מנשים - א"ר נחמן גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה, דכתיב תבורך מנשים יעל אשת חבר הקיני מנשים באהל

יב. נחל קישון גרפם - אתה מוצא כשעברו ישראל את הים היו ישראל שבאותו הדור מקטני אמנה, אמרו, כשם שאנו עולים מצד זה כך מצרים עולים מצד אחר, שנאמר וימרו על ים בים סוף, אמר לו הקב"ה לשר של ים פלוט אותם ליבשה, אמר לפניו, רבוננו של עולם, כלום יש עבד שרבו נותן לו מתנה וחוזר ונטלה הימנו, אמר לו אני אתן לך אחד ומחצה שבהם, אמר לפניו כלום יש עבד שתובע רבו, אמר לו נחל קישון יהי ערב, מיד פלט אותם ליבשה... ומאי אחד ומחצה שבהם, דאלו בפרעה כתיב שש מאות רכב בחור, ואילו בסיסרא כתיב תשע

את סיסרא (מ"ד) **אִשֶׁת חֶבֶר חֲקִינִי** ותבורך יותר **מִנְּשִׁים** הצדקניות והצנועות היושבות
בְּאֵהָל תְּבַרְךְ (רד"ק): **כֹּה מַיִם שָׁאָל** [יד] סיסרא מייעל **חֶלֶב נְתָנָה** לו, כדי
להרדים אותו **בְּסִפְל** ששותים בו **אֲדִירִים** שרים וגדולים **הַקְּרִיבָה** נתנה לו **חֶמְאָה**
שומן החלב, שע"ז יחשוב שמכבדת אותו (מ"ד ומ"ז): **כֹּו יֵדָהּ** השמאלית **לִיתֵד תְּשַׁלְּחָנָה** [טו]
וַיְמִינָה הושיטה **לְהִלְמוֹת עַמִּלִּים** לפטישי שדפועלים העמלים הולמים ומכים בו **וְהִלְמָה**
והיא הכתה ושברה את **סִיסְרָא מַחְקָה** הסירה את **רֹאשׁוֹ וּמַחְצָה** ונפצה אותו
וְחִלְפָה ופצעה מעבר לעבר (מ"ד) את **רַקְתּוֹ** [טז] שהוא המקום שאצל העין (מ"ז): **כֹּו בִּין**

עיונים והארות

השירה היתה להודות ולהלל לה' יתברך שנסתלקה הערלה מן היסוד הקדוש ונתגלו ההשפעות וירדו בריבוי גדול עי"ש באורך].

טו. ידה ליתד תשלחנה - אין יד אלא שמאל, שנאמר אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים... זהו שאמר הכתוב ידיה שלחה בכישור, זו יעל שלא הרגתו בכלי זיין אלא ביתד, דכתיב ידה ליתד תשלחנה, ומפני מה לא הרגתו בכלי זיין, לקיים מה שנאמר לא יהיה כלי גבר על אשה (מנחות ל').

טז. כתב רבינו האר"י ז"ל, דניצוצות הקדושה אשר בסיסרא היו בראשו, ויעל מחצה ראשו ויצאו ניצוצות הקדושה, וכפי זה עלו למעלה ואחר כך באו דרך גבר ניחא טובא. ונשמת רבי עקיבא באה מניצוצות הקדושה שהיו בסיסרא, על ידי יעל, דמחצה ראשו וברירה ניצוצות הקדושה, ועלו למעלה בבאר, ואחר כך באו

תבורך, אורח ארעא למימר הכי, מעין קאמר ליה, דכתיב ייטיב אלקים את שם שלמה וגו' ויגדל את כסאו מכסאך, וכי אורח ארעא למימר הכי למלכא, אלא מעין קאמר ליה (נזיר נ"ג).

כתב רבנו האריז"ל (בספר הליקוטים על יהושע ד"ה סוד רחב) שעלי הכהן היה גלגול יעל וזכתה שעלתה למדרגת איש, ובזה תתברך משאר הנשים שלא זכו לזה, וז"ש "מנשים באהל תברך" לפי ששמשה באהל שילה בגלגול עלי הכהן.

יד. מים שאל חלב נתנה - בספרים הקדושים כ', מים שאל, אם שואלים אותך מים ר"ת מתי יבא משיח, חלב נתנה - תאמר לו חלב ר"ת חייב לחזור בתשובה, [ובפרט בימי השובבים שמעלתם גדולה מאד ובפרט בתיקון היסוד שע"ז ירד שפע לכל ישראל, וכמ"ש באור זרוע למ"ד וואלי על שירה זו של דבורה שעיקר

רַגְלֶיהָ לפניה **כָּרַע** על כרעיו, ומיד **נָפַל שָׁכַב** [וי] נפל לארץ ונשאר שוכב ולא הוסיף לקום, והיינו שבמהירות הומת, וכפלה הדבר לחזוק **בֵּין רַגְלֶיהָ כָּרַע נָפַל בְּאֲשֶׁר** במקום ש **כָּרַע** (מ"ד) **שָׁם נָפַל שָׁדוּד** הרוג (מ"ט): **כַּח בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וַתִּיַּבֵּב** נאנחה ומיללת **אִם סִיסְרָא מְבַעַד הָאֲשַׁנֵּב** חלון קטן, והיא שואלת **מַדּוּעַ** מה הסיבה כי **בִּישׁ הַתְּמַחְמָה רָכְבוּ לָבוֹא** [יה] **מִדְּוַע אַחֲרוֹ פַעְמִי** צעדי **מִרְכַּבּוֹתָיו** (מ"ד): **כַּט וּלְנַחַם אוֹתָהּ אוֹמְרוֹת לֹה חֲכָמוֹת שָׂרוֹתֶיהָ** הנשים החכמות שבשרותיה **תַּעֲנִינָהּ** כל אחת תענה לה ותנחם אותה, ו **אֶפֶי-הִיא** אם סיסרה **וַתִּשֵּׁב אֲמַרְיָה לָהּ** תנחם את עצמה (רש"י, ד"ק): **לֹא זָוַת דְּבָרֵי נַחֲמָן הֵלֵא** הוון רב **יִמְצְאוּ** בישראל, ושמיה **יַחֲלִקוּ שָׁלַל** בנייהם **רַחֵם רַחֲמָתַיִם** נערה אחת או שתיים **לְרֵאשׁ זָבָר** לכל איש **שָׁלַל** מבגדים **צְבָעִים** צבועים וחשובים יהיו נתונים **לְסִיסְרָא** כי הם עשויים מ **שָׁלַל צְבָעִים** עבודת **רַקְמָה**

עיונים והארות

ואמר עוד 'בראש חבל וגו'. אפשר שרמז מה שאמרו רז"ל בסוף מדרש משלי (פרשה ל"א אות ל"ח), דלא הרגה יעל לסיסרא בכלי זיין, משום 'לא יהיה כלי גבר על אשה' (דברים כב, ה). וזה שכתוב 'חבל', שחבלתו יעל בראשו, כלומר שלא היה בכלי זיין דרך הריגה, אלא דרך חבלה עם היתד, לרוב צניעותה וקדושתה, לקיים 'לא יהיה כלי גבר'. (חומת אנך).

יה. מדוע בושש רכבו לבא - א"ר אלעזר שלשה הם שלא המתינו בשלותן שש שעות, ואלו הם, אדם הראשון וישראל וסיסרא. דכתיב מדוע בושש רכבו לבוא, בכל יום היה למוד לבא בשלש

כדרכם. וסיסרא לא בא על יעל. וצריך לומר לפי זה, דמה שאמרו בש"ס (יבמות קג, א) והא קא מתהניא מעבירה, היינו על קירוב בשר.

יז. בין רגליה כרע נפל שכב בין רגליה כרע נפל באשר כרע שם נפל שדוד. אמרו רז"ל (במדבר רבה פרשה י' אות ב'), 'וכשוכב בראש חבל' (משלי כג, לד) זה סיסרא, מה כתיב (ד, ג) 'והוא לחץ את ישראל בחזקה' וכו', לכך מת מיתה גדופה, שמסרו ביד אשה וכו'. 'וכשוכב' זה היה סיסרא, שכתוב בו 'בין רגליה כרע נפל שכב', 'בראש חבל', שחבלתו יעל בראשו עם היתד שבאהל, עכ"ל.

צַבֵּעַ רִקְמָתַיִם בשני הצדדים הרקמה שונה (מיד) **לְצִוְיָאֵרֵי שְׁלָל** יהיו נתנים בראש השלל

לתנם לשר הצבא (רד"ק) ולכן המה מתאחרים לבוא: לא דבורה אומרת לאם סיסרא שלא תתנחם, כי תנחומי הבל

הם, כי סיסרא מת, וכמו שמת סיסרא **כִּן [יט] יֵאבְדוּ כָּל-אוֹיְבֵיךָ יְהוָה** כאשר אבד

סיסרא (רש"י), אבל **וְאֶהְבִּיאוּ** אודהבי ה' ילכו ויתחזקו **כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ** בבוקר שהולך ומאיר עד

שהוא **בְּגִבְרָתוֹ [נ] בַּחֲצֵי הַיּוֹם,** [עד כאן השירה] **וְתִשְׁקַט הָאָרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה**

[אין זה מדברי השירה אלא מדברי הכותב]:

עיונים והארות

אמרו חכמינו "שומעים חרפתם", כלומר חרפתם האישית הם - אבל מששומעים אחד מבזה את רעהו, שהוא תלמיד חכם, ישר וחף מפשע, אזי אסור להבליג ולשתוק, אלא אדרבה - חטא גדול לעבור בשתיקה על עלבונו של תלמיד חכם.

ואבן, כך נהגה השמש עצמה, כאשר בעת בריאת העולם דרשה הלבנה את מיעוטה של השמש וקטרגה ואמרה: "אין שני מלכים יכולים לשמש בכתר אחד" - שתקה אז השמש ולא הגיבה מאומה. ברם, בעת המחלוקת של קרח ועדתו נגד משה רבינו, קינאה השמש לכבודו של משה ומיאנה לזרוח ולהאיר על העולם, כל עוד לא יבואו מעליביו של משה על עונשם, וכמבואר בתלמוד נדרים (דף ל"ט ע"ב).

מסופר על מרן החיד"א זצ"ל, ששמחתו לא ידעה גבול בכל פעם שפגעו בו ועלה בידו להעביר על מדותיו, ובשנת תקמ"ה כתב ביומנו: "שבת קודש, הקודש ברוך הוא זיכני להעביר על מדותי ולהיות שמח".

שעות ובארבע שעות, עכשיו באו שש ולא בא. מדוע בושש רכבו לבא אמרה אמו של סיסרא, הלא ימצאו יחלקו שלל אמרה אשתו וכלותיו, ורוח הקודש אומרת כן יאבדו כל אויביך (ב"ר מ"ח).

יט. כן יאבדו כל אויבך ה' - כן גימ' שבעים כמנין "גוג ומגוג" שלעתיד לבא הקב"ה ילחם מלחמות נגד גוג ומגוג ויאבד את כל אויבי ישראל, וישראל ישב לבטח.

נ. ואוהביו כצאת השמש בגבורתו - הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמחים ביסורים עליהם הכתוב אומר: "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו" (גיטין לו:)

חכמינו מדמים את הנעלבים ואינם עולבים לשמש בגבורתו, לפי שבאמת מידה זו של הבלגה על עלבון, נחשבת מידה טובה רק כשהמדובר הוא בכבודו האישי של האדם, ולכן

